

இக்காலத்
தமிழ்க்
காப்பியங்கள்

முனைவர் சிலம்பொலி ச. செல்லப்பன்

இக்காலத் தமிழ்க் காப்பியங்கள்

முனைவர் சிலம்பொலி சு.செல்லப்பன்

அருணோதயம்
5/3, கௌடியா மடம் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.

நூல் விவர அட்டவணை

நூல் பெயர்	இக்காலத் தமிழ்க் காப்பியங்கள்
ஆசிரியர்	முனைவர் சிலம்பொலி சு.செல்லப்பன்
உரிமை	ஆசிரியருக்கு
மொழி	தமிழ்
முதற் பதிப்பு	டிசம்பர், 2004
தாளின் தன்மை	11.6 kg. வெள்ளைத்தாள்
நூலின் அளவு	1 x 8 கிரவுன்
அச்சு எழுத்து	10 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	
பைண்டிங்	சாதா அட்டை
வெளியிடுவோர்	அருணோதயம் 5/3, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14. தொலைபேசி: 28132791
கணிப்பொறி அச்சு	வேலன் லேசர் சென்னை-18. 94441-01753
அச்சிட்போர்	ஜி.எம்.கிராபிக்ஸ் சென்னை-14.

விலை: ரூ.100.00

அருணோதயம் சிறந்த ஒரு பதிப்பகம். அதன் உரிமையாளர் திரு. அருணன் அவர்கள் நேரிய நெறியினர்; பழகுதற்கினிய பண்பாளர்; குணநலன்கள் அனைத்தும் கனிந்தவர். 18.12.2004 அவருடைய 81ஆவது பிறந்த நாள். அவருடைய 80 வயது நிறைவைப் பெரிய விழாவாகக் கொண்டாட வேண்டும் என்பது குடும்பம் முழுவதற்குமான ஆவல். அவரும் பதிப்பகமும் ஆலெனத் தழைத்து வளர்வதற்குத் தன்னை முழுமையாக ஒப்படைத்துக் கொண்டு துணை நின்றவர் அவருடைய துணைவியார் ஆவர். 'வாழ்க்கைத் துணை நலம்' என்ற தொடருக்கு எடுத்துக் காட்டாக வாழ்ந்தவர் அவர். அருணன் குடும்பத்தோடு பழகியவர்கள் அருணனை விட, அவருடைய துணைவியாரை இன்னும் கூடுதலாக மதிப்பார்கள். வருவோரைப் புன்னகை தவழ வரவேற்று, இனிய உரைகள் கூறி, மனம் குளிர, அவர் விருந்து பேணியதை எவரும் எளிதில் மறந்துவிட முடியாது. குணக் குன்றாய் விளங்கிய அவர்கள் இயற்கை எய்திச் சில திங்களே ஆன நிலையில், அவரில்லாமல் இத்தகைய விழாவைக் கொண்டாட அருணன் அவர்கட்கு மனமில்லை. ஆயினும் குடும்பத்தாருடைய வேண்டுகோளைத் தட்டமுடியாமல் எண்பது நிறைவை ஒரு நூல் வெளியீட்டுடன் இணைத்து எளிமையாக நடத்திட இசைந்தார்.

அருணன் என்பால் கொண்டுள்ள அன்பாலும், பற்றாலும், பாசத்தாலும் அன்று வெளியிடப்படும் நூல் என் நூலாக இருக்க வேண்டுமென விழைந்தார். "வெளியிடப்பட வேண்டிய நூல்கள் பல இருப்பினும் உங்கள் நூல் ஒன்றை மட்டுமே அன்று வெளியிடுவதாக இருக்கிறேன். நூலுக்கான கைப்படியை உடனே அனுப்பி வைப்புகள்" என்று அவர் கூறியபோது உள்ளம் நெகிழ்ந்தேன்.

அருணன் இல்லையென்றால் நான் ஒரு நூலாசிரியனாக விளங்கியிருப்பேனா என்பது ஐயப்பாடே! இராயப்பேட்டையில் நான் குடியிருந்தபோது, அவருடைய கடை வழியாகத்தான் என் இல்லம் செல்வேன்; ஒவ்வொரு நாளும் அவருடைய கடையில் நீண்ட நேரம் அவருடன் பேசியிருந்து செல்வதுண்டு. "நீங்கள் ஏதாவது எழுதுங்கள். நான் வெளியிடுகிறேன்" எனப் பன்முறை அவர் வற்புறுத்தியதாலேயே 'சிலம்பொலி' எனும் நூலை எழுதித் தந்தேன். அந்நூலுக்கு என்ன பெயரிடலாம் என்று சிந்தித்த போது அவர்தான், "உங்கள் பட்டப் பெயரே நூலின் பெயராக இருக்கட்டும்" எனக் கூறி அத்தலைப்பைத் தந்தார். நான் எழுதியுள்ள 'பெருங்கதை ஆராய்ச்சி', 'பாவேந்தர் ஓர் உலகக் கவிஞர்' முதலிய ஆராய்ச்சி நூல்கள், அருணன் தூண்டுதல் இல்லையெனில் வெளிவந்திருக்கமாட்டா என்பது உறுதி. இந்நிலையில் அவருக்கு இப்போது என்ன எழுதித் தருவது என்னும் சிந்தனையில் இருந்தேன்.

1990ஆம் ஆண்டு, கோவை பாரதியார் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் கவிஞர் சிற்பி. பாலசுப்பிரமணியம், தமது துறையில், 'இக்காலத் தமிழ்க் காப்பியங்கள்' எனும் தலைப்பில் மூன்று பொழிவுகள் ஆற்ற வேண்டுமென அழைத்தார். ஒவ்வொரு பொழிவும் 2 மணி நேரத்துக்குக் குறையாமல் ஆற்றினேன். அப்பொழிவுகளுக்கெனத் தயாரித்த விரிவான குறிப்புகளை வீடு மாற்றத்தின்போது எங்கோ தவறவிட்டேன்; பின்னர் மறந்தே போனேன். அண்மையில் என் நூலகத்தில் உள்ள பழைய சுவடிகள் சிலவற்றைத் தேடியபோது அவற்றினிடையே இக்குறிப்புகள் இருக்கக் கண்டேன். நல்ல தலைப்பாக இருந்ததால், குறிப்புகளை ஒழுங்குபடுத்தி, அருணன் அவர்கட்கு அனுப்பினேன். அதுவே இந்நூலாக உருவெடுத்துள்ளது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் 1990 வரை தோன்றிய காப்பியங்கள் மட்டுமே இந்நூலுள் இடம்பெற்றுள்ளன. அனைத்துக் காப்பியங்

களும் அடங்கியுள்ளன என்று சொல்ல முடியாது. மூன்று பொழிவுகளில் எந்த அளவு கூற முடியுமோ, அந்த அளவுக்கான காப்பியங்களை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்தேன். இவை போன்று இன்னும் எத்துணையோ உள்ளன. முன்னரே எழுந்துள்ள காப்பியங்கள் அல்லது வரலாற்றினை ஒட்டி எழுந்த காப்பியங்கள் மட்டும் தலைப்பு வாரியாக இங்குத் தரப்பட்டுள்ளன. மேலும் ஆசிரியர்கள் தாமே கதை மாந்தர்களை அமைத்துப் புனைந்துள்ள படைப்பிலக்கியக் காப்பியங்களும் நூற்றுக் கணக்கில் உள்ளன. இவற்றையெல்லாம் சேர்த்துச் சில தொகுதிகளாக வெளியிட வேண்டுமென்பது என் விழைவு. காலமும் சூழலும் ஒத்து வரின் அவை விரைவில் வெளிவரும்.

இந்நூலுள் காப்பியங்களுக்கு, ஓர் அறிமுகம் மட்டுமே தரப்பட்டுள்ளது. விளக்கவுரை, திறனாய்வுரை முதலியன இல்லை. கவிஞர்கள் பண்டைய நிலையை ஒட்டியும், சிற்சில இடங்களில் மாற்றம் செய்தும் எவ்வாறு காப்பியங்கள் புனைந்துள்ளனர் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. கவிஞர்களின் புனைதிறன் மட்டுமே இங்குத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

சற்றொப்ப 50 காப்பியங்கள் பற்றிய செய்திகள் இங்குச் சொல்லப் பட்டுள்ளன. பெருமளவில் அறிமுகம் பெறாத கவிஞர்களுடைய காப்பியங்கட்கு முதலிடம் தந்துள்ளேன்.

அருணனைத் தலைமை மாந்தராகக் கொண்ட, 'அருணோதயம் குடும்பக் காப்பியம்' என்றென்றும் நின்று நிலவிப் புகழ் சிறக்க ஒளிர வேண்டுமென வாழ்த்தி மகிழ்கிறேன். இன்றுபோல் அவர் உள்ளத்தில் என்றும் எனக்கு ஓர் இடம் இருக்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகலுடன் அவருடைய பிறந்தநாளில், 'வாழ்க பல்லாண்டு' என வாழ்த்துகிறேன்.

அன்புடன்

சு.செல்லப்பன்

பதிப்புரை

தமிழ் பேசும் நல்லுலகம் அறிந்த தமிழ்ப் பேரறிஞர் முனைவர் சு.செல்லப்பன் அவர்களின் அற்புதமான நூல், 'இக்காலத் தமிழ்க் காப்பியங்கள்'.

இக்காலத்தில் வெளிவந்துள்ள பல தமிழறிஞர்கள் எழுதிய காப்பியங்களின் சிறப்புகளை இந் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதற்கு முன் தமிழறிஞர் சு.செல்லப்பனார் அவர்களுக்குப் பெருமை சேர்த்த, 'சிலம்பொலி', 'பெருங்கதை ஆராய்ச்சி, 'பாரதிதாசன் ஓர் உலகக் கவிஞர்' போன்ற ஆராய்ச்சி நூல்களை அருணோதயம் தான் வெளியிட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த வகையில் 'இக்காலத் தமிழ்க் காப்பியங்கள்' என்ற இந் நூலும் தமிழுலகின் பாராட்டுதலைப் பெறும்.

படித்து இன்புற்றுக் கருத்தினை எழுதுங்கள்.

அருணோதயம் அருணன்.

பொருளடக்கம்

காப்பியங்கள்

நாட்டுத் தலைவர்கள்

காந்தி புராணம்

காந்தி காதை

மகாத்மா காந்தி காவியம்

நேரு காவியம்

நேதாஜி காவியம்

பெரியார் காவியம்

அண்ணா காவியம்

கலைஞர் காவியம்

சங்க இலக்கியம்

பாரி காதை

சான்றாண்மை

மாங்கனி

ஐம்பெருங் காப்பியங்கள்

கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியம்

72

கண்ணகி வெண்பா

80

விதியோ வீணையோ

88

மாதவி காப்பியம்

93

மாதவி காவியம்

104

சிலம்பின் சிறுநகை

108

மணிமேகலை வெண்பா

115

குண்டலகேசி

126

இராமாயணம், மகாபாரதம்

இராகவ காவியம்

அகலிகை வெண்பா

மேகநாதம்

இராவண காவியம்

பாஞ்சாலி சபதம்
மச்சகந்தி

மொழி பெயர்ப்பு

ஆசிய ஜோதி
எல்லியம்
இரகு வம்சம்
பொன்னூர்தி

சமயம்

இயேசு காவியம்
மேரி மக்தலேனா
நெஞ்சில் நிறைந்த நபிமணி
யூசுப் சுலைகா
கவுதமப் புத்தர் காப்பியம்

புதுக் கவிதை

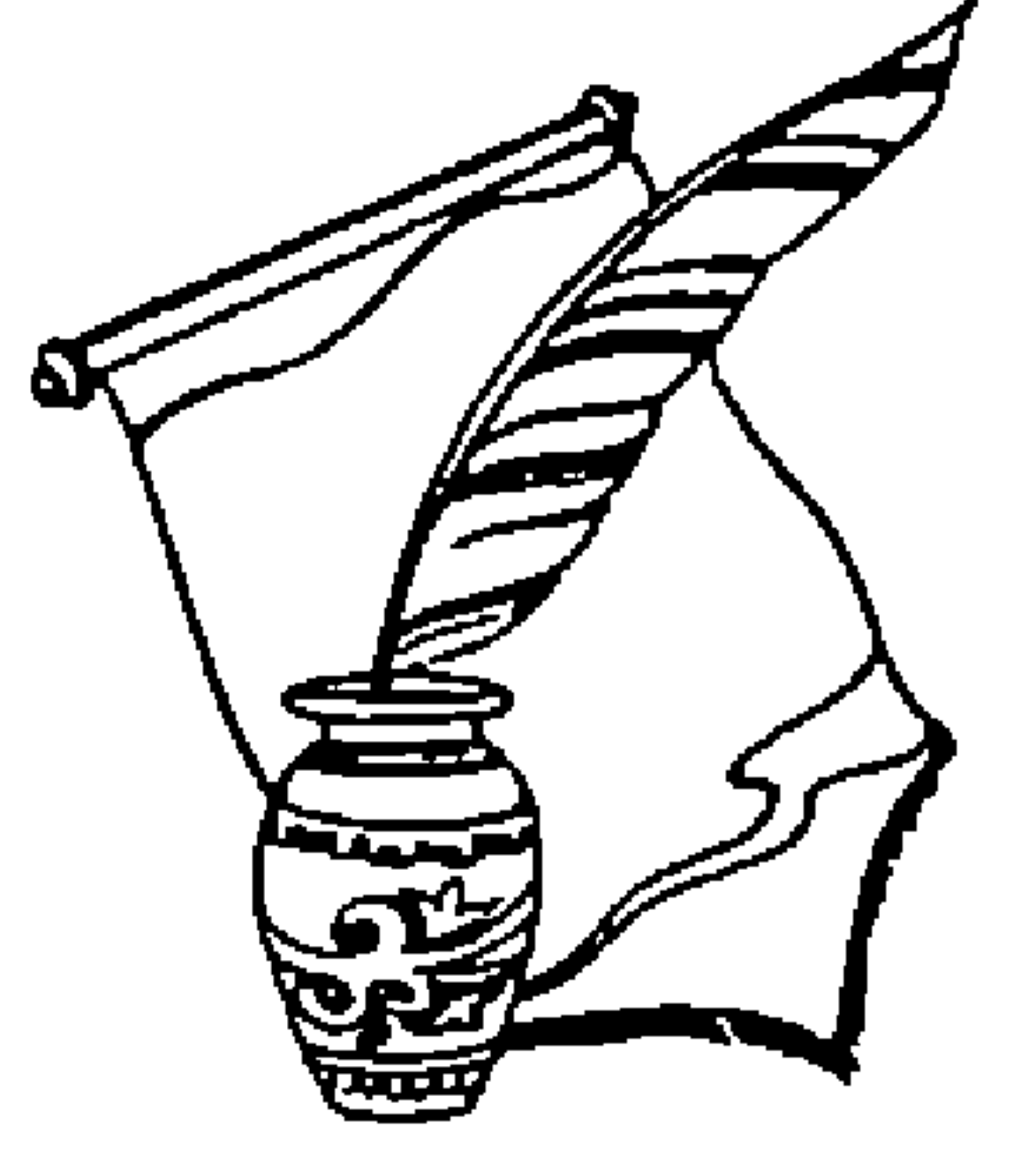
மௌன மயக்கங்கள்
கவிராஜன் கதை

குழந்தைப் பாடல்

பாலராமாயணம்
பாட்டிலே காந்தி கதை
குழந்தைகள் விரும்பும் நேரு காவியம்

பன்மலர்க் கொத்து

இரவீச மரபினர் காதை
அமரன் அம்பிகாபதி
ஊன்றுகோல்
மலை நாட்டின் மீதினிலே
தமிழ்க் கனவு

இக்காலத்

தமிழ்க் காப்பியங்கள்

காப்பியங்கள்

‘புவியினுக்கு அணியாய், ஆன்ற பொருள் தந்து, புலத்திற்றாகி, அவியகத் துறைகள் தாங்கி, ஐந்திணை நெறியளாவி, சவியுறத் தெளிந்து, தண்ணென்றொழுக்கமும் தழுவிய சான்றோர் கவி’ காப்பியம் ஆகிறது. காப்பியம் என்னும் தமிழ்ச் சொல், காவ்யம் என்னும் வடமொழிச் சொல், காப்பியம் எனப்பொருள் தரும் Epic எனும் ஆங்கிலச் சொல் ஆகியன ஒரே பொருளைக் குறிப்பன. கதை உரைத்துச் செல்வதாக அமைக்கப்படும் ஒருவகை இலக்கியப் படைப்பு என்பதே இவற்றின் பொதுப் பொருளாகும் என்கிறது தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வாழ்வியற் களஞ்சியம்.

காப்பியம் என்பது காவ்யம் எனும் ஆரியச்சொல் திரிந்த தமிழ்மொழி என்பர் ஆரியப் பிரியர். காப்பியம்

என்பது தூய தமிழ்ச்சொல். காப்பு+இயம் காப்பியம். தமிழர்களின் வாழ்வியல், பண்பாடு, நாகரிகம் ஆகிய வற்றைக் காப்ப இயம்புவது காப்பியம். காப்பியம் தமிழ்ச்சொல் இன்றெனின் தொல்காப்பியமே தமிழ் அன்று என்றாகி விடுமே!

கவியாற் செய்யப்படுவது காவியம். எனவே பொதுவாகச் செய்யுளெல்லாம் காவியமென்றே கூறத்தகும். காப்பியங்களைப் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள், கதைச் செய்யுள், அகலக் கவி, தொடர்நிலைச் செய்யுள், விருத்தச் செய்யுள் எனப் பலவிதமாக வழங்குவர். பண்டைக் காலத்தில் தமிழ்மொழியில் கதைப் பாடல்கள், 'காப்பியங்களாக' மலர்ந்தன. அவற்றுள் பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம் என இரு வகையுண்டு.

பெருங்காப்பியத்தில் வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருளுரைத்தல் ஆகியன முன்னுரைபோல் அமையும். மலை, கடல், நாடு, வளநகர், பருவம், இருசுடர்த் தோற்றம் ஆகியன வருணனைப் பகுதிகளாக அமையும். நன்மணம் புணர்தல், பொன்முடி கவித்தல், பூம்பொழில் நுகர்தல், புனல் விளையாடல், சிறுவரைப் பெறுதல், புலத்தல், கலத்தல் ஆகியன காப்பியத் தலைவன் சூழல் தொடர்பான சிறப்புக் கூறுகளாக இடம்பெறும். இவற்றுடன் அரசியலுக்குரிய மந்திரம், தூது, செலவு, இகல், வெற்றி ஆகியனவும் இடம் பெறவேண்டும். இத்தகைய அமைப்புகளுடன் காண்டம் எனும் பெரும் பிரிவினையும் சருக்கம், இலம்பகம், பரிசேதம் என்றாற் போன்ற சிறு பிரிவுகளையும் கொண்டிலங்குவது பெருங்காப்பியமெனத் தண்டியலங்காரம் குறிப்பிடும்.

தண்டியலங்காரம் கூறும் இலக்கணங்கட்கேற்ப இன்று காப்பியங்கள் எழுவதில்லை. தண்டியலங்கார காலத்திற்குப் பின்னர் அரசியல், சமுதாய மாற்றங்கள் பல

நேர்ந்துள்ளதால் அதற்கேற்ப இலக்கியப் போக்குகளும் மாறியுள்ளன. உரைநடை வளர்ச்சியும் கவிதைப் போக்கில் மாற்றத்தை உண்டு பண்ணியுள்ளது. இன்றைய நிலையில் பொதுவாகப் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள் காப்பியம் எனப்படுகிறது. அதன் அளவையொட்டிப் பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம், குறுங்காப்பியம் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப் பெறுகின்றன. பொருள் தொடர்ச்சியுடன் அழகுபெற அமைந்துள்ள தொடர்நிலைச் செய்யுளைக் காப்பியம் என்பது இன்றைய நடைமுறையாக இருந்து வருகின்றது.

பொதுவாகக் காப்பியங்கள் கதைப் பாடல்களாக அமைகின்றன. கருத்துகளைக் கதைப் பாத்திரங்களின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி மக்கள் உள்ளத்தே எளிதாகவும் ஆழமாகவும் பதிய வைக்கும் உத்தியைத் தொன்று தொட்டுப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். கதைகள் சிறியனவாகவோ பெரியனவாகவோ இருக்கலாம். கவிதைக் கதைகள் பாவியம், காவியம், சிறுகாவியம், குறுங்காவியம் எனப் பலவகையாகப் பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளன. இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியுள்ள காப்பியங்களைத் தொகுத்து நோக்குவது இப்பொழிவின் நோக்கமாகும்.

நாட்டுத் தலைவர்கள்

காந்தி புராணம்

நாட்டுத் தலைவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொண்டு எழுந்த காப்பியங்கள் உண்டு. அண்டிப் பிழைக்க வந்த ஆங்கிலேயர்களால் ஆட்டிப் படைக்கப் பட்டு உரிமை வாழ்விழந்திருந்த இந்திய மக்களிடையே உரிமை வேட்கையை ஊட்டிய அண்ணல் காந்தியடிகளின் வாழ்க்கையைப் பண்டித அசலாம்பிகை அம்மையார் எட்டுக் காண்டங்களில் ஒரு காப்பியமாகப் பாடியிருக்கிறார்.

முதலிரு காண்டங்களை மட்டும் 1923-ல் வெளியிட்டார். பின்னர் அடிகளின் வாழ்வில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து மூன்றாம் காண்டம் 1924-ல் வெளியிடப்பட்டது; நான்காம் காண்டமும் சேர்ந்து 1925-ல் வெளிவந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து தண்டி யாத்திரை தொடங்கி, நாடு விடுதலை பெற்றமை வரை ஆறு, ஏழு காண்டங்களாக எழுதி வைத்திருந்தார். காப்பிய ஆசிரியர் கூறுகிறார்: "வரலாற்றுத் தலைவர் (காந்தியடிகள்) 125 வயதுவரை தாம் உயிர்த்திருக்க முடியுமென்று அடிக்கடி கூறி வந்தார். அவர் அங்ஙனம் வாழலாமென்றும் கருத

இடமிருந்தது. என் முதுமையை நோக்க அப்பெரியாரின் இறுதிப் பகுதியை நான் வரைய முடியாதென உறுதி கொண்டு அப்பேற்றினை அடையப் போகின்றவர் எனக்குப் பின் எவரோ என்றும் கருதியிருந்தேன். ஆனால் 1947-ஆம் ஆண்டு சனவரி 30-ஆம் தேதி எவரும் எதிர்பாராத வகையில் உலகமே திடுக்கிட, காந்தியடிகள் மறைந்து விட்டதால் அடிகளுடைய எஞ்சி நின்ற பிற்பகுதிகளையும் நானே எழுத இடமேற்பட்டு விட்டது. காந்தியடிகளின் வரலாற்றை எழுதத் தொடங்கிய நானே முழுமையையும் முடிக்கும்படியாகவும் நேர்ந்தது'' என நூல் படிப்படியே உருவான வகையை விவரிக்கிறார்.

இக்காவியத்துக்கு 1925-இல் நான்காம் காண்டம் முடிய வெளிவந்தபோது அரியதொரு முன்னுரை எழுதியுள்ள தமிழ்த்தென்றல் திரு.வி.க. அவர்கள், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சிறந்த இலக்கியங்கள் பெருங்காப்பியங்கள் ஏன் தோன்றவில்லை என்பதற்குத் தெளிவான விளக்கம் தந்துள்ளார். அவர் கூறுகிறார்: "எந்நாட்டில் உரிமை இல்லையோ அந்நாட்டில் நூல்கள் அருகும். முன்னை நாளில் நமது தமிழ்நாடு உரிமை பெற்றிருந்தது. அந்நாளில் அதன்கண் நூல்கள் பல தோன்றின. பின்னை நாளில் தமிழ்நாடு உரிமை இழந்தது. அதனால் அதன் மாட்டு நூல்கள் பல தோன்றவில்லை..."

உரிமை இழந்த அடிமை நாட்டில் நூல்கள் தோன்றுதல் அரிது. அடிமை நாட்டில் வாழும் மக்கள் பல கொடுமை களுக்கு இரையாதல் வேண்டுமன்றோ? அவர்களை ஒருபால் அடக்குமுறையும், மற்றொருபால் வறுமை, பிணி முதலியனவும் வருத்திக் கொண்டே இருக்கும். இக் கொடுமைகளால் பீடிக்கப்படுவோர் உள்ளம் எப்பொருளில் பதியும்? அவர் அறிவு எவ்வாராய்ச்சியில் நண்ணும்? அடிமை நாட்டில் வாழும் மக்கள் உள்ளம் துன்பச்

சேற்றில் வீழ்ந்து நெளியும்; அவர்கள் அறிவு ஓட்ட மில்லாக் கேணிநீர் போலக் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கும். அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியேது? இன்பமேது? அவர்கள் யாண்டாயினும் அடிமைத் தொழில் புரிந்து, வயிறோம்புவ திலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பார்கள். எத்திறக் கொடுஞ் சட்டக் கட்டுப்பாடுமின்றிப் போதிய உணவு முதலியன எளிதில் பெற்று, உலக இன்பத்தைச் செவ்வனே நுகர்வோர் மனம், வேறு கவலைகளில் வீழ்ந்து இடர்ப்பட்டாது, மகிழ்ச்சியின்பத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருக்கும். அம்மகிழ்ச்சியின்ப எழுச்சியால் அவர்கள் அறிவு ஆகாயம்போல் பரந்து, தங்களையும், தங்களைச் சூழ்ந்துள்ள பொருளையும் பிறவற்றையும் ஆராய்ப்புகும். அவ்வாராய்ச்சியின் பயனாக நூல்கள் தோன்றும்...

இந்நாளில், உரிமை இழந்துள்ள நமதுநாட்டில் நூல்கள் தோன்றவில்லையோ எனச் சிலர் வினவலாம். நூல்கள் தோன்றுதல் உண்மையே! ஆனால் அவை எத்தகைய நூல்கள்? அவை மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள்; களியாட்டு நூல்கள்; அடிமை நூல்கள்; அவைகள் நூற்களாமோ? அடிமை நாட்டில் கலித்தொகை, நெடுநல்வாடை, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம் போன்ற நூல்கள் ஏன் தோன்றவில்லை? நாடு உரிமை நாடாயிருப்பின், அதன்கண் அத்தகைப் பெருநூல்கள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கும்."

திரு.வி.க. அவர்கள் கூற்றுக்கேற்ப இந்நாளில் பல நூல்கள் தோன்றுகின்றன. இருப்பினும் அவர் கூறியுள்ளது போன்ற பெருங்காப்பியங்கள் மிகுதியும் தோன்றியுள்ளன என்று சொல்வதற்கில்லை. அசலாம்பிகை அம்மையாரின் காந்தி புராணம்போல் அவ்வப்பொழுது தோன்றிய காப்பியங்களைத் தொகுத்துப் பார்ப்பதே இச் சொற் பொழிவுத் தொடரின் நோக்கம்.

பெருங்காப்பியம் என்ற அளவுகோலுக்குள் அடங்காதாயினும் காப்பியப் போக்குக் கொண்டுள்ள நெடுங்கதைப் பாடல்களும் காப்பியங்களோடு ஒன்று சேர்த்து எண்ணப்படுகின்றன.

“சாந்தியென்பதன் வடிவாகிய காந்தி மாதவனார் கதையைச் சாற்றிட” ஈசனருளை வேண்டுகிறது காப்பியம்.

காப்பியப் பாடல்கள் கருத்துச் செறிவுடன் நயம் நிறைந்தவையாய் உள்ளன. காந்தியடிகள் வழக்கறிஞர் படிப்புக்கு இலண்டன் செல்லப் புறப்பட்டபோது, அவருடைய தாயார் கேட்ட மூன்று சூளுரைகளையும் அவற்றைக் காந்தியடிகள் ஏற்றார் என்பதையும் நாம் அறிவோம். அந் நிகழ்ச்சியை,

அச்சபதம் யாதென்னில், அறிவழிக்கும் மதுபானம்,
அறவோர் கொள்ளாத்

துச்சமுறும் புலையுணவு, தூய்மையையும் தகுதியையும்
தூரத்தா நிற்கும்

நச்சனைய விழிமடவார் முயக்கம், இவை கனனினிலும்
நயவேன் என்ன

இச்சையொடும் அங்கிருந்த சயினமுனி முனம்சூளும்
இயம்பினாரே

எனக் காப்பியம் நயம் ததும்ப உரைக்கிறது.

சபர்மதி ஆசிரமத்தில் இசுலாம், கிறித்துவம் என எல்லா மதத்தவர்களின் இறைவணக்கமும் நடைபெற்றதைக் குறிப்பிடும் வகையில் இசுலாம், கிறித்துவ, இந்து மத இறைவணக்கப் பாடல்களின் கருத்துகள் மொழியாக்கம் பெற்றுள்ளன.

உதயம்

அண்ணல் மறைவுக்குப் பிறகு 1969-இல் கவிஞர் கலைவாணன் காந்தியடிகள் வரலாற்றை, ‘உதயம்’ எனும் காப்பியமாக்கினார். கடவுள் வாழ்த்து, பாயிரம், அவை

யடக்கத்தின் பின்னர் 30 காதைகளில் காப்பியம் நிறைவுறுகிறது. நூலின் முன்னுரையில் சி.எஸ்.கமலபதி, "இற்றைக்கு முந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன் சுவர்க்க நீக்கத்தை எழுதப்போந்த மகாகவி மில்டன், 'ஐயோ! பெருங்காப்பியம் எழுதப்பெற்று இரசிக்கப்படக்கூடிய பண்புமிக்க பண்டைக் காலத்தில் பிறவாமல் பகுத்தறிவுக் காலத்தில் அல்லவா நான் தோன்றிவிட்டேன்' என்று பதைபதைத்தாரென்றால், அணுசக்தியுகத்தில் காப்பியத்தைச் சமைக்கவரும் தமிழ்க் கவிஞனின் மனக்கிலேசத்தை விவரிக்கத் தேவையில்லை. சீர்கெட்ட சினிமாப் பாடல்களும் தளையறுத்த தவளையோலங்களும் கவிதை என்னும் போர்வையின்கீழ்க் காட்சியளிக்கும் காலத்தில் பண்டைப் பாவாணர்களின் பளிங்கு நடையிலே பயிலப் பெற்ற பெருங்காப்பியத்திற்கு மக்கள் செவி சாய்ப்பார்களா?" என ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் கேட்கிறார். மற்றவர்துய்க்கின்றனரா இல்லையா என்ற கவலையின்றித் தன் மன நிறைவுக்காக எழுதப்பட்டுள்ள இக்காப்பியம் பண்டைப் பாங்கு மிளிரும் பைந்தமிழ்க் காப்பியமாய்ச் சிறக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

அக்கினியே! எம்தலைவன் அமரஉடல் படுவதனால்

அழுக்ககன்று பெருமையுறும் அருட்சோதிப் பெருங்கனலே!

கக்கிருளின் மத்தியிலே கண்ணனிந்து நாடுஅலறக்

கட்டையிலே கண்டறங்கும் காந்தியினால் காந்தியுறும்

சொக்கழலே! பட்டவற்றைச் சுட்டெரித்து விட்டெழும்பும்

சோதிச் சுடர்ஒளியே! சுத்தசிவ தத்துவமே!

திக்கெட்டும் பாய்ந்திடுக! தேசமெலாம் சென்றிடுக!

தேவன்அவன் பொன்னொளியாய்த் தீயே பரவிடுக

எனக் குமுறும் கவிஞர், பிறர்கென வாழ்ந்து மறைந்த அண்ணலின் இந்த ஈம ஒளியால் எங்கும் சாந்தி உதயமாக வேண்டுகென விழைகிறார்.

காந்தி காதை

திரு. அரங்க சீனிவாசன், 'மனித தெய்வம் காந்திகாதை' எனும் பெருங்காப்பியத்தை 5 காண்டங்கள் 77 படலங்கள் 5183 விருத்தப்பாக்களில் பாடியிருக்கிறார். சிலம்பு தந்த இளங்கோ, மேகலை புனைந்த சீத்தலைச் சாத்தன், பெருங்கதை யாத்த கொங்குவேள், சிந்தாமணி செய்த திருத்தக்க தேவர், இராம காதை வழங்கிய கம்பர், பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூரார் வரிசையில் இன்று வாழ்ந்து வரும் காப்பியப் பெரும்புலவராக அரங்க சீனிவாசன் மிளர்கிறார் என அந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியவர் கூறியுள்ளார்.

கம்ப இராமாயணத்தில் அகலிகை கதை, இரணியன் கதை இணைக்கப்பட்டிருப்பதைப் போல் காந்தி காதையில் சிரவணன் கதை, அரிச்சந்திரன் கதைகள் பொருத்த முறக் கோக்கப்பட்டுள்ளன. காந்தியார் சிரவணன் கதையைப் படித்தார், அரிச்சந்திர நாடகம் பார்த்தார் எனக் கூறும் வகையில் சிரவணன் கதையை 47 பாடல்களிலும் அரிச்சந்திரன் கதையை 126 பாடல்களிலும் ஆசிரியர் பாடியிருக்கிறார்.

கடவுளரையோ, சான்றோரையோ குழந்தையாகப் பாவித்து அக்குழந்தைக்குப் பத்துப் பருவங்களைப் படைத்து, பருவத்துக்குப் பத்துப் பாடல் வீதம் நூறு பாடல்கள் பாடுவது பிள்ளைத் தமிழ் எனப்படும்.

குழந்தைகள் வீதிகளில் சிற்றில் (மணலில் சிறுவீடு) கட்டி விளையாடுவர். அவ்வீட்டினைப் பிள்ளைத் தமிழ்க் குழந்தைபோய்ச் சிதைப்பதாகப் பாடுவது சிற்றிற் பருவம். காந்தி குழந்தை சிற்றில்களைச் சிதைத்ததாம்; எப்படி?

“இந்நெடும் பரத கண்டம் எம்அடிப் படுத லாலே பன்னெடுங் காலம் ஆள்வோம்: பார்மின்” என்று அயர்லார் கட்டும் அந்நெடு மனத்தின் கோட்டை, அடித்தளம் அழிந்த தென்ன, நன்னெடு மறுகில், சிற்றில் சிதைத்தனர் நளினத் தாளால்!

பிற காப்பியப் பாடல்களைத் தக்கவாறு இக்காப்பியப் புலவர் எடுத்தாள்கிறார். என்ன நேர்ந்தாலும் சத்தியம் தவறமாட்டோம் என அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும் கூறுவதாக உள்ள அரிச்சந்திர புராணப்பாடல் வருமாறு:

பதிஇ ழந்தனம் பாலனை இழந்தனம் படைத்த
நீதிஇ ழந்தனம் இனிநமக் குளதென நினைக்கும்
கதிஇ ழக்கினும் கட்டுரை இழக்கிலேம் என்றார்...

அரங்க சீனிவாசனார் இப்பாடற்போக்கிலேயே இக்காதையில் தாம் பாடியுள்ள அரிச்சந்திரன் காதையில் ஒரு பாடலைப் படைத்திருக்கக் காணலாம்.

மனைஇ ழக்கினும், மைந்தனைத் தேவியை
எனைஇ ழக்கினும், இன்பதம் நல்குநல்
வினைஇ ழக்கினும், மேற்சொன்ன கட்டுரை
தனைஇ ழக்கிலென், பொன்தரு வேன்ஐயா

எனப் பாடியிருக்கிறார்.

அருமையான பல வருணனைகள் இக்காதையில் நிறைந்துள்ளன. வாழை ஈன்ற தாறு கீழுள்ள தண்டினைத் தொட்டு நிற்கிறது. அக்காட்சி தாய் மரம் தன் கன்றிடம், “உழவர்கள் நீர் பாய்ச்சும் உதவியை நினைத்து அதற்குக் கைம்மாறாக என் உயிரை ஈந்தும் இப்பழங்களை உதவுகிறேன். என்னை அடுத்து வருகின்ற நீயும் இதே பண்

பினை மேற்கொள்ளல் வேண்டும்'' என்று சொல்வது போன்றிருக்கிறதாம்!

அவையடக்கம் சொல்வது காப்பிய மரபு. கற்றறிந்தோர் இருக்க, தான் இக்காப்பியம் பாடுதற்குத் தகுதியுடையவனல்லன்; ஆயினும் காப்பியத்தைப் படிப்போர் அல்லது கேட்போர் கவியைக் கருதாது கூறும் பொருளைக் கருதித் தன்னைப் பொறுக்குமாறு வேண்டுவது அவையடக்கம். ஆனால் தனக்குத் திறமையில்லை என்று கூறுகின்ற அப்பாடல்களோ புலவர்களின் சிறந்த புலமை நலத்தை வெளிப்படுத்துவனவாக இருக்கும். சீவக சிந்தாமணியிற்றான் முதன் முதலாக அவையடக்கப் பாடல் இடம் பெறுகிறது. ''முத்தும் பவழமும் சங்கும் கடலுள் கிடக்கின்றன. கடல் நீர் உவர்ப்பு என்பதனால் அவற்றை மூழ்கி எடுக்காமல் விடுவார்களா? நீரின் உவர்ப்பைக் கருதாது பொருளின் சிறப்புக் கருதி எடுக்கவே செய்வார். அதுபோல் என் கவிதை அடக்கியுள்ள பொருள் கருதி அறிஞர்கள் என் கவிதையின் குற்றம் கருத மாட்டார்கள்'' என்கிறார் திருத்தக்கதேவர்.

கம்பர், தாம் இராமாயணத்தைப் பாடுவதானது, ''ஒரு பூனை பாற்கடல் முழுவதையும் நக்கிக் குடித்து விடுவேன் என்பதற்கு ஒப்பாகும்'' என்பார். புகழேந்திப் புலவரோ தான் நான் கதையைப் பாடுவது மதம் பிடித்த யானையைத் தாமரைத் தண்டினால் கட்டி அடக்குவேன் என்பது போலாகும் என்கிறார். வன்னிய புராணம் பாடியுள்ள வீரப்பிள்ளை கற்றறிந்த புலவோர்முன் தான் பாடுவது அன்னத்தின்முன் கொசு பறப்பதொக்கும் என்கிறார். இந்த மரபுவழி, அரங்க சீனிவாசனும் அவையடக்கம் பாடுகிறார். ''காந்தியடிகளின் புகழ் எனும் அமுதை என் கவிதை என்ற மட்கலத்தினுள் அடக்கி வைத்துள்ளேன். ஆன்றவர் கலத்தை நோக்கி அமுதினை இகழ மாட்டா

ரல்லவா?" என்று கேட்கிறார். மேலும், "பசு இளைத்திருந்தாலும் கொழுத்திருந்தாலும் பால் சுவையுடையதாகத் தானே இருக்கும். அது போன்றே என் பாடலாகிய பசு செழுமையுடையதாயினும் இல்லையாயினும் அது கொண்டுள்ள பொருளாகிய பால் மாந்துதற்கு இனிமையுடையதாம்" என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

வடிவிலை எனினும் சேதா வழங்குபால் கசப்ப தில்லை;
அடியினில் அளறுண் டேனும் அரும்புனல் அருந்தற் காகும்;
கொடியஎன் சொல்லிற் பற்பல் குறைகளை நோக்கார்: எம்மான்
நெடியநீர் அமுதுண் டான்றோர் நிறைவினை உறுவர் அம்மா
என்பது அரங்க சீனிவாசனின் அவையடக்கப் பாடல்
களுள் ஒன்றாம்.

மகாத்மா காந்தி காவியம்

திருநெல்வேலி வழக்கறிஞர் இராமானுஜக் கவிராஜர் என்பார் ஒன்பது காண்டங்கள் பத்தாயிரம் பாடல்களில் மகாத்மா காந்தி காவியம் அல்லது மாகாவியம் பாடியுள்ளார். பெருங்காப்பியங்களுக்கான காலம் மலையேறி விட்டது; இனிப் பெருங்காவியங்கட்கு வாழ்வில்லை என்று கூறுகின்றனர்; எனினும் தலைமைக்குரிய தகுதி பெற்றவர்கள் இருப்பின் மாகாவியம் தோன்றுதற்கிட முண்டு என்பதை இக்காப்பியம் நிறுவுகிறது.

உலகையெலாம் தன் சொல் நலத்தால் கவர்ந்த காந்தி, உயர்நீதி மன்றத்தில் முதல் வழக்கில் பேச நாவிழந்து நின்றதை ஆசிரியர்,

உயர்தர நீதியின் உயர்பதி முன்னரே
சயம்பெறச் சாட்சியைச் சவிக்கும் சார்பினில்
வியமறக் குறுக்குடை வினாவை வாங்குவான்
நயமுடன் நின்றனன் நாவொன் றின்றியே.

என நயமாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

“இதுவரை உலகங்கண்ட எந்தக் காவியத்திலும் பாட்டுடைத் தலைவன் வீரம் முதலியன செயல்பட்டது அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சொந்தத் துயர் தீர்ப்பதற்காகவே நடந்துள்ளது. இராமாயணத்தில் சீதையைச் சிறைமீட்பதற்கும் பாரதத்தில் இழந்த இராச்சியத்தை மீட்பதற்கும் நடந்த செயல்களேயாகும். ஆனால் இக்காவியத்தின் பாட்டுடைத் தலைவனான காந்தியடிகள் தனது சொந்த

நலனுக்காக யாதொரு விதமான செயலும் செய்யாமல் முழுவதும் பிறர்க்குதவியாகிய தேச விடுதலைக்காகவே நடத்திய போராட்டம் மிகவும் தன்னிகரற்றது. அந்தப் போராட்டத்தில் எதுவுமே சினமின்றிச் செய்த செயலானது, அறத்தின் முழுமையைப் பிரதிபலிப்பதாகும். இந்த முழுமை மற்ற இதிகாசங்களில் இல்லையென்பது அடியேனுடைய துணிபு'' என்கிறார் காப்பிய ஆசிரியர். ஆகவேதான் இக் காப்பியத்தை எழுதுவதில் அவருக்குத் தனி இன்பமும் அன்பின் முழுமையும் ஏற்பட்டுள்ளதென உணர்கிறார்.

தென்னாப்பிரிக்காவில் பதினாறு வயது மங்கை வள்ளியம்மை அறப்போரில் ஈடுபட்டு உயிர் நீத்ததை

தமிழிடை முன்னார் தரும்பெரும் வீரம்
உமிழ்வலங் கதைகள் உற்றது மீண்டும்

என்கிறார்.

ஜாலியன் வாலாபாக்கில் டயர் எனும் கொடியோன் சுட்டு வீழ்த்தியபோது மக்கள் பட்ட அலங்கோலத்தை விரைவு நடையில் எழுதிக் காப்பியத்தையும் ஓடச் செய்கிறார். மக்கள் அலறுகின்றனர்;

எங்கே என்மகன்
இங்கோ வெஞ்சுடர்க்
கங்கோ இங்கிது
எங்கோ இன்னுயிர்க்
கைசேர்க் குழுவியை
மைசேர்க் குருதியின்
நெல்சேர்த் தரையிடை
எய்தா ளிற்றனன்

என அவ்விடத்தின் அச்சந்தரு தோற்றத்தைப் பல பாடல்களில் எழுதிச் செல்கிறார்.

இராமாயணம் போன்றதொரு மாகாவியமாக ஆசிரியர் இதனைப் படைத்திருக்கிறார்.

நேரு காவியம்

டாக்டர் கோ.செல்வம் நேரு காவியம் எழுதியுள்ளார். அடிமை இந்திய வரலாற்றை மாற்றி விடுதலை வரலாற்றை எழுதிய ஒப்பற்ற தலைவர் நேரு.

“ஒப்பற்ற அந்தத் தலைவனுக்குக் கவிதைகளால் ஒப்பிலா உப்பரிசை கட்ட எண்ணியதன் விளைவே இந்தக் காவியம். அடிமையை அகற்றிய அவர், தமது தியாகத்தால் என் போன்றாரை அடிமையாக்கிக் கொண்டார்!

என் எண்ணத்துள் வாழ்ந்திருக்கும் பண்டிதரை எழுத்தினுள் கொண்டுவர நான் செய்த முயற்சியே இந்நூல்” என்கிறார் காப்பிய ஆசிரியர்.

இறை வாழ்த்தோடு தொடங்கும் காப்பியம், தமிழ் வாழ்த்தையும் நாட்டு வாழ்த்தையும் பாடுகிறது.

பல்மொழியின் பலகலைக் கோட்டமே பாரதம்;
பல்மதத்தார் வாழுகின்ற தத்துவப் - பள்ளியுமாம்;
தொல்லுலகில் நல்லவர்கள் சேர்ந்துறையும் நல்நீடு;
இல்லை அதற்கிணை ஈடு.

நெஞ்சில் ஊற்றெடுக்கும் நாட்டுப் பற்றினை ஆறாக ஓடவிடுகிறது இக் கவிதை.

நேருவின் தாய் தந்தையர், மனைவி இவர்களைப் பாடும் கவிஞர் நேருவின் மகளைச் சிந்தை குளிரப் பாடுகிறார்.

பயனெல்லாம் பிறர்க்கென்னும்
 இலட்சியம்தான் அவளுக்குப்
 பரந்த நெஞ்சம்;
 பயப்பதெல்லாம் பொதுநலந்தான்
 தனதென்னும் இழிவில்லை
 புனியே கற்பாய்!

இந்திரா காந்தியின் மழலைப் பருவத்தைப் பற்றிய பாடல் இது.

காப்பியத்திற்கு ஆசியுரை வழங்கியுள்ள தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார், "மார்க்ஸ், லெனின், ஜார்ஜ் வாஷிங்டன், ஆபிரகாம் லிங்கன் ஆகியோர் நமது தலைமுறையில் வாழவில்லை. ஆயினும் அவர்களின் ஒருருவமாகப் பண்டித நேரு விளங்குகிறார் என்பதை,

மார்க்சும் இலெனினும் ஒருருவில்-வையம்
 பார்க்க வேண்டின் ஐவாகரன்றோ!
 வாஷிங்டன் (இ)லிங்கன் இருவரை-ஒன்றாய்
 ஆசியாவில் பார்ப்பதற்கு நேருவன்றோ?

என்ற கவிதையில் காணலாம்" எனக் காப்பிய ஆசிரியரின் கவிவளத்தையும் நெஞ்சு வளத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

கவிஞர், நேருவின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறார்:

ஆயிரம் பிணக்கு வரினும்
 அமைதியை இழந்து விடாமல்,
 தாயினும் மேலாம் அன்பால்
 துயரினைத் துடைப்போம்; நாட்டைப்
 பேயினக் காடாய் ஆக்கும்
 புல்லரை எதிர்த்து, உடலே
 சாயினும் ஒயோம்; உன்மேல்
 சத்தியம் செய்வோம் தலைவா!....

வஞ்சகர் கூடி நின்றே
வக்கனை கோஷம் போட்டுக்
கொஞ்சமும் நியாய மின்றிக்
கொளுத்துவர் தேசச் சொத்தை!
அஞ்சிடா துரைப்பர், அதுவே
உரிமையின் போரே என்று!
பஞ்சிடைத் தீயன் னாரைப்
புதைத்திடச் சூனெ டுப்போம்.

இனவழிக் கலவ ரங்கள்
எளிதாய்த் தூண்டி விட்டே,
தினம்தினம் நாச வேலை
தொடர்ச்சியாய்ச் செய்வார் அணியை,
வனந்திரி விலங்கன் னாரை
விடுவதோ தலைவா? பொங்கு
சினத்தினால் அவரைப் பொசுக்கச்
சேர்ந்தெடுப் போம்கூள் தனையே

என்பதோடு காப்பியம் நிறைவு பெறுகிறது.

படிப்பவரை நாட்டுப் பற்றில் திளைக்க, சாதி சமயக்
கொடுமைகளை ஒழிக்க, மூடத்தனத்தில் முடங்கிக் கிடப்
பவரை எழுச்சி கொள்ளத் தூண்டுவதாகக் காப்பியம்
அமைந்திருக்கிறது.

நேதாஜி காவியம்

வங்கநாட்டில் 1987 சனவரி 23-இல் பிறந்த சுபாஷ் சந்திரபோஸ், பதினேழாம் வயதில் துறவியாகி வீட்டை விட்டு வெளியேறினார். துறவறத்தில் ஏமாற்றமடைந்த அவர், வீடு திரும்பி, மீண்டும் கல்லூரிப் படிப்பைத் தொடர்ந்தார். இங்கிலாந்து சென்று ஐ.சி.எஸ். தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்று உயர் பதவி பெற்றார். ஆயினும் நாட்டு விடுதலையில் நாட்டம் கொண்ட அவர், பதவி விலகி, காந்தியடிகளின் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் சேர்ந்தார். மாணவர் போராட்டங்களைத் தலைமை தாங்கி நடத்தினார்.

போஸ் தீவிரவாதி; வெள்ளையனைப் போரிட்டு வெளியேற்ற வேண்டுமேயல்லாது அமைதி முறையில் விடுதலையை அடைய முடியாது என்று எண்ணினார். எனவே காங்கிரசிலிருந்து விலகி முன்னணிக் கட்சி (Forward Block) என்ற ஓர் அமைப்பை நிறுவினார்.

1939-ல் இட்லர் போலந்தின்மீது தொடங்கிய போர் உலகப் பெரும் போராக உருவெடுத்தது. காலப் போக்கில் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, உருசியா ஓரணியாகவும், செருமனி, சப்பான், இத்தாலி ஓரணியாகவும் மோதும் நிலை ஏற்பட்டது.

போரில் இங்கிலாந்து தோல்வி கண்டு வந்தது. அவ்வேளையில் ஆங்கிலேயரைப் படை கொண்டு

தாக்கினால் இந்தியா விடுதலை பெறுவது எளிதென நம்பினார் போஸ். ஒரு மௌலவியைப் போல மாறுவேடம் கொண்டு ஆப்கானிஸ்தானம் சென்றார்; அங்கிருந்தும் தப்பி செருமனி சென்றடைந்தார்.

1941-ல் கிழக்காசியாவில் போர் தீவிரம் அடைந்தது. இந்நிலையில் ஒரு கடல் மூழ்கிக் கப்பலில் எவரிடமும் பிடிபடாமல் 1943-ல் சப்பான் தலைநகர் டோக்கியோ வந்தடைந்தார். இந்திய விடுதலைக்குச் சப்பான் உறுதியளித்தது. அங்கிருந்து சிங்கப்பூர் சென்றடைந்தார். தென்கிழக்கு ஆசியாவைச் சேர்ந்த முப்பது இலட்சம் இந்தியரும் சுபாஷைத் தங்கள் தனிப்பெருந் தலைவராகவும் தளபதியாகவும் ஏற்றனர். போஸை அன்பு பொங்க 'நேதாஜி' (தலைவர்) என்றழைக்கலாயினர்.

1943-ல் இந்திய விடுதலை அரசு ஒன்றை நேதாஜி சிங்கப்பூரில் அமைத்தார்; அமைச்சர்கள், படைத்தலைவர்கள் எவரெவரென அறிவிக்கப்பட்டனர். இப்புதிய அரசுக்கு சப்பான், செருமனி, இத்தாலி போன்ற நாடுகள் ஏற்பளிப்புச் செய்தன. பெண்களும் போர்ப்படையில் அணியணியாகச் சேர்ந்தனர். இம்மாதர் அணிக்கு, 'ஜான்ஸி' படை என நேதாஜி பெயர் சூட்டினார்.

1944-ல் நேதாஜி இந்திய விடுதலைப் படையைப் பர்மாவுக்கு மாற்றினார். இப்படை போரில் வெற்றிமேல் வெற்றி கண்டு இந்திய மண்ணை மிதித்தது; தொடர்ந்து பல வெற்றிகள் கண்டு மணிப்புரிக்குள் நுழைந்தது.

போர்நிலை மாறியது; அமைதிப் பெருங்கடல் தீவுகள் அமெரிக்கர் வசமாயின. சப்பான் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. பர்மாவிலும் ஆங்கிலப் படைகள் முன்னேறின. ஆயினும் தொடர்ந்து போராட வேண்டுமெனப் பிடிவாதமாக இருந்த போதிலும் காலம்

வரும் வரை காத்திருக்க வேண்டுமெனப் படைத் தலைவர்கள் வற்புறுத்தியதால், விடுதலை அரசின் தலைமையகம் இரங்கூனிலிருந்து பாங்காக்கு மாற்றப்பட்டது.

1945 ஆகஸ்ட் 14-ம் நாள் சப்பான் தோல்வியடைந்து அமெரிக்காவிடம் சரணடைந்தது. அதே நாளில் டோக்கியோவுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தபோது விமானம் பார்மோசா தீவில் விபத்துக்கு உள்ளாகியது. காயங்களுடன் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்ட நேதாஜி உயிரிழந்தார். அவர் இறப்பு பற்றி இன்றளவும் ஐயங்கள் எழுந்தவண்ணம் உள்ளன.

இவ்வீரமகனுடைய வரலாற்றினைப் புலவர் வாய்மை நாதன், 'நேதாஜி காவியம்' என எழுதியுள்ளார். "ஓ என் தோழர்களே! விடுதலைப் போராட்டம் அந்த ஆகஸ்ட் நள்ளிரவோடு முடிந்து விடவில்லை; தொடர்கிறது. அந்தக் களத்தில் நாம் வீரர்களாய் விளங்க எடுத்துக் காட்டாகிய முன்னோடிகளின் கதை நம் மூச்சுக்குள் பேச்சாகும்; நினைப்புக்கு முனைப்பாகும். இராம கதையும் தரும கதையும் மராட்டிய வீரன் சிவாஜியைப் படைத்தனவே! விடுதலை காக்கும் போருக்கு நம்மை நேதாஜியும், வ.உ.சி.யும், பகத்சிங்கும் வார்த்தெடுக்கும் வள்ளலார்கள் அல்லவா? இந்தச் சிந்தனைதான் நேதாஜியின் காவியத்தைப் படைக்க ஊற்றுக் கண் ஆயிற்று" என்கிறார் வாய்மைநாதன்.

நேதாஜி வாழ்க்கையின் இரண்டாவது கட்டம்; அதாவது சிங்கப்பூரை அடைந்து இந்திய தேசியப்படை அமைத்த திலிருந்து அவர் இறுதிக் காலம் வரையான நிகழ்ச்சிகள் மட்டுமே இக்காவியத்துள் விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

நேதாஜி சிங்கப்பூர் திடலில் பேச இருக்கும்போது, தாய் ஒருத்தி தன் குழந்தையைத் தொட்டிலிலிடத் தாலாட்டித்

தூங்க வைப்பதாக, ஆசிரியர் ஒரு காட்சியைப் படைத்துக் கொள்கிறார். குழந்தை தூங்கியதும் தான் சென்று அக் கொள்கைக் குன்றைக் காண வேண்டுமெனத் தாய் விழைகிறாளாம்!

குழந்தையைத் தூங்க வைக்கப் பாடுகின்ற அவள் சொல்கிறாள்: “ஜானகி நாதர் தவப்புதல்வர்; பிரபாவதி பெற்ற பிள்ளை; சித்தரஞ்சன தாசின் சீடர்; காந்தி எதிர்த்தாலும் காங்கிரசுத் தலைமை வென்றவர்; வெள்ளையர் சிறையிட்ட போதும் கலங்காத கர்மவீரர்; சிறை தப்பிக் காபூல் சென்ற அவர்,

போர்புரியும் ஜெர்மனிக்குள் போனார்; அவருதவ
நீர்மூழ்கிக் குள்ளிருந்து நிப்பாணை வந்தடைந்தார்.

தொண்ணூறு நாட்கள் கடலிலேயே பயணம் செய்து ஜப்பான் வந்த அவர் இப்போது நம் நகருக்கு வந்துள்ளார். அவரை,

வாழ்த்தி வரவேற்கும் வைபவத்தை நான்காணத்
தாழ்த்தாதே கண்ணுறங்கு! தண்ணிலவே! என்மகனே!

எனத் தாலாட்டுப் பாடலில் இக்காவியத் தொடக்கத்திற்கு முன் நிகழ்ந்தவற்றை ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டி, பின்னர் காவியத் தலைவனின் வரலாற்றை நிறைவாக்கியிருப்பது ஒரு புது உத்தி.

காவியத்தின் ஒவ்வொருடியுடனும் வீரமும் விடுதலை உணர்வும் ஒன்றி நிற்கின்றன. காவியத் தலைவர் நேதாஜியைக் குறிப்பிட ஆசிரியர் பயன்படுத்தியுள்ள சொற்களும் தொடர்களும் அம்மாவீரரின் இயல்புகளையும் குறிக்கோளையும் நம் கண்முன் நிற்க வைக்கின்றன.

‘கங்கை பெற்றெடுத்த கனலின் கொழுந்து’

‘அடிமைப் பிசாசின் வாய்கிழிக்கும் வாள்’

‘கரும தருமத்தின் ஒருரு’

'வீரத்தின் வேந்து; வெள்ளையர் கொடுமைக்கு
மருந்து, தோல்விக் கறைபடா மானிடவடிவு'

'நெருப்புக்கு நெருப்பான நெஞ்சத்தன்'

'நெஞ்ச விளக்கில் நெருப்பை ஏற்றிச் சுடராய் நின்றவர்'
என்றெல்லாம் நேதாஜியைக் குறிப்பிடுவதோடு,

பாரதத்து இளைஞர்களின் ஆற்றல் ஆர்வம்
பார்வியக்கும் ஊக்கமுடன் உறுதி என்ற
சீரனைத்தும் திரட்டிஉருச் செய்தா லென்னத்
திகழுபவர் நேதாஜி

எனப் பாராட்டிப் போற்றுகிறார்.

நாட்டு விடுதலை இன்றியமையாதது என்பதை,
வஞ்சிய ருக்கொரு மஞ்சனைப் போன்றது
மானிட ருக்குச் சுதந்தரமே!

எனக் குறிப்பிட்டு, அதனை எப்பாடு பட்டேனும்
அடைந்தே தீர வேண்டுமென்பதை,

பாரத மீட்சிநல் மானிகை-நம்
பச்சை உயிர்ச் சாந்தில் கட்டுவோம்

என்றும்,

சுதந்தரத்தை

என்(பு)அதனை ஈடாக்கி மீட்டுக் கொள்ளும்
இறுதிவரை உறுதிகொண்டு இணைந்து நிற்போம்

என்றும் வலியுறுத்தியிருப்பது நாம் பெற்றுள்ள விடு
தலையைப் பேணிக் காக்கச் செய்யும்.

மேலும் நாட்டுப் பற்றினை வளர்த்திடத் தூண்டும் பல
அரிய காட்சிகளை அழகுறப் படைத்துக் காட்டுகிறார்
ஆசிரியர். அழகன் எனும் மணமகன் முதலிரவில்
முத்துச் சிரிப்பாளைக் காணச் செல்கிறான். அப்போது
வானொலியில் நேதாஜியின்,

காணையர் காதலை ஒத்திவைப்பீர் - துயில்
கட்டிலோ? போர்க்கனக் கொட்டிலிலே!
தோளைத் தழுவும் கரங்களிலே - பெருந்
துப்பாக்கி ஏந்துவீர்

எனும் வீர உரை கேட்கிறது. முதலிரவை மறந்து, முல்லைச் சிரிப்பாளையும் மறந்து ஓடுகிறான் போர்ப்படை நோக்கி.

மற்றொரு மணமகன் பரிமணம்; மணவேளை; வேதியர் சொலும் மந்திரம் வீரர் போஸின் சங்கநாதமாய்க் கேட்கவே, எழிலரசி கழுத்தில் மங்கல நாண் கட்டாமல் படை நோக்கிப் பாய்கிறான்.

ஓலையைக் கையில் வாங்கி
உருவுவான் மறுகை வாங்கி
மாலையை மணத்தை நீக்கும்
மகம்மது காணையும்

விஞ்சியது பரிமணத்தின் வீரம்.

பொன்னன் என்பான் புகழ்மிகுந்த கடைக்காரன். கோடியான உடைமைகட்குச் சொந்தக்காரன். நேதாஜியின் உரை கேட்ட அவன் தன் கடையை ஊழியர்களுக்கே உரிமையாக்கி உடனே புறப்பட்டான் படையிற் சேர!

கருப்பையா காவல்துறை வீரன்; திருமணம் ஆன அன்றே அவனும் மனைவியும் சேவலும் கோழியும் போல் சென்றனர் படையிற் சேர! மருந்தகம் வைத்திருந்த பொன்னையா மருந்து முழுவதையும் படை வீரர் நலத்துக்கு ஈந்து, தானும் படையிற் சேர்ந்தான். வெளியே செல்ல அஞ்சுகின்ற பெண் குலமும் ஆண்கட்குச் சற்றும் பின் வாங்கினர் அல்லர். பாதம்பீபி என்பாள் தன் இரு மகவையும் கணவனிடம் ஒப்படைத்த பின்பு, ஜான்ஸி படையிற் சேர்ந்தாள். சீக்கியப் பெண்ணொருத்தி தன் கைவளையல்களைப் போர் நிதிக்காக ஈந்தாள். சலவைத்

தொழிலாளி ஒருவன் படையுடைகளைச் சலவை செய்யப் படையைத் தொடர்ந்தான். பினாங்கில் வாழ்ந்த செட்டி மார்கள் படைநிதிக்குக் கற்பகத் தருவென அள்ளி வழங்கினர். அங்கிருந்தோர் கன்னன்களின் அண்ணன்களாக விளங்கினர்.

கண்ணை நிகர்த்த சுதந்தரத்தை - உயிர்க்
காவு கொடுத்தேனும் காத்திருப்போம்

என அவர்கள் உரைத்த சூளுரை என்றென்றும் நம் உணர்வினை நாட்டோடு இணையச் செய்யும்.

சுதந்திரப் படை இந்திய மண்ணை மிதித்ததும் ஆடிப் பாடிக் களித்ததை ஆசிரியர் உணர்வு பொங்கப் பாடியுள்ளார். தாய் நாட்டு மண், வீரர்கட்கு அமுதாக இனிக்கிறது.

பற்றிக் கனகமென மண்து களையே - அள்ளிப்
பரிவோடு வாயிலிட்டார்; தங்கமே தங்கம்!

தாய் மண்ணைத் தொட்டதும் வீரர்கள்,

மதர்க்கும் மனைமுலை இத்தனை இன்பம்-எந்த
மனிதர்க்கும் தந்ததில்லை தங்கமே தங்கம்

என ஆடிக் களிக்கிறார்களாம்! இவ்வாறு நாட்டுப் பற்றினை ஊட்டிடும் வீரமிகு பகுதிகள் நூலில் பொதிந்துள்ளன.

காவியத்தில் நயமான பல பகுதிகள் நம் நெஞ்சை அள்ளுகின்றன. தாய் தன் குழந்தையைத் தோள் சேர்த்துச் செல்வதை,

குடலிற் கிடந்த கொடியைத் தோள் சேர்த்துச்

செல்வதாக உரைப்பதும், விண்ணிலிருந்து மழை தாரை தாரையாகக் கொட்டுவதை

'தறி கட்டியே பாவுநூல் மட்டும் ஓடிடும் காட்சி

எனச் சொல்வதும், உயர்ந்து வளர்ந்த மரங்களின் இலைகள் விண்ணிலே அசைவதை,

காற்றுவெளி வயிற்றுக்குள் கத்தி பாய்ச்சும்
கணக்கான இலைகள்

எனக் கூறுவதும், நகங்களில் மருதோன்றி இட்டதால்
தோன்றிய சிவப்பை,

அங்கை நகத்தில் மருதோன்றி - அவன்
ஆசையைப் பற்றும் பெருநெருப்போ

என ஆணின் ஆசையைப் பற்றவைக்கும் நெருப்பென
மொழிவதும், திருமண வீட்டில் பன்னீர் தெளிக்கக்
கைகளில் ஏந்தியுள்ள பன்னீர்ச் செம்புகளை,

மணநீரைக் குடித்திருக்கும் பன்னீர்ச் செம்பு
வாயாலே உமிழ்வதற்குத் தவமிருக்க

எனப் பகர்வதும், வீச வீச வியர்வை உலர்வதும் வீசுவதை
நிறுத்தினால் பெருகுவதுமாக இருப்பதை,

வியர்வைக்கும் விசிறிக்கும் வெற்றி தோல்வி
விடாக்கண்டன் போராட்டம்

என வியப்பதும்,

செய்து நிருபர்களை,

ஏடுகட்குச் செய்தித்தேன் திரட்டுகின்ற
இதழ் நிருபர் தேனீக்கள்

என்றுரைப்பதும், டாங்கிகள் உடைபட்டு அதனுள்ளே
சிக்கித் தவித்தவர்களை,

தார்க்கு ழம்பில் வீழ்ந்த வண்டாய்த்

தத்தளித்ததாகச் சாற்றுவதும் நினைந்து நினைந்து
உணர்ந்து உணர்ந்து நெஞ்சத்தே இருந்தத் தக்கவையாம்!

இக்காவியத்தை உவமைக் களஞ்சியம் என்றே குறிப்
பிடலாம்; தொட்ட இடமெல்லாம் உவமைகள் பளிச்சிடு

கின்றன. உயர்ந்த மாளிகைகளில் ஆங்காங்கே சாளரங்கள் விளங்குவது வானத்தின் அழகைப் பார்க்க மாளிகை உடலில் வைக்கப்பட்ட கண்கள் போல் தோன்றின.

வானத்தின் அழகைப் பார்க்க
 மாளிகை உடலில் வைத்த
 தேனொத்த கண்ணா டிக்கே
 நிகர் முடித் திறக்கும் ஐன்னல்.

பர்மாவிலே நெல் நிறைய விளைவதால் அங்கு உணவுப் பஞ்சம் என்பதே பற்ற வழியில்லையாம்!

அரப்பிட்டு மூழ்க எண்ணெய்
 அற்றுப்போ வதுபோல், பஞ்சம்
 நிரப்பிய நெல்லில் மூழ்கி
 நெடுமூச்சும் இறுகிச் சாகும்

என எளிய காட்சியில் அரிய உவமையைப் பெய்து விளக்கி விடுகிறார். இவ்வாறு பன்னூறு உவமைகள் காவியத்தில் பரந்து கிடக்கின்றன.

பர்மாவில் போர் முனையில் காட்டினூடே வழிகளை உருவாக்கிக் கொண்டு முன்னேறுகின்றனர் வீரர்கள். எத்தகைய காடு?

காட்டுப் புலிகள் உறுமும்; களிறு
 பிளிறும் புதரினிலே;
 நீட்டி நெளியும் மலைஅரவு ஆயிரம்
 நீளக் கிளைகிலே;
 கூட்டைக் குலைக்கும் குரங்கு, கழுகுகள்;
 காய்ந்த சருகினிலே
 வேட்டைக் கரடி நடக்கும்; பயமெல்லாம்
 விஞ்சும் இருளினிலே!

“இக்காப்பியத்தின் கட்டமைப்பு போற்றத்தக்கது. தனித் தனி மணிகளை ஒன்றாய்க் கோத்தெடுத்த முழுமலை

போல் இது காட்சி தருகிறது. நெட்டோட்டமாய்ப் பார்த்தாலும் சரி, துண்டு துண்டாக நோக்கினாலும் சரி முழுமை கெடவில்லை. எனவே முதலிலிருந்து இறுதி வரை படித்தாலும் அல்லது ஏதாவது ஒரு பகுதியைத் தனியே படித்தாலும் தன்னளவில் நிறைவு தருகிறது'' என இக்காவியத்திற்கு அணிந்துரை எழுதியுள்ள பேராசிரியர் எழில் முதல்வன் புகழ்கிறார்.

அழகிய வருணனைகள் பல நூலை அணி செய்கின்றன. சிங்கப்பூரின் சிறப்பு, பிளாங்கின் பெருமை, பர்மாவின் பாங்கு, திருமண நிகழ்ச்சி, போர்க்களக் காட்சிகள், பூங்காக்களின் பொலிவு ஆகியவை மேலும் மேலும் படிக்கும் வண்ணம் திறம்பட ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

வீரத்தையும், தியாகத்தையும், நாட்டுப் பற்றையும், விடுதலை உணர்வையும் ஒருசேர நெஞ்சில் நிலையாகப் பதிய வைக்கும் அரிய படைப்பாக இக்காவியம் திகழ்கிறது.

பெரியார் காவியம்

“இருள் மண்டிக் கிடந்த தமிழகத்தே தந்தை பெரியார் தோன்றினார்; பெருஞ்செல்வப் பெருங்குடியில் தோன்றிய பகுத்தறிவுப் பகலவன் ஆவர்; புத்தரே போன்று இன்ப வாழ்வினைத் துறந்தார்; தாம் ஒரு குடும்பத் தந்தை என்று கருதாமல் தமிழ் மக்கள் விரும்பினாலும் விரும்பா விட்டாலும் தாமாகவே தமிழர்தம் தந்தையாகப் பொறுப் பேற்றுக் கொண்டார்; தமிழக மக்களின் இழிநிலைக்குரிய கரணியங்கள் யாவை என இடைவிடாது சிந்தித்தார். அச்சிந்தையின் மூலம் தாமுணர்ந்த இழிநிலைகளுக்குரிய கரணியங்களைப் போக்கினாலன்றி, நம் நாட்டு மக்கட்கு நல் வாழ்வு இல்லை எனத் துணிந்தார்; அத்துணிவின்வழி செயற்படுங்கால் ஏற்பட்ட எதிர்ப்பினைக் கண்டு அஞ்சினாரில்லை; இன்னல்கள் பலவரினும் அவற்றை இனிமையாக ஏற்றுக் கொண்டார். மக்கள் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக உள்ள மதம், கடவுள், சாதி முதலியனவற்றை ஒழித்தே தீருவேன் என்ற உறுதியோடு அவர் ஆற்றிய பணி கொஞ்சமன்று; இப்பெரும் பணியில் பெரியார் ஈடுபட்டிலரேல் தமிழ்நாட்டு மக்களிடையே விழிப்புணர்வு மருந்துக்கும் கிடைத்திருக்காது” இவரே தந்தை பெரியார் என்றுரைக்கும் பெரும்புலவர் பா.நாராயணன் பெரியார் காவியம் படைத்துள்ளார்.

காப்பியத்தை ஏழு காண்டங்களில் எழுதத் திட்டமிட்டு, ஆறு காண்டங்களை எழுதி முடித்த நிலையில்

முதலிரண்டு காண்டங்கள் மட்டுமே அச்சேறியுள்ளன. வரலாற்றுக் காப்பியத்தைக் காப்பிய இலக்கணம் சற்றும் வழுவாமல் எழுதியுள்ளார்.

இரண்டாம் காண்டத்திற்கு மதிப்புரை தந்துள்ள முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ.விசுவநாதம்,

“புலவர் குழந்தை அவர்கள் எழுதிய இராவண காவியம் போன்ற இது ஒரு மிகப் பெரிய தொண்டு; பெரியார் அனைத்தையும் பெற்றார்; என்றாலும் ஒரு காவியம் பெறவில்லை என்ற குறையை இந்நூல் போக்கி விட்டது.

பதினாறு ஆண்டுகள் 1925 முதல் 1941 வரை பெரியாரோடு நெருங்கியிருந்து தொண்டாற்றி வந்த எனக்கும் தெரியாத சில செய்திகளை இந்நூலில் கண்டு மகிழ்கிறேன். எனக்கு மட்டும் தெரியும் என்று நான் நினைத்திருந்த செய்திகள் சிலவற்றை இந்நூலில் கண்டு வியப்படைகிறேன்” என நாராயணன் அவர்களைப் பெரிதும் பாராட்டியுள்ளார்.

முதற்காண்டம் 9 படலங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. ஆற்றுப் படலம், நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம், பிறப்புப் படலம் எனப் பண்டைய காப்பிய முறைப்படி எழுதியுள்ளார்.

கார்முகில் மலைமேல் சூழ்ந்து, மழை பொழிந்து, ஆறாக நால்வகை நிலங்களிலும் ஓடிக் கடலில் கலப்பதாகப் பாடுவது மரபு; முகில் எழுகிறது;

திங்கள் மாணும் திகழ்பெரி யாருளம்
தங்கு வீரத் தன்மானந் தழைத்தொளி
பொங்கி யெங்கும் பொலிந்தன வீறுகொண்டு
எங்கும் தோன்றி எழுந்தன கார்முகில்

பெரியாரின் தன்மானக் கொள்கை தழைத்து எங்கும் பரவியதுபோல் எங்கும் வீறு கொண்டு எழுந்ததாம் முகில்.

உலாவியற் படலம். பொழிலில் உலாவச் செல்கின் றனர். பெண்கள் மென் காந்தள் விரல்களில் அணிந்திருந்த பன்னிற மோதிரங்களைப் போல, கொம்புகள் எங்கும் பட்டுப் பூச்சிகள்; அக்கொம்புகள் பூத்தன போலக் காட்சியளிக்கின்றனவாம்.

பூத்தகொம் பனையவர் பூமென் காந்தளில்
பூத்தபொற் சிவிறிகள் போலும் பன்னிறம்
பூத்தமென் சிறையெழிற் பட்டுப் பூச்சிகள்
பூத்தமென் கொம்பரிற் பூத்துத் தோன்றுமால்.

ஆடவர் எப்படி? சந்தன மரக்காவில் உலவுகின்றனர்; யானைகள் போன்ற வலிமையுடையவர்; தாக்க வரும் புலிகளின் வாலைப் பிடித்துச் சுற்றிப் பந்து எறிவது போல விசிறி எறிகின்றனர். அணிநலம் மிக்க அருமையான செய்யுள் இது.

கந்தடு கடகளி றன்ன காணையர்
வந்தடு வரிப்புலி வாலைச் சுற்றியே
பந்தெறி வலிகெழு வீரப் பண்பினர்
சந்தன மலிபொழில் தவழ்தல் மேயினார்.

புலியைக் கண்டாலே அதுவும் கூட்டுக்குள் கண்டாலேயே அஞ்சுகின்ற காலம். ஆனாலும் பண்டைய இலக்கியங்கள் கூறும் வகையில் புலியைப் புரட்டியெடுக்கும் வலிமை யாளர்களைக் கவிஞர் காட்டுகிறார்.

வரலாற்றுப்படி, பெரியாரின் திருமணம் அவருடைய உறவு முறைப் பெண்ணை மணமக்கள் இருவர்தம் உள் ளம் ஒப்ப நடந்ததே ஆயினும் அவர்தம் திருமணம் பண்டைய களவு-கற்பு முறைப்படி நடந்ததாக எழுதுகிறார்.

பெரியாருடைய இளமைக் குறும்புகளைக் காவியம் விவரிக்கிறது. குழந்தையில்லை என்னும் வருத்தம் தீர வெள்ளிக்கிழமை தோறும் நோன்பு நோற்க மாமியார் நாகம்மையிடம் கூறினார். இராமசாமி புலால் விரும்பி உண்பவர். மனைவியிடம் வெள்ளியன்றும் புலால் வேண்டுமென்பார்.

வெள்ளி நோன்பு விழைந்தெடுத்த தோம்பினள்
கொள்ளு நோன்பின் குறிக்கொளும் கோதையாள்;
வள்ளல் ஊன்உண் வழக்கினன்; மற்றவன்
வெள்ளி யன்றும் விழைந்துண வேண்டினான்.

கணவனுக்கு ஊன் உணவு படைத்தபின், குளித்து வந்து, அவர் அருந்துவார். கணவருக்கு ஊன் படைக்கும் கலத்தை அப்போது அல்லாது தொடார். ஒரு நாள் உணவு படைத்தார். அருமையான சுவை என்று அண்ணல் உண்டார்.

காவியன்ன கண்ணினாள் கணவனுண்ண எண்ணியே
மேனிவந்த வேளையில் மேவியூண் படைத்தனள்;
ஆவிதென்ன மேவரும் அருமையான சுவையென
மேவும்ஆர்வத் துண்டனன் முறுவல் உள்ளம் மேனினாள்.

நாகம்மை கணவனுக்கு உணவு படைத்த பின்னர் நீராடி வருவேன் எனச் சென்றார். ஈ.வெ.ரா.வோ துண்டு எலும்புகளைக் கொண்டு போய்ச் சோற்றில் மறைத்து வைத்தார். குளித்து வந்த அம்மை, சோற்றை அள்ள எலும்பு வெளிப்பட்டது. இது கணவனுடைய செயல் என்பதறிந்த அவர் அன்று மதிய உணவைக் கைவிட்டார்.

உண்டகேள்வற்கு ஒன்றுதல் உரியயாவும் நல்கியே
மண்டுநீரில் ஆடி,யான் வருவெனன்று சென்றனள்;
துண்டெலும்பு கொண்டுபோய்ச் சோற்றிடைத் துருத்தினான்;
வண்டலம்பு கூந்தலாள் வளைபல்ஆலுங் னகயினாள்

சோற்றை அள்ளும் கையினில்
 துண்டெலும்பு தோன்றிட
 நோற்ற நோன்பு கேள்வனின்
 நோக்கெதிர்ந்த தாதலால்
 சீற்ற மின்றிச் செய்தொழில்
 திறமி தென்று நேர்ந்துமே
 மாற்ற முற்ற நெஞ்சினாள்
 மதிய லுண்கை விட்டனள்.

பெரியார் துறவியாகிக் காசிக் குச் சென்றார். அங்கிருந்த
 பர்ப்பனத் துறவிகளுக்குக் கைத்தொண்டு செய்து, கிடைத்
 ததை உண்டு வந்தார். பழகப் பழக அத்துறவியரிடம் கபடம்
 கண்டார். அங்கிருந்த ஒழுக்கக்கேடு சொல்லுந்தரமன்று.

ஆடவர் மங்கையர் ஆயிவர் வேறு
 பாடது முண்டோ? பண்பென லுண்டோ?
 ஆடுவர்; பாடுவர்; அம்பலமாகக்
 கூடுவர்; மானமும் கொல்லுவர் அந்தோ!

குடிப்பர் ஆடவர்; கோதையர் கூத்தொடும்
 நடிப்பர்; வாய்த்தன நாடுவர்; இன்பமும்
 கொடுப்பர், கொள்ளுவர்; கூற்றுறழ் நீள்விழி
 விடுப்பவர் ஆடவர் வீறடு வார்அரோ!

புலையன் பார்ப்பனன் போந்தங்(கு) ஒருத்தியைக்
 கலைகொண் டின்பமும் கண்டனன்; பார்ப்பனி
 புலையும் கள்ளும் பொருந்தவுண்டு ஆணினை
 வலியக் கொண்டனள்; வாய்ப்பின் விடுவனோ?

அங்கே ஒழுக்கம் என்பது ஒரு சிறிதும் இல்லை;
 இழுக்கமே எங்கும் நிறைந்தது. பெரியார் ஒரு கணமும்
 அங்கே நிற்கவில்லை; உடனே புறப்பட்டார்.

(இக்காப்பியத்தில் ஏழு காண்டங்களில் மூன்று காண்
 டங்கள் மட்டும் அச்சேறியுள்ளனவாகத் தெரிகின்றது.
 அனைத்துக் காண்டங்களும் வெளிவரின் தமிழ்நாட்டுக்கு
 அஃதோர் அரிய கருவூலமாகும்.)

பெரியார் புரட்சிக் காப்பியம்

கவிஞர் பி.கே.முத்துசாமி, 'பெரியார் புரட்சிக் காப்பியம்' என்னும் நூலை எழுதியுள்ளார். காப்பியம் வெண்பாவில் அமைந்துள்ளது. முழுவதும் வெண்பாக்களிலேயே இதனை எழுதியுள்ளார். 3005 வெண்பாக்கள் உள்ளன. இக் காப்பியம் பெரியாரின் வரலாறு கூறவில்லை. பெரியாரின் பன்முகச் செயற்பாடுகளைக் கூறுகிறது.

இக்காப்பியத்தின் முதற்பகுதி தொடக்கம் பெரியார் பிள்ளைத் தமிழாக மலர்ந்துள்ளது. 9 பருவங்கட்கு, பருவத்துக்கு 20 வெண்பாக்களாகவும் 10-ஆம் பருவத்தில் 21 வெண்பாக்களாகவும் மொத்தம் 201 வெண்பாக்கள் உள்ளன. பாரத வெண்பா, நளவெண்பா போன்ற காப்பியங்கள் வெண்பாக்களில் அமைந்துள்ளன. ஆனால் பிள்ளைத் தமிழை வெண்பாவில் எழுதிய முதற் கவிஞர் இவரே ஆவர்.

தாலப் பருவத்தில் ஒரு வெண்பா:

முத்தமிழ் மூச்சாய், நல் முப்பாலின் பேச்சாகச்
சத்தானார் தென்னாட்டின் தந்தையாய் - மொத்தமாய்ச்
சாதிமதம் சாய்த்தாரே சண்டாளர் மாய்த்தாரே
சோதியேதா லோதாலே லோ!

தமிழர் நல்வாழ்வுக்குப் பெரியார் உழைத்ததை ஒரு வெண்பா புகல்கிறது.

முன்னவனே முத்தமிழ் சொன்னவனே முக்காலும்
தென்னவனே தீயோர் திறம்மாய்த்த - என்னவனே
இந்நாடு ஏற்றமுள்ள நல்நாடாய் ஏற்றிணைய
பன்னாள் உழைத்தாய் பணிந்து.

காப்பிய இலக்கணப்படி இந்நூல் அமையவில்லையாயினும் பெரியாரின் கொள்கை விளக்கமாய் அமைந்துள்ளது.

அண்ணா காவியம்

ஈவிஞர் ஆனந்தன் அண்ணா காவியம் பாடியுள்ளார். பாயிரம், வணக்கம், தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துப் பாடி அண்ணா பிறந்த காஞ்சியைக் காட்டுகிறார். பிறந்தார், வளர்ந்தார், பயின்றார், மணந்தார் என அண்ணாவின் இளமைக்கால வாழ்க்கையை நிரலே எடுத்துரைக்கிறார். பெரியாரிடம் அவர் சேர்ந்ததை, 'ஆட்கொண்டார் ஐயா' எனத் தலைப் பிடுகிறார்.

திராவிடர் கழகத் தோற்றம், பெரியாரிடம் கருத்து மாறுபாடு, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தோற்றம், நடத்திய அறப் போராட்டங்கள், ஆட்சியைக் கைப்பற்றியமை ஆகியவற்றைக் கூறி நோய் வீழ்ந்தார், விடை பெற்றார் எனக் காப்பியத்தை முடிக்கிறார். காப்பிய ஆசிரியர்க்கு அண்ணாவே கடவுள்! அவரே ஆண்டவர் ஆம், நாடாண்டவரல்லவா? ஆகவே பாடுகிறார்:

'ஆண்டவனே' எனநின்னை அறிந்த பின்னர்
 அடியேனின் நெஞ்சத்தில் பக்தி கொண்டு
 வேண்டியது கிடையாது! தாங்க வொண்ணா
 வேதனையில் முழுகிநின்று துடித்த போதும்
 முண்டெழுந்த பேரன்பால் அண்ணா என்றே
 முனுமுனுப்பேன்! கனத்திருக்கும் எனதுள் எத்தை
 ஆண்டவனே! என்றென்றும் ஆளுங் கோனே!
 அருள்புரிக; பொறுத்தருள்க; நினைவே பாட!

கொவ்வைச்செவ் வாயிலுறு குறுஞ்சி ரிப்பால்
 குதப்புக்கின்ற வெற்றிலையை ஒதுக்கிக் கொண்டே,
 இவ்வுலகத் தமிழ்மக்கள் இதயம் வென்ற
 இணையற்ற தனித் தலைவா! எணமதித்தே
 எவ்வளவோ நீதந்த தலைப்பின் கீழே
 எழுதியுள்ளேன்! நீயேவோர் தலைப்பாய் ஆனாய்!
 செவ்விளநீர் பருகுவது போல அன்றோ;
 செம்மையுறத் துவங்குதற்கு முயல்கி றேனால்

என்னும் பாயிரத்துடன் காப்பியத்தைத் தொடங்குகிறார்.

அண்ணா பிறந்த காஞ்சி நகரம் பாடப்படுகிறது. பண்டை
 நாளில் நாளந்தா பல்கலைக்கழகம் இங்கே இருந்தது; சீன
 நாட்டிலிருந்தெல்லாம் ஆசிரியர்கள் இங்கு வந்தனர்.
 தெருக்கள் தோறும் சமண பௌத்தப் பள்ளிகள் விளங்கின.
 இவ்விரு சமயங்களும் அன்று காஞ்சியில் பெரிதும்
 முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன. இன்றைய நிலை என்ன?

சைவர்க்கும் வைணவர்க்கும்
 சார்பான தலமாம்; இங்கே
 தெய்வம் ஏ கம்ப நாதர்,
 சீர்தாய் காமாட்சி அம்மை,
 கைலாய நாதர், தொன்மைக்
 கற்கோயில் வரத ராசர்,
 உய்வழி நாடிச் செல்வார்
 ஓய்நிலா துலவும் காஞ்சி

வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க இக் காஞ்சியைச் செங்கற்
 பட்டு மாவட்டத்தின் தலைநகராக்கப் பலகாலம் முயன்றனர்;
 முடியவில்லை. அண்ணா முதல்வராய் வந்தார்.

சரளமாய் அதனைச் செய்து
 சரித்திரம் படைத்தார்.

காஞ்சியில் உலக அறிஞர்களுள் ஒருவராகக் குழந்தை
 அண்ணா பிறந்தாராம்!

இங்கர்சால், விங்கனைப்போல், வெளினைப்போலே
 ஈடில்லா நெப்போலியன், சர்ச்சில் போலச்
 சிங்கநிகர் அவெக்சாந்தர், சீச னரப்போல்
 சீனத்தில் சன்யாட்சென், கமால்பாட் சாபோல்
 தங்கமெனத் தரணியெலாம் போற்று கின்ற
 தயையிசுந்த அடிகளாராம் காந்தி யைப்போல்
 எங்ஙனுமே ஒப்புரைக்க இயலா வண்ணம்
 இளமகவு பிறந்ததம்மா; தமிழன் மண்ணில்.

சென்னை வந்தார்; பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பயின்
 றார்; பள்ளியிலே அவர் முன்நிலை மாணவராக இருந்த
 தில்லை; ஆனால் கல்லூரியிலோ கங்கு கரை காணாது
 கற்கலானார்.

எள்ளளவும் நேரத்தை வீணாக்காமல்
 ஏடுகளை மூளையினால் விழுங்க லுற்றார்.

சிறிது காலம் ஆசிரியப் பணியாற்றினார்: பின்,
 காசின்று அரசியலில் காலை வைத்தார்;
 கண்வைத்த பெருந்தனத்தார், தம்மை ஈர்க்க
 வீசிவிட்ட வலையினிலும் வீழ வில்லை;
 வீரமிக விருப்பம்போல் ஈடு பட்டார்.

சேலத்தில் நடைபெற்ற நீதிக்கட்சி மாநாட்டில் கட்சி
 யினர் ஆங்கில அரசு அளித்த பதவிகளைத் துறக்க வேண்
 டும்; கட்சியின் பெயரைத் திராவிடர் கழகம் என ஆக்க
 வேண்டும் என்ற தீர்மானங்களைக் கொண்டு வந்தார்.

பட்டங்கள் பதவிகளைப் பெரிதாய் நம்பிப்
 பகல்வேடம் தரித்திருந்த சிலரை இந்தத்
 திட்டங்கள் தடுமாறச் செய்த தாலே
 சீற்றமுடன் ஏற்காமல் எதிர்த்தும் பார்த்தார்!

ஆனாலும் தீர்மானங்கள் நிறைவேறின. திராவிடர் கழகம்
 நாட்டில் தோன்றியது.

கருத்துகளைப் பரப்ப, பேச்சு எழுத்துகளைவிட, கலைகள் மிகவும் பயனளிக்கும் என்று கண்டார்; பல நாடகங்களைத் தீட்டினார்.

பேச்சாலும் எழுத்தாலும் நூறு நாட்கள்

பெரியதொரு கருத்தினையே புரிய வைத்தால்,

பூச்சாலே ஒப்பனையால் வேடம் மாற்றும்

புதிதான நாடகத்தால் இரண்டே நாளில்

மூச்சுவிடத் திணறுகின்ற முதியோர் கூட

முழுக்கருத்தும் புரியுமாறு செய்தல்கூடும்!

பெரியார் திருமணத்தால் மனம் வேறுபட்டதால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தோன்றலாயிற்று; படிப்படியாய் வளர்ந்து ஆட்சியையும் கைப்பற்றியது. அண்ணா புற்று நோய்க்கு ஆட்பட்டார்: தமிழ்நாடே தடுக்குறும் வண்ணம் இறந்தார். அவருடைய இரக்கம், அன்பு, எளிமை, மாந்த நேயம் இவற்றைப் பாராட்டாதார் எவருமில்லை. காப்பிய ஆசிரியர், அண்ணாவோடு நெருங்கிப் பழகியவர்; கதறுகிறார்:

வருத்தமா கொண்டேன்; மனமே நொறுங்கினேன்;

துன்பங் கண்டு துவளா திருத்தலும்

இன்பங் கண்டு கண்புதைத் திருத்தலும்

கூடா தென்றே கூறினை செம்மொழி!

'ஏடா தம்பி ஏடா பேனா'

என்றனை; நானும் எடுத்தேன்! இதற்கோ!

சென்றனை! தனியே நின்றுநான் தேம்பிப்

புலம்புதற் கென்றே சிலம்புபோல் வாயும்

அழுவதற் கென்றே விழிகளும் படைத்தேன்!

வறண்டு போம்வரை திரண்டநீர் சிந்திப்

புரண்டமு கின்றேன் புனிதனைத் தேடியே!

கவிஞர் ஆனந்தம் தன் பேனாவைத் துயரத்தில் தோய்த்து எழுதுகிறார்.

காப்பியம் மிக எளிய நடையில் வசனம் போல, படித்து உணரும் தன்மையில் இருப்பதாகத் தந்தை பெரியார் கூறியுள்ளார்.

கலைஞர் காவியம்

கலைஞர் காவியத்தைக் கபிலன் பாடியுள்ளார். டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் 'நெஞ்சுக்கு நீதி' என்னும் பெயரில் தன் சுயசரிதையை உரைநடைக் காப்பியமாக எழுதியுள்ளார். அதை முதலூலாகக் கொண்டு கவிஞர் கபிலன் அவர்கள் கலைஞர் காவியத்தை வழிநூலாகப் பாடியுள்ளார். இயற்கை வாழ்த்தோடு தொடங்கும் இக்காப்பியம் முப்பத்து நான்கு பகுதிகளாக அமைந்துள்ளது.

கரும்புச் சாற்றை, நல்ல
கனிரசப் பாகை, நாடு
விரும்பிடும் குயிலை, யாரும்
வியந்திடும் குறளை

என மனம் குளிரப் பாராட்டி,

நெற்குன்ற வாசலிலே சொற்குன்ற மேசமைக்க
கற்கண்டு மொழிபேசும் காவலன்

எனச் சொல்லாற்றலினை வியந்து, இவ்வாறே பற்பல
பண்பு நலன்களையும் பாங்குற எடுத்துரைத்துத் தலை
வனின் தன்னேரிலாத் தன்மையை நிலைநாட்டுகிறார்.
தலைவன் பிறந்த நாட்டினைப் பாடவந்த இவர்,

நெல்லும் வெல்லும் நெடுமாங் கனியும்
செல்லும் மூங்கிலும் கொட்டும் ஈக்களும்
தென்னையும் வாழையும் தென்முனைக் கமுகும்
வெண்மலர்க் கரும்பும் பெண்மலர் அல்லியும்

எண்டிசை ஏத்தும் இஞ்சியும் மஞ்சளும்
மண்டிக் கிடந்த மண்டலம்

எனச் சோழநாட்டு வளத்தை மனங்கொளப் பாடுகிறார்.

எங்கும் வெற்றி எவரும் வெற்றி
வெற்றிக்கு வித்திட்ட வேந்தே! உந்தன்
நெற்றியில் என்றும் வெற்றித் திலகம்
நிலைக்க என்றதோர் நெஞ்சார்ந்த வாழ்த்து

எனத் தலைவனின் வெற்றிக்குக் கட்டியங் கூறுகிறார்.
கலைஞருக்குத் தாய், பாற்சோறு ஊட்டுவதை,

பாவாடை மறைய நாளும்
பால்நிலாச் சோற்றை அள்ளி
மேலாடை சரிய அன்னை
மேனியில் இட்டும் தொட்டும்
நூலாடை நனையக் காலின்
நூபுர ஓசை கொஞ்ச
நாளாடை நைய மாதம்
நழுவிட வளர்த்த கிள்ளை

என்று பாடுவதன் மூலம், "குறு குறு நடந்து, சிறுகை
நீட்டி, இட்டும் தொட்டும், கவ்வியும் துழந்தும், நெய்யுடை
அடிசில் மெய்ப்பட விதிர்த்தும்" வளர்கின்ற தலைவனின்
இளமைப் பருவத்தைக் காண்கிறோம்.

தலைவன் பொருள் தேடியதை,

சம்பளம் நாற்பது சாப்பாடு பிடிப்பாய்
அம்பலத் தரசன் ஆட்கொள் ளுவது
தருவதில் இருபது; காலை மாலையில்
வரும்பசி தீர்ப்பதில் ஒருபத்துப் போக
மறுபத்து ஐந்தை மனைவிக்கு அனுப்பி

என நகைச்சுவை இழையோட இயம்புகிறார்.

ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் காணும் இயல்
புடைய தலைவன்,

மண்குடிசை அத்தனையும் மாற்றுகின்ற திட்டத்தால்
சென்னைநகர் முழுவதிலும் சிங்கார மாளிகைகள்
ஏழைகள் ஏற்றமுற எத்தனையோ கோடிகளில்
மோழையை வென்றியங்கும் வாழைநிகர் மாடங்கள்

என நடமாடும் ஈசர்களுக்கு நல்லீடுகளை அமைத்து;
'மண்ணிலே விண்ணைக் கண்ட' திறத்தை விளம்புகிறார்.

காப்பியம் உவமைகள், கற்பனைகள், சொல்லாட்சி
நேர்த்தி கொண்டதாய் இருக்க வேண்டும். இவற்றில்
தனித்திறம் கொண்டதாகக் காப்பியம் அமைகிறது.

பெரிய விளைவினை எதிர்பார்த்திருப்போர் ஏதோ
பெயரளவுக்கு ஒன்றிரண்டு நெல்மணிகள் கிட்டுவதால்
மகிழ்வடைய மாட்டார்கள் என்பதை,

கருமுகில் வழங்கும் ஒரு துளி மழையால்
வருவது என்ன?

என்றும்; நல்லோர்க்குக் கொடியோரின் வஞ்சக எண்ணம்
தெரிந்திருக்க இடமில்லை என்பதை,

பச்சைக் கிளிக்குப் பார்பின் ஜாடை
நிச்சயம் புரிய நியாயமே இல்லையே

என்றும்; முதல் முயற்சியே முழு வெற்றியாகிடில் மனம்
களிப்பால் நிறையும் என்பதை,

முதல்பூ ஆயினும் முல்லைப் பூ எனில்
இதயம் தொடாதா? மயக்கம் தராதா?

என்றும்; சூழ்ந்துள்ளவை அகலுமுன் உண்மை நிலை
தெரிய முடியாதென்பதை,

மூட்டம் கலையுமுன் முழுப்பொருள் தெரியுமா?

என்றும்; கயவர்களின் தூற்றுதல், கொள்கைப் பற்றாளர்
களின் திண்மையை அசைக்க முடியாது என்பதைக்
காற்றால்,

இலை அசையும் கிளை அசையும் மலையா அசையும்?

என்று கருத்தியம்புவதும் காப்பிய ஆசிரியரின் தெளிந்த புலமையைக் காட்டுகிறது.

கவிஞரின் எளிய இனிய நடைக்கோர் எடுத்துக்காட்டு. அண்ணா, கலைஞரைத் திருவாணூரில் சந்தித்தபோது,

பாடம் முடித்திடு; பட்டம் பெற்றிடு;
வாடல் தவிர்த்திடு; வந்திடு அரசியல்!
தந்திடு கதைகைய; சிந்திடு சொற்களை!
முந்திடு தமிழை; முத்தாய் விளங்கிடு!

என அறிவுரை கூறுகிறார். எழுவாய் பயனிலையை மட்டும் கொண்டு சிறுசிறு சொற்றொடர்களாகக் கவிதையை எழுதும் ஆற்றல் போற்றற்குரியது.

முன்னோர் மொழி பொருளைப் பொன்னேபோல் போற்றும் பண்பையும் காப்பியத்தில் காண முடிகிறது.

நீரிடைச் சங்கும் நிழலிடை எருமையும்
தாரிடை வண்டும் தூரிடை ஆமையும்
போரிடை அன்னமும் பொழிலிடைத் தோகையும்
வாரிடை முரசமும் வானிக் கமலமும்
பாரிட னின்றிப் படுத்து உறங்கிடும்
நேர்முகச் சோழர் நேர்முக நிலத்தில்

என்ற இக் கவிதை அகவலில், கம்பனின் கோசல நாட்டு வளம் கூறும் அறுசீர் விருத்த மணம் கமழ்வதைக் காணலாம்!

கவிதைகளில் காணவேண்டிய மெய்ப்பாட்டுச் சுவைகள் நூலில் மிளிர்கின்றன. பாட்டுடைத் தலைவரின் துணைவி யாரான பத்மா இறந்தபோது, தலைவன் பட்ட பாட்டினை விளக்குகின்ற,

ஐயோ!
காலமே உனக்கு ஒரு
காலன் வாரானோ?

வற்றிய நதியில்
வளருமா செடி - கொடி?
எனை மாட்சி இருந்தென்ன?
மனைமாட்சி இல்லையே!

என்ற அடிகள் அவலத்தின் பிழிவாக விளங்குகின்றன.

கவிஞர் கண்ணதாசன், அறையில் தூங்கியிருந்தபோது அவரை எழுப்பக் கலைஞர் கதவைத் தட்டினார்; பல முறை தட்டியும் பயனிலை; பக்கத்து அறையிலிருந்தோர்,

விடுவிடு என்றே வெளியில் வந்து
தூங்கும் எங்கள் தூக்கம் கலைய
ஓங்கித் தட்டுதல் ஒழுங்கா என்றே

கேட்கும் நிலையில் கவிஞர் விழித்தார்; கதவைத் திறந்தார்.

கதவைத் திறந்த மறுகணம்; இமையாம்
கதவை மூடிடக் கட்டிலை நாடிடும்
விந்தைக் காட்சியை வெகுவாய்ச் சுவைத்து,
நிந்தை செய்யாமல் உள்ளே வந்தவர்
கண்டது ஒன்றிலை; கேட்டது குறட்டை.

இவ்வாறு பெருங்காப்பிய இலக்கணமெல்லாம் பொருந்தி வர, உவமைச் சிறப்பும், பொருட் சிறப்பும் உடையதாய்க் கவிஞர் இக்காப்பியத்தை இயற்றியுள்ளார்.

நற்கலைஞர் காப்பியத்தை நம்பி கபிலனார்
கற்கண்டு தேன்போல் கனிந்துரைத்தார் - பொற்குன்ற
வண்ணத் தமிழ்நூலை வாசித் துளம்மகிழ்வர்
எண்ணமெலாம் எய்தி இனிது

என, கிருபானந்தவாரியார் இக்காப்பியத்துக்கு வாழ்த்துரைக்கிறார்.

சங்க இலக்கியம்

பாரி காதை

பண்டைய தமிழக வரலாறு முறையாக எழுதப்படாது போயிற்று. மன்னர்களைப் பற்றியோ முக்கியச் செய்திகளைப் பற்றியோ கால நிரல்படி முற்றிலுமாக அறிந்துகொள்ள இயலவில்லை. இலக்கியங்களில் கிடைக்கும் குறிப்புகளை ஒன்று சேர்த்து ஓரளவே அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அக்குறிப்புகளைக் கருப்பொருளாக்கி எழுத்தாளர் பலர் தம் படைப்பாற்றல் கொண்டு புதினங்கள், சிறுகதைகள், காவியங்கள் எனப் பலவற்றைப் படைத்துள்ளனர்.

கடைச் சங்க காலத்தில் புலவர்கள் பாடும் புகழுடையோராய் வாழ்ந்த தமிழ்ப் பெருவள்ளல்கள் எழுவருள் பாரியும் ஒருவன். இவன் பறம்பு மலையிலிருந்து பறம்பு நாட்டை ஆண்டு வந்தான். பறம்பு மலை இயற்கை வளம் நிறைந்தது; முந்நூறு ஊர்களைக் கொண்டிருந்தது. காட்டில் முல்லைக்கொடி ஒன்று படர்தற்குக் கொழுகொம்பின்றி நிலத்தில் விழுந்து கிடந்ததைக் கண்ட பாரி தான் ஏறிச் சென்ற தேரையே அக்கொடி படர்தற்கு நிறுத்தி மீண்டான்.

'பொய்யா நாவிற் புலவன்', 'புலனமுக்கற்ற அந்தணாளன்' என்றெல்லாம் சிறப்பிக்கப்படும் பெரும் புலவர் கபிலர்,

பாரியின் உயிர் நண்பர். ஒரு சமயம் தமிழ் மூவேந்தரும் வஞ்சனையால் பாரியிருந்த பறம்பு மலையை முற்றுகையிட்டனர். பாரி போரில் இறந்தான்; அவன் மனைவியும் மாண்டாள்.

பாரிக்கு இரு மகளிர் உண்டு. கபிலர் அவ்விருவரையும் அந்நாட்டை விட்டு அழைத்துச் சென்றார். அவ்விருவர்க்கும் தந்தையாயிருந்து மணம் முடிக்க வேண்டிய பொறுப்பு அவருக்கு ஏற்பட்டது. குறுநில மன்னர்கள் இருங்கோவேளிடமும் விச்சிக்கோவிடமும் சென்று அவர்களை மணம் செய்து கொள்ளுமாறு வேண்டினார். அவர்கள் மூவேந்தர்க்கு அஞ்சி மறுத்துவிட்டனர். கபிலர் அம்மகளிரைப் பார்ப்பாரிடம் அடைக்கலப்படுத்திச் சென்று திருக்கோவலூரை ஆண்டு வந்த மலையமான் திருமுடிக்காரியைக் கண்டார். வள்ளல் காரியும், கபிலர் வேண்டுகோளை ஏற்று, பாரி மகளிர் இருவரையும் தன் மக்கள் இருவர்க்கும் மணம் செய்து வைத்தான். பாரியைப் பிரிந்து உயிர் வாழ விரும்பாத கபிலர் திருக்கோவலூரில் பெண்ணையாற்றங்கரையில் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தார். அவ்விடத்திலே, 'கபிலக் கல்' என்று ஒரு கல் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. கபிலர் தீப்பாய்ந்து உயிர் துறந்தார் என்றும் கூறப்படுகிறது.

புறநானூற்றுப் பாடல்கள் வழியாகப் பாரியைப் பற்றி அறியப்படும் செய்திகள் இவை. இச்செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னரின் அவைக்களப் புலவராக இருந்த ரா.ராகவய்யங்கார், 'பாரி காதை' என்றதொரு காப்பியத்தை எழுதி 1937-ல் வெளியிட்டார்.

புறநானூறு, அகநானூறு, நற்றிணை, பதிற்றுப்பத்து ஆகியவற்றில் கபிலர் பாடியுள்ள பாடல்கள், சங்க இலக்கியங்களில் பாரி, கபிலர், ஓளவையார் பற்றிக்

கிடைக்கும் செய்திகள், ஒளவையார் பற்றி வழங்கும் கதைகள் ஆகியவை கொண்டு ராகவய்யங்கார் இக்காப்பியத்தை எழுதியுள்ளார். பறம்பு வளம், பாரி முல்லைக்குத் தேர்ந்தது. பாரி கபிலரோடு நட்புப் பூண்டது, பாண்டியர்க்கு மகளை மணம் மறுத்தது, ஒளவையாரைத் தன்னுடன் இருக்கச் செய்யப் பாரி பறித்த திறம், மூவேந்தர் கூடி பறம்பு மலையை முற்றுகை செய்தது, பாரி மகளிரைக் கபிலர் திருக்கோவலூர்ப் பார்ப்பார் களிடம் அடைக்கலம் வைத்தது, கபிலர் தீப் பாய்தல், பாரி மகளிர் மணம் எனும் செய்திகளை 753 வெண்பாக்களால் இயற்றியுள்ளார்.

இக்காதை முற்றிலும் வெண்பா யாப்பில் யாக்கப் பட்டுள்ளது. வெண்பா யாப்பில் பெரிய வரலாறுகளைச் செய்தல், 'பாரத வெண்பா', 'நளவெண்பா' என்பவற்றால் அறியலாம். 'நல்லோர் போய வழியில் நாலடி தொட்டுச் சென்றேன்' என்கிறார் காப்பிய ஆசிரியர். நல்லோர்கள் போய வழியில் நாலடி சென்றாலும் பொல்லாங்கு நீங்கிப் புகழும் புண்ணியமுமாம் என 'நாலடி' என்பதற்கு விளக்கமும் தருகிறார்.

'காண்டம்' எனும் பெரும் பிரிவு இன்றி, 'பாயிரத் திறம்', 'தேர் முல்லைக்கு ஈந்த திறம்' என்பன போன்று 'திறம்' எனும் சிறு பிரிவுகள் கொண்டு 14 திறங்களில் இக்காப்பியம் அமைந்துள்ளது.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இராசா முத்தையாச் செட்டியார், தம் தந்தையார் பிறந்த நாளான 14.2.1934இல் இந்நூலின் அரங்கேற்று விழாவைத் தாமே முன் நின்று நிகழ்த்தினார். அரங்கேற்றத்தினை நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் தொடங்கி வைத்தார்; டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதய்யர் தலைமை வகித்தார்; மு.இராகவய்யங்கார் செய்யுள்களைப் படித்துக் காட்டினார்; நூலாசிரியர்

ரா.இராகவைய்யங்கார் பாடலின் பொருள் நயத்தினை விரித்துரைத்தார். பண்டிதமணி மு.கதிரேசச் செட்டியார், நாவலர் ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார், இரா.பி.சேதுப் பிள்ளை முதலிய பெரும் புலவர்கள் நிரம்பிய பேரவை யினர் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள்; அண்ணாமலை அரசர் முத்தையா அவர்கள் நூலாசிரியருக்கு ஆயிரம் ரூபாய் பொற்கிழி வழங்கினார்.

காப்பியங்களில் பாயிரம் எனும் பகுதி கடவுள் வாழ்த்து, சான்றோர் வணக்கம், நூல் சொல்லும் கருத்து, நூல் எழுதத் துணை செய்தோர் போன்ற செய்திகளோடு அவையடக்கப் பாடலைக் கொண்டு முடியும். பாரி காதையில், 'பாயிரத் திறம்' திருக்குறள் வழியில் நடை யிட்டுச் செல்கிறது. திருக்குறள் பாயிர இயல் கடவுள் வாழ்த்து, வான் சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன் வலியுறுத் தல் எனும் நான்கு அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. பாரி காதை பாயிரத்தில் கடவுள் வாழ்த்து, வான் வாழ்த்து, நீத்தார் பெருமை, கொடை அறன் வலியுறுத்தல், பெற்றோரை ஏத்துதல், தமிழாசிரிய வாழ்த்து... அவையடக்கம் எனும் தலைப்புகளில் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இரப்பவர் பலராகி, ஈவார் சிலராகி, உள்ளதையும் மறைப்பவர் உள்ள இக்காலத்தில் வேள் பாரியின் கொடைத் தன்மையை நினைவூட்டுவது பெரிதும் பயன்படும் எனும் விழைவினால் இக்காதையை எழுத முற்பட்டதாக ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். 'கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று கூறினும் கொடுப்பாரில்லை' எனும் இன்றைய நிலையில் பாரியின் கொடைத்திறனை எடுத்துக் கூறுவது மிகவும் பொருந்திய செயலாகும். இந்நூல் கொடையறன் வலியுறுத்துவதற்கென்றே எழுதப்பட்டதாகும்.

வளம்பாடு திறத்தில் ஆசிரியர் முதலில் நாட்டு வளம் பாடுகிறார்: பறம்பு நாடு; அந்நாட்டில்,

நடைபயிற் றல் முன்னரே நன்மக்கள் எல்லாம்
கொடைபயின்ற செல்வக் குடிகள் - தொடைபயின்ற
வில்லகத்த திண்கை விரலிற் செறிந்தவே
நல்லகத்த வேள்பறம்பு நாடு.

காலால் நடைபயில்வதற்கு முன்னரே கையால்
கொடை பயின்ற மக்கள், வில்லில் குறிவைத்தெய்யும்
போது, பிரிந்த விரல்கள் ஒன்றாய் இணைந்து நெருங்கி
யிருத்தல் போல நெருங்கி வாழ்ந்து வந்தனர். சீவகன் தன்
மாமனின் நகரத்தினுள்ளே நுழையும்போது, பெண்கள்
'வீட்டகம் தோறும் வில்லக விரல் போல' நெருங்கி
நின்றனர் எனப் பாடுவார் சீவக சிந்தாமணியில் திருத்தக்க
தேவர். 'வில்லகத்த திண்கை விரல்' என்ற தொடரைப்
பாரி காதை ஆசிரியர் சீவக சிந்தாமணியிலிருந்து எடுத்த
தாண்டுள்ளார்.

மாமரங்களில் குயில் கூவும்; மருத மரங்களில் கிளி
மிழற்றும்; பூக்களில் வண்டுகள் இனிது பாடும்; காடு
களில் மயில்கள் ஆடும்; மந்திகள் கனிகளைப் பெய்யும்
வளமுடையது பறம்புநாடு.

பாரியின் பறம்பு உழவர் உழாமலேயே நான்கு
வளங்களை உடையது; ஒன்று, சிறிய இலைகளை
உடைய மூங்கிலில் நெல் விளையும். இரண்டு, இனிய
சுளையை உடைய பலாப்பழம் முற்றி உதிரும்; மூன்று,
வளமான கொடியுடைய வள்ளிக்கிழங்கு கீழே இருக்கும்.
நான்கு, திண்ணென்ற நெடுங்குன்றில் தேனடை தேனைச்
சொரியும். இவ்வளங்கள் இருப்பதால் எவ்வளவு நாட்கள்
அம்மலையை முற்றுகையிட்டாலும் உணவுக்குப் பஞ்ச
மில்லை எனப் பறம்பு பற்றிக் கபிலர் பாடிய புறநானூற்றுப்
பாடல் பகுதி உண்டு (புறநா. 109:3-8). இதனை
அப்படியே இராகவய்யங்கார் தன் நடையில் தருகிறார்.

வள்ளிக் கிழங்கும், மதுவும், பலாச்சுளையும்,
வெள்ளிக் கிலங்கும் வெதிர் நெல்லும், - கொள்ளையென
ஏரோர் உழாதன யாண்டும் விளையுமே,
பாரோர் தொழுவேள் பறம்பு.

நான்கு கூறியது நால்வகை உணவையும் அடக்கிக்
கூறுதற்காம். சிந்தாமணி, உணவை உண்பது, தின்பது,
பருகுவது, நக்குவது என நான்கு வகையாகக் கூறும்.
இங்கு நெல் உண்பது; வள்ளிக்கிழங்கு தின்பது; மது
பருகுவது; பலாச்சுளை இனிய தேனுடன் நக்குவதாகும்.

சான்றோர் பலர் இருத்தலால், உலகை நன்முறையில்
ஆளும் அரசன் இருத்தலால், பணியாளர் அடங்கி ஒழுகு
தலான், வீட்டில் மனைவியும் மக்களும் அற நூல்கள்
கூறும் மாட்சியோடு ஒழுகுதலான் பறம்பு மலையில்
உள்ளார் நரையின்றி வாழ்ந்தார்களாம்!

“நரைக்குக் காரணம் கவலை; என் மனைவி மாட்சிமை
பொருந்தியவள்; மக்கள் சிறந்தவர்; நான் நினைப்பதை
ஏவலர் செய்து முடிப்பர்; என் நாட்டை ஆளும் அரசன்
செங்கோலன்; இவர்களெல்லாம் வேறு வகையாக
அமையினும் அவர்களால் ஏற்படும் துன்பத்தைப் போக்
கிடக் கூடிய சான்றோர்கள் பலர் என் ஊரில் உள்ளதால்
எனக்குக் கவலையில்லை; அதனால் நரையில்லை”
என்கிறார் பிசிராந்தையார்.

யாண்டு பலவாக நரையில் ஆகுதல்
யாங்கா கியரோ எனினவுதி ராயின்,
மாண்டஎன் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்;
யான்கண்ட னையர்என் இளையரும்; வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும்; அதன்தலை
ஆன்றநிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே

என்பது பிசிராந்தையார் பாடியதாகப் புறநானூற்றில் உள்ளது. அதனை அப்படியே பறம்புமலைக்கு மாற்றிப் பாடியுள்ளார் பாரி காதை ஆசிரியர்.

பாரியின் பறம்பு நாட்டில்
புலவர் புரியும் பொருள்வாதம் அன்றி
நிலவர் பொருள்வாதம் நேரா-

புலவர்களிடையே நூற்பொருள் பற்றிய வாதம் இருக்குமே தவிர, மக்களிடையே செல்வப் பொருள் பற்றிய வாதமே இருக்காது; எல்லோரும் செல்வத்திற் சிறந்தவர்கள்.

வானத்தில் மீன் பூத்ததொப்ப பறம்பு மலையில் சுனைகள் விளங்கின.

அச்சுனைகளைக் கண்டால் உடல் குளிரும்; கை தொட்டால் உள்ளே குளிரும்; உண்டாலோ நெடு நேரம் உள்ளம் குளிரும்; தண்ணீர் பளிங்கைச் சொரிந்து வைத்தது போல விளங்கும்.

கண்டால் உடல்குளிரும்; கைதொட்டால் உள்குளிரும்;
உண்டால் நெடிதும் உளங்குளிரும்; - தண்டாப்
பளிங்காற் புனல்வகுத்த பண்பிற்றே; பாரி
துளங்காப் பறம்பிற் சுனை.

வேள்பாரி மழைபோல் உலகு புரப்பவன். குத்துக் கோலுக்கு அடங்காத யானை, யாழிசைக்கு அடங்கும். அது போன்று வேந்தர்களின் படைக்கு அடங்காத பாரி, பாணர்க்கும், கூத்தர்க்கும், விறலியர்க்கும் இனியனாய் இருப்பான். பாரியின் மனைவி, பொற்பிற்கு அணியாய், புகழ் மணஞ்செய் பூங்கொடியாய், கற்பிற்கு அரசாய் விளங்கியவர். கணவன் மனைவி இருவர்க்கும் உயிர் போன்றவராக அங்கவை, சங்கவை எனும் இரு மகளிர் இருந்தனர்.

ஒருநாள் பாரி மலை வளங்காணச் சென்றான். மந்திகளும் ஏற முடியாத உயரமுடைய உச்சிக் கிளையில் மெல்லிய கொடிகள் படர்ந்திருந்தன. இது வலியோர் எளியோரைத் தாங்குவது ஒத்ததாயிற்று. பற்றுக் கோடில்லாத முல்லைக்குத் தாங்கற்குத் தேர் தந்ததற்கு இவ்வுணர்வு ஊக்கியது என ஆசிரியர் இங்கே குறிப்புரை தந்துள்ளார். பாரியின் தேர் விரைந்து செல்லுதலால் பூமி பின்னோடியது போலத் தோன்றிற்று.

ஞாலம்

எதிராப்பின் ஓடிற் நெனக்காண ஓடிற்று
அதிராப் பெருந்தேர் அவண்.

அறிவியற் கருத்தை இந்தப் பாடலில் ஆசிரியர் தந்துள்ளார். படர்தற்கு கொழுகொம்பின்றித் துவண்ட ஒரு முல்லைக் கொடியின் அருகே தேர் வந்தது. அது படர்தற்காகத் தன் தேரை அங்கே நிறுத்தி, கீழே கிடந்த கொடியை மெல்ல எடுத்துத் தேர் மீது விடுத்தான்.

கொடிமுல்லைப் பாங்கர்க் குறுகி, அஃதுற்ற
மிடிஒல்லைத் தீர்க்க விழைந்து - படிவெல்லும்
திண்புயத்தால் தாங்கி, மெலத் தேர்மேல் செலவிடுத்தான்
பண்பாரி, மர்ப் பூட்டுப் பறித்து.

தேரை நிறுத்தியபின் நடந்து நகரடைந்தான்.

பாடாத முல்லைப் பசங்கொடிக்குத் தேர்சந்தோன்;
கோடாத செங்கோற் கொடைப்பாரி; - பாடுவார்க்கு
என்சயு மோஎன் றியம்பினார் இன்புலவோர்;
தன்சயும் என்றார் தமர்.

பாடாத முல்லைக்குத் தேர்ந்தவன், பாடுபவர்க்கு என்ன கொடுப்பானோ என்றனர் புலவர்கள். பாரியின் சுற்றமோ, 'அவன் தன்னையே ஈவான்' என்றனர்.

மூவேந்தர்களும் ஒன்றுகூடி வஞ்சனையாய்ப் பாரியின் பறம்பு மலையை முற்றுகையிட்டனர். புறநானூறு 109வது

பாட்டிற்குத் துறை 'மகள் மறுத்தல்' என்றுள்ளது. எனவே பாரிக்கும் மூவேந்தர்க்கும் உண்டான போர் 'மகள் மறுத்தல்' காரணமாக நிகழ்ந்தது என்று கொண்டிருக்கிறார் காதை ஆசிரியர். ஆயினும் பாண்டியரோ, மற்றவரோ பாரியிடம் பெண் கேட்டதாகக் குறிப்பு எதுவும் இல்லை. பாரி அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்ததால் மூவேந்தரினும் பெரும்புகழ் எய்தியிருந்தான். அது பொறாத மூவேந்தர்கள் படையெடுத்தனர் என்றும் கொள்ளலாம். மகளை மணமுடித்துத் தருமாறு கேட்பதும், பெண் தர மறுத்தால் படையெடுத்துச் சென்று, வென்று, அம்மகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு வந்து மணப்பதும் மகட்பாற் காஞ்சி எனப்படும்.

பாண்டியன் பாரி மகளிரின் கல்வி கேள்வி யறிவினைக் கேள்விப்பட்டான். அரசியலுக்காக முன்பு மணந்திருந்த அரசமாதேவி பிறர் போற்றும் கல்விச் சிறப்பு உடையவள் அல்லள். ஆகவே பாரி மகளிரை மணக்க விரும்பினான் பாண்டியன் நெடுமாறன்.

எல்லா நலனும் இனிது நிறைந்த குல
நல்லாரை வேட்க நயந்தேன், என் - இல்லாள்
குலப் பெரியளேனும் குறையாத கல்வி
நலப்பெரியள் ஆகாள் நக.

தன் மனைவி, 'கல்வி நலப் பெரியள் ஆகாள்' என்கிறான். கல்வியில்லா வளப்பு மணமில்லா மலரையொக்கும். தந்தை கட்டளைப்படித் தகா மணம் முந்தி முடிந்தது. ஆதலால்,

கற்றார் இசைக்கும் கவின்பாரி - பெற்றாரை
யான்மணக்க உன்னம் இயைந்தேன்.

வேளிர் குடிக்கும் மூவேந்தர் குடிக்கும் திருமண உறவு உண்டு என்பதைக் கூறிப் பாரியிடம் மணம் பேச,

தக்கவரை அனுப்புமாறு அமைச்சரிடம் கூறினான். அமைச்சரும் தூது அனுப்பினார். தூதுவரும், தீங்கு புகாப் பாரியின் கோட்டை வாயிலை அடைந்து, 'தமிழ்த் தென்னன்' கூறியதைக் கூறினார்.

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பதே இல்லறச் சிறப்பு என்பதால் முன்னரே மணம் கொண்டிருந்த பாண்டியர்க்குப் பாரி தன் மகளைத் தர மறுத்தான் என்கிறது பாரிகாதை.

கபிலர் பாரி நட்பு, பாரி மகளிர்க்கு மணம் முடிக்க அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் ஆகியவற்றைச் சிறப்பாக ஆசிரியர் புலப்படுத்துகிறார். மலையமான் திருமுடிக்காரியின் மக்களுக்குப் பாரி மகளிர் மணம் முடிக்கப் பட்டனர். எந்த மூவரசர் பாரியின் மறைவுக்குக் காரணமாயிருந்தனரோ, அவர்களுக்குப் பாரி மகளிர் திருமணத்துக்கு வருமாறு ஓளவையார் அழைப்பு அனுப்பச் செய்தார். அவர்களும் வந்து பாரி மகளிர்க்குச் சிறப்புச் செய்தனர் என மூவேந்தர் பகையை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து காட்டுகிறார் ஆசிரியர். காப்பிய ஆசிரியரே ஒவ்வொரு பாட்டிற்கும் குறிப்புகளும் விளக்கங்களும் தந்திருப்பது தனிச்சிறப்பு.

சான்றாண்மை

சங்க இலக்கியத்தில் நட்புக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக விளங்குபவர் கோப்பெருஞ்சோழனும் பிசிராந்தையாரும். சங்க இலக்கியத்தின் பாடற் செய்திகளை விரிவுபடுத்தி, பிசிராந்தையார், கோப்பெருஞ்சோழன் நட்புச் சிறப்பை நம் தாய்த்திருநாடு விடுதலை பெற்றதை நினைவு கூறும் எண்ணத்துடன், புலவர் அடிகளாசிரியர், 'சான்றாண்மை' எனும் காப்பியத்தை இயற்றியுள்ளார்.

“நம் பாரதநாடு 1947-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்கள் 15ஆம் நாள் விடுதலை அடைந்தது. அதன் நினைவாகச் சான்றாண்மை என்ற இவ்விலக்கியத்தை வெளியிடுகின்றேன்.

கடிமலர் மணக்கும் மாளிகை யிருந்து
கருதிய சுவையெலாம் நுகர்ந்தும்
அடிமையுற் றிருக்கில், அத்தகை வாழ்வில்
அணுத்துணை மகிழ்ச்சியும் உளதோ?
குடிசையிலிருந்து கூழினைச் சுவைக்கும்
குணமிலா வறுமையைப் பெறினும்,
அடிமையை ஒழித்த உரிமைநல் வாழ்வே
அகமெலாம் உவக்குறும் வாழ்வே”

என ஆசிரியர் காப்பியத்தின் துவக்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலக்கியத்தினை இயற்றக் கருதிய அவர், அது கோப்பெருஞ்சோழனுடைய வரலாறாக இருப்பது சிறப்பாயிருக்குமெனக் கருதினார். உறையூரிலிருந்து, சோழநாட்டை, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு ஆண்டவன் கோப்பெருஞ்சோழன்; பொத்தியார் எனும் புலவர் அவன் நண்பர். அப்போது பாண்டி நாட்டில் பிசிர் என்னும் ஊரில் ஆந்தையார் எனும் புலவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் கோப்பெருஞ்சோழனின் சிறந்த பண்புகளை அறிந்தார். புலவர், சோழனை நேரில் காணாமலிருந்தும் அவனைச் சிறந்த நண்பராகக் கொண்டார். சோழனும் பிசிராந்தையார் பற்றி அறிந்து அவரை உளத்தில் வைத்துப் போற்றினான். ஒருவரை ஒருவர் பாராமலேயே இருவர் நட்பும் வளர்ந்தது.

சோழனுக்குப் புதல்வர் இருவர். அவ்விருவரும் தம் தந்தை மீது பகைமை கொண்டு அவன் மீது போர் தொடுத்தனர். அரசன் கொதித்தெழுந்தான். அதுவேளை, புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் எனும் பெரும்புலவர், "அரசே! நீ புதல்வருடன் போர் செய்வது பெருமையன்று. அவர்க்கு அரசைத் தந்து உலகப் பற்றை நீக்கித் துறவு கொள்க" என்றார்.

சோழன் வடக்கிருந்து உயிர் துறக்க முடிவு செய்தான். அரசன் நீராடி, இருக்கையில் அமர்ந்தான். இதனைக் கேள்வியுற்ற பிசிராந்தையாரும் தானும் சோழ நாடு அடைந்து மன்னனுடன் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தார்.

அடிகளாசிரியர், காப்பியத்தில் நாட்டுவளம், நகரச் சிறப்புப் பாடி, பின்னர் 16 காதைகளில் கதையைக் கூறுகிறார். 807 விருத்தப் பாக்களில் நூல் அமைந்துள்ளது. வளவர் நாட்டுச் சிறப்புக் கூறப் பொன்னி நதியின் புனற் பெருக்கை எடுத்துரைக்கிறார். நீர் பாய்தலினால் நிலம் மென்மை அடைகிறது? எவ்வாறு?

அன்பெலாம் பெற்ற நல்லோர்
 ஆர்வநல் லுரையி னாலே
 வன்பெலாம் பெற்றார் நெஞ்சம்
 வலியிழந் திளகு மாபோல்
 என்பென வன்மை பெற்ற
 எவ்வகை நிலமும் நீரால்
 மென்புலம் என்று சொல்ல
 மென்மையே ஆயிற் றம்மா!

வன்றெஞ்சு, நல்லோருடைய அறவுரைகளால் இளகுவது போல, எலும்பு போலக் கெட்டியான நிலமும் நீர் பாய்ந்து மிகவும் மென்மையாயிற்று.

உறையூர் நகரம் எத்தகையது? வயல்களில் யானை நின்றால் மறைக்குமாறு நெல் உயர்ந்து வளர்ந்துள்ளது. உழவர் வீட்டுத் தூண்களில் கன்றுகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. வீட்டின் வெளிப்புறம் பசுமாடுகள்; அப்பசுக்கள் தரும் பால், தயிர், நெய்யை உண்ணுபவர்கள் அவற்றை விடுத்து விண்ணுலகப் பொருளென்றாலும் விரும்ப மாட்டார்கள்.

களிற்றை மறைக்கும் கதிர்விடு கழனிக்
 களமர்கள் முதலியோர் நிறைந்த
 நளிதரு மனையுள் தூணெலாம் கன்றும்
 நண்ணிடு புறமெலாம் ஆவும்
 ஒளிதர விளங்கிப் பாலினைத் தயிரை
 உறுசுவை நெய்யினைத் தரலால்
 இனிதரு துறக்க நலங்களைச் சிறிதும்
 எண்ணிடார் அவண்உறை மக்கள்.

பிசிராந்தையார் நட்பினைப் புலப்படுத்தும் புற நானூற்றுப் பாடல் உண்டு. பிசிராந்தையார் அன்னச் சேவல் ஒன்று மேலே பறந்து செல்வதைக் கண்டு அதனிடம், "அன்னச் சேவலே! இம்மாலைக் காலத்தில்

என் நண்பன் கோப்பெருஞ்சோழனிடம் செல்ல இயலாது வருந்தி நிற்கிறேன். நீயோ குமரிப் பெருந்துறையில் அயிரைமீனை உண்டு வடமலையை நோக்கிச் செல்கிறாய்! இடைவழியே சோழநாட்டு உறையூர்க்குச் சென்றால் அங்கே உன் பேடையுடன் ஒரு மாடத்தில் தங்கு. சோழனின் அரண்மனையைக் கேட்டு அங்கே செல்; அங்கே மன்னன் கேட்குமாறு, "நான் பிசிர என்னும் ஊரில் உள்ள ஆந்தையின் அடியவன்" என்று சொல். அதைக் கேட்ட அளவில் மன்னன் உன் பேடைக்கு அன்பின் சின்னமாகப் பல அணிகலன்களை வழங்குவான்" என உரைத்தான். பிசிராந்தையாருக்குத் தெரிந்தவர் என்று சொன்னால் போதும்; சோழன் எதையும் நல்குவான்; அவர்கள் நட்பின் சிறப்பு அத்தகையது.

இக்கருத்தை அடிகளாசிரியர் தன் நடையில் கூறுகிறார்:

ஆங்கவை நிகழ்ந்த காலை
அன்னநற் சேவ லொன்று
பாங்குறு பெடையி னோடே
பறந்தது வடக்கு நோக்கி;

அதைக் கண்ட ஆந்தையார் சொன்னார்:

குமரியில் அயிரை மாந்திக்
குளிர்வட வரையை நோக்கித்
தமரொடு புணர்ந்து செல்லும்
தகையுடைச் சேவ லே!நீ
அமர்தரும் உறந்தை போகில்
அரசனைக் கோயில் கண்டு
நமர்உறை பிசிரின் ஆந்தை
நல்லடி உறைவேன் என்க.

இச் சொல்லைக் கேட்ட சோழன்
 எழுந்தநல் உவப்பி னோடு
 நச்சலை யுடைய னாகி
 நலம்பல மொழிந்த பின்னர்
 எச்சமில் அழகில் தோன்றும்
 இளையநின் பேடை சூடக்
 கச்சமில் அணிகள் யாவும்
 களிப்பொடு நல்கும் என்றான்.

பிசிராந்தையார், கோப்பெருஞ்சோழனோடு எவ்விதத் தொடர்பு இல்லாதிருந்தும், நெடுந் தொலைவிலிருந்த பாண்டிநாட்டிலிருந்து வந்து கோப்பெருஞ்சோழனோடு ஒன்றாக வடக்கிருந்த செய்து எவரையும் வியப்புக்கு உள்ளாக்குவதாகும். அதனாற்றான் கண்ணகனார் என்னும் புலவர், "பொன், பவளம், முத்து, மணி என்பன ஒவ்வொன்றும் வேறு வேறு தொலைவிடங்களிலே கிடைப்பன. ஆயினும் ஒன்றாகத் தொடுத்துக் கோவையாக்கும் போது ஓரிடத்திலே அணியாகிச் சிறப்படையும்; அதுபோலவே சான்றோர், சான்றோர் பக்கமே சேர்வர்; சால்பில்லாதவர் சால்பில்லாதவர் பக்கமே சேர்வர். இதுவே உலகத்து இயல்பு" எனப் பிசிராந்தையார் சோழனுடன் சேர்ந்து வடக்கிருந்ததைக் கண்டு பாடினார். அப்புலவரின், "என்றும் சான்றோர் சான்றோர் பாலர் ஆப" எனும் தொடரே அடிகளாசிரியர் இக்காப்பியத்திற்குச் சான்றாண்மை என்று பெயரமைக்கக் காரணமாயிற்றோ என்று கருதுகிறேன்.

மாங்கனி

சீங்ககாலச் செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்தது கண்ணதாசனின் மாங்கனி. சேரன் செங்குட்டுவன் மோகூர்ப் பழையன் மீது போர் தொடுத்ததாகக் கூறப்படும் வரலாற்றுக் குறிப்பைக் கொண்டு, 'மாங்கனி' புனையப்பட்டுள்ளது. அமைச்சர் அழும்பில் வேளுக்கு ஒரு மகளையும், மாங்கனி என்னும் ஆடல் மகளையும் கற்பனைப் பாத்திரங்களாகப் படைத்துக்கொண்டு கதைப்பின்னலைச் செய்துள்ளார் கண்ணதாசன். கல்லக்குடி வழக்கில் தண்டிக்கப்பட்டு, திருச்சி மத்திய சிறையிலடைக்கப்பட்டபோது கவிஞர் எழுதிய காவியம் இது. நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு மணி நேரமாக ஆறு நாள்களில் இதை எழுதி முடித்ததாக அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சேரன் செங்குட்டுவனின் வடநாட்டுப் படையெடுப்பின் வெற்றியை கனக விசயர் தலையின்மேல் கல்லேற்றிக் கொணர்ந்த வீரத்தைப் பாராட்ட வஞ்சியிலே விழா நடந்தது. சிலப்பதிகாரம் சேரனைச் சோழனும் பாண்டியனும் மதியாமல் நடந்தனர் எனக் கூறுகிறது. ஆனால் கண்ணதாசனோ வெற்றி விழாவில் மூவேந்தரும் ஒருங்கிணைந்துள்ளதாகக் காட்டுகிறார். தமிழை, தமிழ்ப்பண்பாட்டைக் காப்பதில் தமிழினம் ஒன்றுபட்டு நிற்க வேண்டும் எனும் அவருடைய ஆசையின் வெளிப்பாடு மூவேந்தரும் ஒன்றிணைந்து விழாக் கண்டதாகக் காட்சி அமைந்துள்ளது.

எப்புறத்தும் எவ்விடத்தும் இன்பக் காட்சி
எழுகோடிக் கண்ணேனும் கொள்வாக் காட்சி
முப்புறத்து வேந்தர்களும் ஒன்றாய் வந்து
முதன்முதலாய் வஞ்சிதனிற் சேர்ந்த நன்னாள்!

இது வரலாற்று உண்மையன்று. கண்ணதாசன் அவர்
களைச் சேரவைக்கிறார். அவையில் பாண்டியன் நெடுஞ்
செழியன், மணக்கிள்ளிச் சோழன், காரியாற்றுத் துஞ்சிய
கிள்ளி வளவன், புலவர் பரணர் ஆகியோர் இருந்தனர்.
கூடியது மட்டுமா? கூட்டறிக்கையும் விடுகின்றனர்.

நாம்மூவர் ஆனாலும் ஒரும னத்தார்;
நாட்டினில்வே நானாலும் ஓர்இ னத்தார்;
தேன்பாய்ந்த செந்தமிழே சேர்கு ணத்தார்;
திசையினிலே உலகிற்குத் தென்பு லத்தார்.

வென்றிகொளல் சேரரெனில் எமக்கும் அ.:தே!
வீரத்தில் நாமெல்லாம் ஒருபா லன்றோ?

தமிழர் ஒருவர் என்ற இந்த உணர்வு ஒவ்வொரு
தமிழனுக்கும் வரவேண்டும்; காட்சி கற்பனை ஆயினும்
நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய ஒன்று.

நாட்டிய மங்கை மாங்கனி அவையில் ஆட வருகிறாள்.
அவள் எத்தகையவள்?

விரிக்காத தோகையாயில்! வண்டுவந்து
மடக்காத வெள்ளைமலர்! நிலவுகண்டு
சிரிக்காத அல்லிமுகம்! செகத்தில்யாரும்
தீண்டாத இளமைநலம்! பருவஞானம்.

உலா இலக்கியத் தொடர்கள் ஓடிவந்து கண்ணதாசனுக்குக்
கை கொடுக்கின்றன. மாங்கனி ஆடினாள்; அவள்
மட்டுமா ஆடினாள்; அங்கிருந்த அத்துணை பேருடைய
அங்கங்களும் ஆடின.

தெந்தமிழ்தீம் என்றவனும் ஆடு கின்றான்;
 'செத்தொழிந்தேன்' என்றுசிலர் வாடு கின்றார்.
 தந்தனத்தான் என்றவனும் தாவு கின்றான்;
 'தஞ்சமுற்றேன்' என்றுசிலர் மேவு கின்றார்.

ஆட்டத்தைக் கண்ணுற்ற அமைச்சர் அழும்பில்வேள்
 மகன் அடலேறு அவள் மீது காதல் கொண்டான். கூடம்
 கலைந்து விட்டது; அவன் ஒருவன் மட்டும் இருந்தான்.
 காதல் வேகம் இன்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.
 அவள் ஆடிக் கொண்டிருந்த இடத்தைக் கையால் தடவிப்
 பார்த்தான்.

சித்திரத்தான் அடிச்சுவட்டைத் தேடிப் பார்த்தான்;
 தென்றலது போனதற்குச் சுவடு ஏது?
 கைத்திறத்தால் தரைதடவிப் பார்த்து, அன்னாள்
 கால்பட்ட இடத்தில்இளஞ் சூடு கண்டான்!

காதலின் வேகம் என்னென்னவோ செய்யச் சொல்கிறது.

இரவு நேரம். வீட்டில் மாங்கனி பாடியிருந்தாள்.
 அவள் தாய் அவளைத் தம் கணிகையர் குல ஒழுக்கத்தில்
 செல்லத் தூண்டுகிறாள்: மாங்கனி மறுத்தாள். தாய்
 அகன்றாள். அடலேறு மெல்ல அங்கே வந்து, 'மாங்கனி'
 என்றான்.

தீங்குநினை வுற்றீரோ அமைச்சர் பிள்ளை?
 தேவடியாள் குலந்தான்; குணத்தி லல்ல

எனக் குமுறியவளாய், 'மன்னித்தேன், சென்று விடும்'
 என்றாள்.

'உன்னை மணமுடிக்க உறுதி கொண்டுள்ளேன்'
 என்றான் அவன்.

வெள்ளிக்கா சொருபிடியைக் கீழே கொட்டி
 விட்டதுபோல் அலட்சியமாய்ச் சிரித்து, 'ஐயா
 நள்ளிரவு! தாசிமனை! இளம்பெண் தூங்கும்

நறுமலர்ப் பஞ்சணையருகோர் காளை வந்து,
மென்முகந் தொடுவதுதான் உங்கள் ஏட்டில்
வீரர்கள்பெண் கேட்கவரும் செய்தி யாமோ?
கள்ளமனம் எம்குலத்தின் பழைய சொத்து;
காளைஅதைக் கொண்டுவரல் நன்றே அன்று

எனச் சினந்தாள். ஆயினும் அவன் அன்பு உண்மையானது
என்பதை உணர்ந்தபின் அவளும் அவளைக் காதலித்
தாள்.

சேரன் செங்குட்டுவன் மோகூர்ப் பழையன் மீது படை
எடுத்தான். அடலேறு படைத்தலைமை ஏற்றான். படை
சென்றது. போர்ப் பாசறையில் ஆடி, வீரர்களை மகிழ்விக்க
மாங்களியும் தோழியரும் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

போரின்போது மாங்களி, பழையனுடைய தளபதியால்
ஒருவருமறியாமல் இழுத்துச் செல்லப்பட்டாள். அடலேறு
வெற்றி பெற்றான். மாங்களியைக் காண ஒடினான்.

குளம்மட்டும் இருந்ததங்கே; குமுதம் இல்லை;
குலைக்காம்பு நின்றதங்கே; கனிகள் இல்லை;
களம்மட்டும் இருந்ததங்கே; வாளைக் காணோம்;
கடைகண்டான் அடலேறு; பொருளைக் காணோம்!

அவளைக் காணாமல் கதறினான்; அழுதான்; துடித்தான்;
பொறுமினான்.

தொட்டால் ஒரு சுவையும்,
தொடப்போமுன் ஓர் சுவையும்,
கிட்டத்து நின்றால்
கிளர்ச்சிதரும் ஓர்சுவையும்,
பார்க்கும் விழிக்கூட்டுப்
பார்வைக்கு ஓர்சுவையும்,
சேர்த்துப் பிறந்த
திருமேனி எங்கேடி!

அவள் இருந்தால்தானே! மறுமொழி வருவதற்கு? மாங்கனி மலையனால் சிறைப்படுத்தப்பட்டாள். ஆயினும் வெளியேறினாள். மாங்கனி இறந்துவிட்டதாக அடலேறுவிடம் சொல்லப்பட்டது.

பழையன் தன் மகளை வீர வரலாறு படைத்த அடலேறுவுக்கு மணமுடிக்க விரும்புவதாகச் சேரமன்னனுக்கு எழுதினான். சேரன் ஒப்புதல் தந்து, 'பத்து நாளில் திருமணம்' எனச் சொல்லியனுப்பினான்.

பல்வேறு சூழ்ச்சிகளுக்கும் தப்பி, மாங்கனி சேரநாடு நோக்கி ஓடி வந்தாள்; வஞ்சி அடைந்தாள்; நகரில் விழாக்கோலம் கண்டாள். ஒருவரைப் பார்த்து, 'முடி சூட்டு விழா போலத் தோன்றுகிறதே!' என அவனோ, அடலேறுவுக்கும் பழையன் மகள் தென்னரசிக்கும் திருமணம் என்றான். ஓரமாய் ஒதுங்கி நின்று,

உயிர்ஈகக்குள் அடங்கிவிடப் பிடித்துக் கொண்டு,
உடல்காற்றில் ஆடிவரத் தவழ்ந்து வந்து,
மயிலிறகின் அடிக்குருத்துக் கழுத்தில், வீரன்
மாறையிடும் காட்சியினைக் கண்ணாற் கண்டாள்!

மணம் முடிந்து கூட்டம் கலைந்தது; பிணம்போல் அசையாமல் நின்றாள் மாங்கனி. காவல் வீரர், 'இனியொன்றும் பரிசில்லை போ! போ!' என்றனர்.

'என்பரிசு எனக்கில்லை' என்றே நாவின்
நுனிவரையில் வந்ததனை அடக்கிக் கொண்டு
நூலுக்குக் கால்முளைத்தாள் போலச் சென்றாள்.

அடலேறு தென்னரசிக்கு முதலிரவு! இருவரும் இன்பத்தின் எல்லையில் இருந்தனர். மாங்கனி, ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் சுவர் ஏறி, சன்னல் பின்புறத்தில் நின்று, அவர்களைக் கண்டாள். தன்னையுமறியாமல் 'அத்தான்' என்றாள்; கேட்ட அடலேறு, 'மாங்கனி' எனக் கூவினாள்.

மாங்கனி தப்பி ஓடினாள்! அடலேறுவும் பின்னே ஓடினாள். வழியில் எதிர்ப்பட்ட ஆற்றில் மாங்கனி வீழ்ந்தாள்; அடலேறு அவள் பின்னே வீழ்ந்தாள். அவளைச் சேர்த்து அணைத்தாள். ஆறு சுழன்றது; காதலர் ஆற்றின் அடியிலே போயினார். 'ஒரு நாள் இன்பம் காட்டி மறைந்தீரே அத்தான்' எனக் காற்றில் குரல் கலந்தவாறே கண்மூடி உயிர் துறந்தாள் தென்னரசி. பொழுது புலர்ந்தது; மூவர் போயினார். நெஞ்சைத் துயர்வாள் அறுக்கும் அவலக் காப்பியத்தின் முடிவு இது.

கவியரசர், 'சிறையிலே நான் எழுதியதற்கு மேல் அதிகம் ஒன்றும் சேர்க்காமலேயே இதனை வெளியிடச் செய்திருக்கிறேன். இலக்கண வரம்பை உணர்ச்சி தாண்டிய போது நான் குறுக்கே நிற்கவில்லை. ஆகவே இக்காவியத்தில் காணப்படும், 'சட்டத்தை மீறிய குற்றங்கள்' வேகமாக ஓடிய என் உணர்ச்சியின் விளைவுகளே. காய முனையும் புலவர்கள் மன்னிக்க; நிற்க'' என முன்னுரையில் கூறி, இஃதோர் உணர்ச்சிக் காப்பியம் என்பதை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஐம்பெருங் காப்பியங்கள்

கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியம்

பாவேந்தர் பாரதிதாசன், 'கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியம்' படைத்துள்ளார். நூல் 95 இயல்களில் 281 பாடல்களில் ஆசிரியப் பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளது; மூலக் கதையிலிருந்து மாறுபடவில்லை; என்றாலும் இன்றைய சிந்தனைப் போக்கிற்குப் பொருந்தாதன வற்றை நீக்கியிருக்கிறார். பழைய இலக்கியங்களுக்குக் கவிஞர்கள் புதிய வடிவம் கொடுப்பது மரபேயாம். பழைய இலக்கியங்களில் கூட்டல், நீக்கல், மாற்றல் என்னும் உத்திகளைப் பயன்படுத்துகிற உரிமை படைப்பாளர்க்கு உண்டு.

இளங்கோ, புகாரில் கண்ணகி கோவலன் திருமணத் துடன் கதையைத் தொடங்க, பாவேந்தரோ வஞ்சியில் கண்ணகியின் இறப்பிலிருந்து தொடங்குகிறார். கணவனை இழந்த கண்ணகி, தன் கண்ணீர்க் கதையைக் குன்றக் குறவர்களிடம் கூறுகிறாள்; தன்னிலை கூறி அழுது உயிர் விடுகிறாள். குறவர்கள் கண்ணகியின் உடலைப் புதைத்தனர். கண்ணகி,

விழுந்ததையும் இறந்ததையும் கண்டு ணர்ந்தே
அதிர்ந்த உளத்தோ ராகிக் கண்ணீர் மல்க
அறஞ்செய்து புறஞ்சென்றார், குன்றவாணர்.

குறவர்கள் மலைவளம் காணவந்த சேரன் செங்குட்டு
வனிடம் நடந்தது கூறினர். பின்னர்க் குணவாயிற் கோட்
டம் சென்று இளங்கோவடிகள் இடத்தும் நடந்ததைச்
சொன்னார்கள். இளங்கோ இந்நிகழ்ச்சிகளை ஒரு காப்
பியமாக, 'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் பெயரில் இயற்றினார்.

இளங்கோவடிகள், கண்ணகியை வானோர் மலர்
பொழிந்து கோவலனோடு விண்ணுலகு அழைத்துச்
சென்றனர் எனக் கூறுவார்.

.....வானவரும் நெடுமாரி மலர்பொழிந்து
குன்றவரும் கண்டுநிற்பக் கொழுநனொடு கொண்டு போயினார்.

புகாரில் மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிட, தீவலம்
வந்து கண்ணகி கோவலன் திருமணம் நடைபெற்றதாகக்
கூறுகிறார் இளங்கோ. ஆனால் பாவேந்தரோ சேந்தனார்
எனும் தமிழ்ச்சான்றோர் தலைமையில் திருமணம்
நடைபெற்றதாகச் சித்திரிக்கிறார்.

மணப்பந்தரை,

மலைதாழ் சென்னி வயிரமணித் தூண்கத்து
நீல விதானத்து நித்திலப் பூம்பந்தர்

என வருணிக்கிறார் அடிகளார். பாவேந்தரும், வான்
வரைக்கும் உயர்ந்த பந்தலில் முத்துத் தொங்கலும்
பூத்தொங்கலும் அழகு செய்தன என்கிறார். மேலும்
திருமணம் காண வந்தவர்கள் என இரண்டு எண்சீர்
விருத்தங்களில் ஆடவர் பெண்டிர்க்கான அழகிய
தமிழ்ப்பெயர்கள் தருகிறார்.

விருந்தினை எப்போதும் விரும்பி எழுதுவது பாவேந்
தர் வழக்கம். குடும்ப விளக்கில் விருந்தோம்பல் எனும்

ஒரு பகுதியையே எழுதியுள்ளார். கோவலன் கண்ணகி திருமண விருந்தில்,

வடையினிலே நெய்ஒழுகிற் றென்றான் திண்ணன்!
 நெய்யினிலே வடைஒழுகிற் றென்றான் வேங்கை!
 குடத்தளவு முக்கனியா என்றான் முத்தன்!
 குண்டான்தேனா அதற்கே என்றான் எட்டி.

மாதவி அரசவையில் ஆடியபோது கோவலன் அவள் கண்ணில் பட்டான்; உள்ளம் தொட்டான். கோவலன் அவளை அடைய விரும்பினான். கூனி கையிலிருந்த ஆயிரத்தெண் கழஞ்சு மதிப்புள்ள மாலையை வாங்கி மாதவி இல்லம் அடைந்தான். இருவரும் இன்பத்துள் மூழ்கினர்.

இளங்கோ இந்திர விழா என்பதைப் பாவேந்தர் காவிரியாற்றுத் திருநாள் என்கிறார்: விழா நடைபெற்ற, 'காவிரிப்பூம்பட்டினம், கடற்கரையை அடுத்த மருவூர்ப் பாக்கம், மன்னர் முதலியவர்கள் உறைந்த பட்டினப் பாக்கம் ஆகிய இரு பகுதிகளை உடையது. அவைகளின் சிறப்பை யாவர் இயம்ப முடியும்? புலவர் வேந்தனாகிய இளங்கோவடிகள் இயம்பினார். அவற்றில் நான் இங்குச் சில கூறினேன். முழுதும் தேவை என்பவர் சிலப்பதி காரத்திற் காண்க' என்பது கவிஞர் குறிப்பு. நாளங் காடிக்குச் சென்று பொன்னுடையும், பூப்போட்ட பட்டும், பருத்தி ஆடைகளும் நாள்தோறும் வாங்கி, வண்டி யிலேறிச் செல்வாரின் தலைப்பாகை வரிசையானது ஒரு கல் நீளமிருக்குமாம்!

பொன்னாடை ஆயிரமும், பன்னி றத்துப்
 பூவாடை ஆயிரமும், நாடோறும் போய்த்
 தன்மையினில் வண்டிகளில் ஏறி மீள்வார்
 தலைப்பாகை வரிசை, ஒரு கல்வின் நீளம்!

விழா முடிவில் மக்கள் காவிரியில் மூழ்கி, வீடு வந்து உடைமாற்றி, அணிகள் அணிந்து அரசனிடம் சென்று வாழ்த்துக் கூறி வந்தனர்.

'இந்நாள் முழுநிலவு நாள்' என நாட்டினர் அனைவரும் கடலாடச் சென்றனர். கோவலனும் மாதவியும் சென்று மணற்பரப்பில் ஒரு திரையிட்டு அமர்ந்தனர். இருவரும் ஒருவர் பாடிய பாடற் பொருளை மற்றவர் வேறுபட உணர்ந்தனர். மாதவி வேறொருவனைக் கருதினாள் என அவள் பாடலைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்ட கோவலன், அவளைப் பிரிந்து சென்றான்; மாதவி தனியே இல்லம் ஏகினாள். மாதவி, கோவலனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதித் தன் தோழியிடம் கொடுத்தனுப்பினாள்.

மன்உயிர் எல்லாம் மகிழ்துணை புணர்க்கும்
 இன்னிள வேனில் இளவரச சாளன்;
 அந்திப் போதகத்து அரும்பிடர்த் தோன்றிய
 திங்கட் செல்வனும் செவ்வியன் அல்லன்;
 புணர்ந்த மாக்கள் பொழுதிடைப் படுப்பினும்,
 தணந்த மாக்கள் தந்துணை மறப்பினும்,
 நறும்பூ வாளியின் நல்லுயிர் கோடல்,
 இறும்பூது அன்று; இஃது அறிந்தீமின்;

என்பது சிலப்பதிகாரக் காப்பிய மாதவி எழுதும் மடல்.

'உலக உயிர்களை மகிழ்விக்கும் இளவேனில் இளவரசன். அவன் முறை அறியாதவன்; வானில் தோன்றும் திங்களும் நேர்மையுடையவன் அல்லன். கூடினோர் சிறிது பிரிந்தாலும், பிரிந்தோர் சேராதிருந்தாலும் அவர்களைக் கொல்வது மன்மதனுக்குப் புதிதன்று' என்பது அதன் பொருள். பாவேந்தர் எழுதுகிறார்; மாதவி கடிதம் இவ்வாறமைந்ததாம்:

இளவேனில் முறையறியா இளைய மன்னன்;
 இளமதியும் காலம்அறி யாத பையல்;
 எளியேனை அவர்வருத்தல் புதியதாமோ?
 இதை நீவிர் அறிந்தருள்க.

சுருக்கமாகவும் மனத்தைத் தொடும் வகையிலும் இளங்கோவை ஒப்பவே பொருளை அமைத்திருக்கிறார்.

கோவலன் தன் இல்லம் அடைந்தான்; கண்ணகியோடு மதுரை செல்ல, காவிரியின் வடகரையோடு மேற்குத் திசை சென்றனர். வழியில் கவுந்தியைக் கண்டனர்; அவரும் அவர்களுடன் மதுரை புறப்பட்டார். வழியில் காவிரியைத் தாண்டித் தென்கரை அடைந்தனர்.

வழியில் மாங்காட்டு மறையவனிடம் மதுரை செல்ல வழி கேட்க, அவன் வழிகளைச் சொல்லும் முறையில் ஆரிய நெறி பற்றிய ஓர் ஆசையைக் கேட்போரிடம் உண்டாக்குகிறான். கேட்ட கண்ணகி, கோவலன், கவுந்தி மூவரும்,

நடப்பார்ப்பான் ஆரியத்தைப் பிறர்உள் எத்தில்;
நாம்நடப்போம் நடுவழியே என்றார்.

ஆரியக் கருத்தை ஆரியர் அல்லாதார் உள்ளத்தில் நட்டுப் பயிராக்கப் பார்ப்பதற்கு, 'நடப்பார்ப்பான்' என்றுரைக்கப் பட்டது எனக் குறிப்புரை தருகிறார் கவிஞர்.

சிலப்பதிகார மாதவியின் இரண்டாம் மடலைப் பாவேந்தர், சற்று விரிவாகவே எழுதியுள்ளார்.

பெற்றவர்கள் தம்முயிரைப் பிரிந்துபோகப்
பெற்றவர்கள் ஆனார்கள்; மற்றுமுள்ள
உற்றவர்கள் தாம்பெற்ற செல்வம் ஏகல்
உற்றவர்கள் ஆனார்கள்; நாட்டி லுள்ள
கற்றவர்கள் எல்லோரும் அழுது பாடக்
கற்றவர்கள் ஆனார்கள்; துறவு கொண்ட
நற்றவர்கள் உமைத்துறக்க ஆற்று கில்லார்;
நங்கையுடன் சென்றீரே எனைப்பிரிந்து

என மாதவியின் மடலைப் புதுமையாக்குகிறார்.

சிலம்பு திருடு போனது எவ்வாறு என இளங்கோ கூறவில்லை. பாவேந்தர் காரணம் ஒன்றை உருவாக்குகிறார். அரசி ஒரு நாள் இரவு தன் மணவாளனின் புணர்ச்சிக் காலத்தில் உடம்பில் பட்டு உறுத்தும் என்று தன் சிலம்புகளைக் கழற்றி, ஒரு பெட்டகத்தின்மேல்

வைத்தாள். அரசியின் பணிப்பெண் வஞ்சி என்பாளைச் சுருங்கை என்பான், 'பணம் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் மணப்பேன்' என்று கூறியிருந்தான். அரசி கழற்றி வைத்திருந்த சிலம்புகளில் ஒன்றை அவள் அதற்காகத் திருடிக் கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்தாள். இது பாவேந்தர் புனைந்து கொண்ட காரணம்.

பாண்டியனிடம் கண்ணகி வழக்காடுவதை மிக அருமையாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

கள்வனைநீர் கண்டீரோ? விற்க வந்தோன்
கைச்சிலம்பை ஆராய்ந்தீரோ? மாசி லாதேன்
விள்வனைத்தும் கேட்டீரோ? ஒருதீ யோன்தான்
விண்டதனை ஆராயாமல் 'கொல்வீர்' என்று
விள்வதுவும் தக்கதென எண்ணிடீரோ?
வினைவுண்மை காணீரோ? வாழ்க்கை இன்பம்
கொள்வானும் கொள்ளாமல் செய்தீர்; என்னைக்
கொண்டானைக் கொன்றீரே என்று கூறி

அவள் வாதம் நீள்கிறது.

அவள் மேலும் சொல்கிறாள்: "அரசனாகிய அவன் நாட்டின் பொதுச் சொத்தை இழந்துவிடவில்லை. தன் தனிச் சொத்தை இழந்தவன்; அந்த நிலையில் அவன் அரசனல்லன்; ஒரு வழக்காளி; முறையீட்டாளன். இவ்வாறாக, ஒரு தனி ஆள் தன் வழக்கைத் தானே தன்பால் சொல்லிக் கொள்வதும் தீர்ப்பையும் தானே கூறிக் கொள்வதும் முறையா?"

சமயப்பற் றோ, தீய சாதிப் பற்றோ,
தந்நலப் பற்றோ, மற்றும் எந்தப்பற்றும்
உமியளவும் இல்லாத தமிழ்ச் சான்றோர்கள்
உதவியது சட்டம்! அதில் உள்ள வாறே
ஆட்சியினை நடத்துவோன் அரசன்; ஐயோ
தமியேனின் அருந்துணையைக் கொன்று போட்டான்;

சட்டம் எங்கே? சட்டநெறி நின்ற தெங்கே?
 அரசனது விளையாட்டே சட்ட மானால்
 அச்சட்ட மேநாட்டை ஆளும்; ஆனால்
 அரசனவன் அதிகாரம் பரவல் ஆனால்
 அந்தோ அந்தோ என்றான்...

என அரசனின் அதிகாரத்தை இடித்துரைக்கிறான்.
 மக்களிடையே சினம் எழுப்பும் வண்ணம்,

அன்பு மனைவி மாரே!

இருக்கின்றீர், என்போலும் மங்கலத்தை
 இழப்பீரோ? காதலின்பம் இழக்க லாமோ?

என, மதுரை மாநகர்ப் பெண்டிரின் உணர்வையும்
 தூண்டுகிறான்.

கண்ணகி, இன்னும் தனக்கு இளமை ஏன் எனத் தன் கூந்
 தலைப் புய்த்தெறிந்தாள். என் கண்ணாளன், 'தனது வலது
 கையால் புணர்ச்சியின் தொடக்கத்திலேயே முதலில் ஏந்தும்
 இடமுலை விம்மல் எதற்கு?' என்று அதனையும் புய்த்
 தெறிந்தாள்.

இது கண்ட பெருமக்கள் ஆத்திரமுற்று அரண்மனைக்குத்
 தீயிட்டார்கள். ஊர் என்பதே இல்லை எனும்படித் தெருக்
 கள் அனைத்தும் எரிந்தன.

கண்ணகி சிலைக்குக் கல்லெடுக்கச் செங்குட்டுவன்
 வடநாடு சென்றான்.

செங்குட்டுவனின் வடநாட்டு வெற்றியை அவனுடைய
 படைவீரர்கள் வெற்றிச் சங்கு முழங்கப் பாடுகின்றனர்.

தமிழர்க்குப் பகையானார் வாழ்வ தெங்கே?
 தலையிற்றுக் குவியாதோ ஊது சங்கே!
 எமநத்திப் பிழையாதார் போவ தெங்கே?
 இடருற்றுக் கெடுவாரே ஊது சங்கே!
 குமிழொத்துத் திரிவாரே வாழ்வும் ஒன்றோ?
 தமிழ் வெற்றித் திருநாளே வாழ்க என்றே
 திசை எட்டப் படிம்தே ஊது சங்கே!

ஆரியர் சூழ்ச்சியைக் கூறி, தமிழர்கள் விழிப்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்வதே நூலின் முக்கிய ஊழியையாக இருக்கிறது.

தமிழர் ஒழுக்க வேர்இருக்கும்வரை தமிழ்ச்சீர்
தடங்கினையும் அடிமரமும் இருக்கும்;
தமிழ் ஒழுக்க வேரழிந்தால் தமிழர் வாழ்வு
தலை கனிழும்....

கதையைக் கேட்பவர் கடைசியில் மனத்தில் கொள்ள வேண்டியவற்றை இளங்கோ தொகுத்துக் கூறியுள்ளார். பாவேந்தர் நிறைவுக் காட்சியை வாழ்த்துடன் நிறைவு படுத்தியுள்ளார்.

வாழிய கண்ணகி கற்பு! வைய மெல்லாம்
வாழிய செந் தமிழ்மாண்பு! தமிழகந்தான்
வாழிய! வாழியர் தமிழர்! யாண்டும் நன்று
வாழுகின்ற தமிழரெலாம் தமிழர் ஆட்சி
ஆழ்கடல் சூழ் தமிழ் நிலத்தில் நிலவச் செய்தல்
அறம்என்று திறம் காட்டும் தோள்கள் வெல்க!
வாழியவே 'புலி, கயல், வில்' ஒருங்கி யன்ற
மணிக்கொடிதான்! வாழ்கஅறம் வாழ்க நன்றே!

கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியத்தை எழுத நேர்ந்தது ஏன் என்பதற்குப் பாவேந்தர் கூறுகிறார்:

சிலப்பதிகாரப் பெருநூல் எனை அழைத்துத்
தனித்தமிழில் சிலபாட்டால் அடிகள் உள்னம்
கலப்பற்ற பசுப்பாலே ஆக மக்கள்
கனிந்துண்ணத் தருகஎனச் சொன்ன தாலே
சொலப்புகுந் தேன்;என் தமிழர் இருந்து கேட்பர்,
தூயதமிழ்ச் சுவைகண்டு வாழ்வார் நன்றே!

இளங்கோவின் சிலம்புப் பாலில் கலந்துள்ள ஆரியக் கலப்பை அகற்றித் தூய தமிழ்ப் பாலைத் தருவதற்காக இக் காப்பியத்தை எழுதியதாகப் பாவேந்தர் பகர்கிறார்; தமிழ் மக்கள் இப்பாலின் சுவை கண்டு தேர்வர் என்றும் நம்புகிறார்.

கண்ணகி வெண்பா

சிலப்பதிகாரக் காப்பியம் தோன்றி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இவ்வளவு நீண்ட இடைக் காலத்தில் செய்யுள் நடையில் சிலம்பை ஒட்டி வழிக் காப்பியங்கள் அதிகம் தோன்றவில்லை. 'கோவல வெண்பா' என்ற பெயரில் ஒரு சிறிய இலக்கியம் வழி நூலாக வந்ததுண்டு. அதன்பின்னர், புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் கொஞ்சம் விரிவாகவே செய்யுள் நூல் படைத்தார். மூன்றாவதாக வித்துவான் மு.இரா.கந்தசாமிக் கவிராயர், 'கண்ணகி வெண்பா' என்னும் நூலைப் படைத்துள்ளார்.

சிலப்பதிகாரம் மூன்று காண்டங்களையும் முப்பது காதைகளையும் உடையது; இடையிடையே உரைநடை விரவப் பெற்றுள்ளது. இயல் இசை நாடகம் என்ற முத்தமிழ்க் காப்பியமாய்த் திகழ்வது; தமிழக வரலாற்று நூல் என மதிக்கப் பெறுவது; ஒன்பான் சுவைகளும் ஒருங்கு நிறைந்தது; நெஞ்சை அள்ளும் நிலைமையுடையது.

'சிலப்பதிகாரத்தின்கண் தனித்து நிற்கும் சுவை மிகுந்த வெண்பாக்கள் பதினான்கு. இவ்வெண்பாக்களே யான் கண்ணகி வெண்பாவை இயற்றுமாறு தூண்டின. மண்ணக மாதர்க்கு அணியாகப் பூம்புகாரில் அவதரித்த கண்ணகி, மதுரையில் தன் கணவனை இழந்து, மதுரையைக் கற்பால் எரித்து, வஞ்சிக்குச் சென்று,

விண்ணக மாதர்க்கு விருந்தாயினாள். ஆதலின் சேரன் செங்குட்டுவன், அப்பத்தினித் தெய்வத்துக்குக் கோயில் எடுத்துக் கொண்டாடினான். எனவே, அக்கற்புத் தெய்வமான கண்ணகியின் பெயரிலேயே இந்நூல் அமைதல் வேண்டும் எனக் கருதி, 'கண்ணகி வெண்பா' எனப் பெயர் சூட்டலானேன்'' என ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

இந்நூல் 30 காதைகளையுடையது. ஒவ்வொரு காதையும் 10 வெண்பாக்களைக் கொண்டு 300 வெண்பாக்கள் இதில் உள்ளன. சிலப்பதிகாரக் கதை அமைப்பை ஒட்டியே காவியம் அமைந்துள்ளது. பா அமைப்பைத் தவிர வேறு எந்த மாற்றமும் இல்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள எல்லா வெண்பாக்களையுமே, கதையில் பொருந்திய இடங்களில் ஆசிரியர் பதிய வைத்துள்ளார். மூலக் காப்பியத்திலுள்ள கருத்துகளையன்றி, அதிலுள்ள சொற்றொடர்களையும் ஆங்காங்கே எடுத்தாண்டுள்ளார். சிலப்பதிகாரத்தைச் சுருக்கி வெண்பா நடையில் எழுத வேண்டும் எனும் நோக்கில் இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது.

கற்புத் திண்மை, பொறுமை, வீரம் இவையே கண்ணகியின் வாழ்க்கை. இவை பெண்ணுயர்வு பேசப் பெருந்துணையாக இருக்கும் என்பதால் இவ் வெண்பா நூலைப் படைத்ததாக ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

திண்மைநிலை கற்புடனே, செய்யபொறை, நல்வீரம்,
கண்ணகியின் வாழ்க்கையுறக் கண்டமையால், - எண்ணுமவை
'பெண்ணுயர்வு பேசப் பெருந்துணையாம்' என்றிசைத்தேன்
கண்ணகி வெண்பாவைக் கனிந்து.

கோவலன் கண்ணகியை,

மலையிடைப் பிறவா மணியே என்கோ?
அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ?
யாழிடைப் பிறவா இசையே என்கோ?
தாழிருங் கூந்தல் கையால்!

எனப் பாராட்டியதாகச் சிலம்பு பகர்கிற இதனை, ஆசிரியர் அப்படியே வெண்பாவில் பாடுகிறார்.

மலையினிடைத் தோன்றா மணியேயோ, மேம்பால்
அலையினிடைத் தோன்றா அமுதோ, - தலைசிறந்த
யாழினிடைத் தோன்றா இசையோ, பெறஅரியாய்
வாழியுனை என்னென்பேன் மற்று.

மாதவி ஏழாண்டுகள் நாட்டியம் பயின்று பன்னிரண்டாம் வயதில் சோழ மன்னன் முன் அரங்கேற்றிக் காட்ட விரும்பினாள். இதனைச் சிலப்பதிகாரம்,

ஆடலும் பாடலும் அழகும் என்றுஇக்
கூறிய மூன்றில் ஒன்றும் குறைபடாமல்,
ஏழாண்டு இயற்றி, ஓர் ஈராறு ஆண்டில்
சூழ்கழல் மன்னர்க்குக் காட்டல் வேண்டி

எனக் கூறுகிறது. இதனை வெண்பா,

மின்அழகு கூத்து விழைபாடல் மேம்படவே
மன்னிய ஏழாண்டியற்று மாதவியாள் - பன்னிரண்டாம்
ஆண்டில் வளவன் அரசவையிற் காட்டற்கு
வேண்டிப் புறப்பட்டாள் மேல்

என்கிறது. 'ஆடலும் பாடலும் அழகும்' என்ற தொடர், வெண்பாவில்

மின்னழகு, கூத்து, விழைபாடல்

எனப்படுகிறது. ஒவ்வொரு காதைக்கும் பத்துப் பத்து வெண்பா என ஆசிரியர் வரையறுத்துக் கொண்டதால் அரங்கேற்றத்தில் ஆடல் ஆசிரியன், இசையாசிரியன், பாடலாசிரியன், தண்ணுமை ஆசிரியன், குழலாசிரியன், யாழாசிரியன் பற்றி வெண்பாவில் கூற இயலவில்லை.

கோவலன் மாதவியோடு இருக்கிறான்; மாலை நேரம்; நிலவு தோன்றுகிறது. அந்நிலவு காவலனின் வெண்கொற்றக் குடையைப் போல் இருந்தது. அரசனின் குடை

அண்டியவர்களை ஆதரிக்கும்; விலகிச் சென்றவர்களை வருத்தும். முழுமதியும் அவ்வாறே காதலரோடு கூடியிருப்போர்க்கு மகிழ்வையும், பிரிந்துறையோர்க்குத் துயரையும் உண்டாக்கும்; கோவலனோடு கூடியிருந்த மாதவிக்கு மகிழ்வை ஊட்டியது; பிரிந்திருந்த கண்ணகிக்குத் துயரைச் சேர்த்தது.

கூடினார் பால், நிழலாய்க், கூடார்பால் வெய்யதாய்க்,
காவலன் வெண்குடைபோற் காட்டிற்றே; - கூடிய
மாதவிக்கும் கண்ணகிக்கும் வான்ணர் மதிவிரிந்து
போது (அ)விழ்க்கும் கங்குற் பொழுது.

இவ்வெண்பா சிலப்பதிகாரத்தில், 'அந்திமாலைச் சிறப்புச் செய் காதை'யின் இறுதியில் உள்ளது. இவ் வெண்பாவை 'கண்ணகி வெண்பா' ஆசிரியர் அவ்வாறே எடுத்தாண்டுள்ளார்.

கண்ணகி, கோவலனைப் பிரிந்து வாழ்கிறாள்; மாதவி அவனோடு சேர்ந்து வாழ்கிறாள். இருவர் கண்களிலும் நீர். ஒன்று துன்பக் கண்ணீர்; மற்றொன்று மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர். நீர் நிறைந்துள்ள இக் கண்கள் தேன் நிறைந்துள்ள பூக்கொப்பத் தோன்றுகின்றன. கணவனோடு கூட்டமில்லாமையால் கண்ணகியின் கண்கள் கருமையாயுள்ளன. கோவலனோடு கூடி இன்புற்றிருக்கும் மாதவியின் கண்களோ செம்மையேறி உள்ளன. இந்திர விழாவின் போது இருவர் கண்களும் துடிக்கின்றன. கண்ணகிக்கு இடக் கண் துடிக்கிறது. மாதவிக்கு வலக்கண் துடிக்கிறது. மகளிர்க்கு இடக்கண் துடித்தால் நன்மையும், வலக்கண் துடித்தால் தீமையும் நேருமென்பர். கோவலன் மாதவியைப் பிரிய இருப்பதால் அவளுக்கு வலக் கண்ணும், கண்ணகி சேர இருப்பதால் அவளுக்கு இடக் கண்ணும் துடித்து முறையே அவர்கட்குத் துன்பமும் இன்பமும் வர இருப்பதை அறிவிக்கின்றன.

உள்ளகம் நறுந்தா துறைப்பம் தமிழ்ந்து
கள்ளக நடுங்கும் கழநீர் போல,
கண்ணகி கருங்கணும் மாதனி செங்கணும்,
உள்நிறை கரந்தகத்து ஒளித்துநீர் உருத்தன;
எண்ணுமுறை இடத்தினும் வலத்தினும் துடித்தன;
விண்ணவர் கோமான் விழவுநாள் அகத்தென்

எனச் சிலப்பதிகாரம் இதனைப் பாடியுள்ளது. இதனைக்
கவிராயர்,

கண்ணுறுசீர்க் காட்சிவிழாக் காலத்தே கண்ணகிக்கும்
வண்ணமிசு மாதனிக்கும் மாமலரின் - கண்ணிடைநீர்
வார இடத்தும் வலத்தும் துடித்தனவால்
சார வருமுறையே தாம்!

என்கிறார். மூலக் கருத்து எதுவும் விடுபடாமல் வெண்பா
அமைந்துள்ளது.

கதையின் உயிர்ப்புப் பொருள் மட்டும் கொண்டதாக
அமைக்கப்பட்டுள்ளதால், சிலப்பதிகாரக்காப்பியத்தில்
வரும் வருணனைகள், கற்பனைகள் இவ்வெண்பா
இலக்கியத்தில் இடம் பெற முடியவில்லை. சிலப்பதி
காரத்தில் கானல்வரி பல்வேறு பாடல்களால், அகத்துறை
ஒழுக்கம் மிகவும் கொண்டதாய்ப் பாடப் பட்டுள்ளது.
ஆசிரியர் காதைக்குப் பத்து வெண்பா மட்டுமே என
எடுத்துக் கொண்டதால் அவரால் விரிவாகப் பாட
முடியவில்லை. விரிவு இல்லையே தவிர, கருத்துச்
செறிவு இருக்கிறது.

கோவலன் மாதவியிடமிருந்து திரும்பி, கண்ணகியைக்
கண்டதும், "நம் குலத்து முன்னோர் தேடிய குன்றளவாய
பொருட்குவை அனைத்தும் அழிந்தொழிந்தன; அதனால்
உண்டான நல்குரவு நாணத்தைத் தருகிறது" என்று
வருந்திய கோவலனின் வாட்டத்தைப் போக்கும்
முறையில் கண்ணகி, 'நலங்கேழ் முறுவல் நகைமுகம்
காட்டிச் சிலம்புள கொள்ளுங்கள்' என்று தேற்றினாள்.

சிலம்பைப் பெற்ற கோவலன், 'மாமதுரை செல்வோம்; இச்சிலம்பை முதலாகக் கொண்டு இழந்த பொருளை ஈட்டுவோம்; புறப்படு' என்றான்; மறுமொழி கூறாது கண்ணகியும் புறப்பட்டாள்.

சிலம்புள கொண்மனச் சேயிறை! கேள்இச்
சிலம்பு முதலாகச் சென்ற கலனோடு
உலந்தபொருள் ஈட்டுதல் உற்றேன்; மலர்ந்தசீர்
மாட மதுரைகத்துச் சென்று; என்னோடு இங்கு,
ஏடுஅலர் கோதாய் எழுகஎன்று நீடி
வினைகடை கூட்ட வியங்கொண்டான்....

சிலப்பதிகாரம் இவ்வாறு பாடுவதை, கவிராயர் ஒரு வெண்பாவில் அடக்கிக் காட்டுகிறார்.

சேயிறையே! இந்தச் சிலம்பு முதலாகப்
போய்பொருள் ஈட்டப் புரிந்தேன்யான் - மேயபுகழ்
மாட மதுரை வளநகர்க்கண் என்னோடு நீ
தேட எழுகென்றான் தேர்ந்து.

கண்ணகி, கோவலன், கவுந்தியடிகளோடு சோழ நாட்டு வழியே மதுரை நோக்கிச் சென்றனர் எனக் கூறுமிடத்தில் நாடு காண் காதையில் சோழ நாட்டின் இயற்கை வளத்தை மிக விரிவாக உள்ளம் கொள்ளை கொள்ளும் முறையில் பாடியுள்ளார் இளங்கோவடிகள். இதை வெண்பா ஆசிரியர் எழுத முற்படவில்லை. கதையை எவ்வகையிலும் பாதிக்காத இடங்களை விட்டு விடுகிறார்.

காட்டில் கொற்றவை கோயிலருகே கோவலன் கண்ணகி, கவுந்தியடிகள் தங்கியபோது எயினர்கள் குரவைக் கூத்தாடினர். தெய்வ மேறப் பெற்ற சாலினி ஆங்கே ஒரு புறத்தில் கணவனோடு தங்கியிருந்த கண்ணகியைச் சுட்டிக் காட்டி,

இவனோ, கொங்கச் செல்வி; குடமலையாட்டி;
தென்தமிழ்ப் பாலை செய்த தவக்கொழுந்து;
ஒருமா மணியாய் உலகிற் கோங்கிய
திருமா மணி...

என்ற இளங்கோவின் பாடலடிகளை வெண்பா, அந்நயம்
தவறாமல் கூறுகிறது.

கொங்கத்துச் செல்வி; குடமலைநா டாளுமவள்;
பொங்குதமிழ்ப் பாலை; புரிதவத்துப் - னைங்கொழுந்து;
மண்ணுலகிற் கோர்மணியாய் வாய்க்கும் இவனென்றான்
மன்னுதெய்வம் உற்றுப் பரிந்து.

சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி வழக்குரைப்பது மிக
உயர்ந்த பகுதி. அதைச் சில வெண்பாக்களில் எழுதி
முடித்து விட்டார்.

வடநாடு சென்று கடும்போர் புரிந்து வெற்றி மாலை
சூடிய செங்குட்டுவன் இமயமலையில் கல்லெடுத்தான்.
அக் கல்லைக் கனகவிசயர் முடிமீது தாங்கி வர,
கங்கையாற்றில் புனித நீராட்டினான். பின் கங்கையின்
தென்கரை அடைந்து பாசறை அமைத்துத் தங்கினான்.
அப்பொழுது அங்கு வந்த மாடலமறையோன் சேர
மன்னனை வாழ்த்தி,

வாழ்கோ எம் கோ! மாதவி மடந்தை
கானற் பாணி, கனக விசயர்தம்
முடித்தலை நெரித்தது (சிலப்பதிகாரம்)

என்றான். அது கேட்ட மன்னன், 'உன் உரையின் பொருள்
யாது? என்றான்'; மாடலன் முன் நிகழ்ந்தவெல்லாம்
கூறினான். "மாதவியின் கானல்வரிப் பாட்டு இல்லை
யென்றால் கோவலன் அவளைப் பிரியப் போவதில்லை;
பிரியவில்லையெனில் கண்ணகியோடு மதுரை சென்
றிருக்க நேர்ந்திருக்காது; மதுரை செல்லாதிருந்தால்
கோவலன் கொலையுண்ண இடமில்லை; கண்ணகி

மதுரையை எரிக்கவும் வாய்ப்பில்லை; அவள் சேரநாடு வந்து சேர்வதற்கும் இடமில்லை; அவளுக்காகச் சிலை அமைக்கும் நிலை உனக்கு நேர்ந்திருக்காது; கல்வெட்டுக்க வந்ததால் கனக விசயரை வென்று அவர் தலையில் அதனை ஏற்றிக் கொண்டு வந்துள்ளாய். எனவே மாதவியின் கானல் வரிப் பாட்டினதே இந்தக் கதையே நடந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. காவிரிக் கரையில் மாதவி பாடிய பாட்டு, கங்கைக் கரையில் மன்னர் முடித்தலை மேல் கல்லை ஏற்றி வைத்துள்ளது'' என்றான். இந் நிகழ்ச்சியைப் பாடியுள்ள வெண்பா வருமாறு:

மாதுறைநீர் ஆடிவரும் மாடலன்தான் ஆங்குவந்து
போதவிழ்தார் மன்னர் புகழ்கோவே! மாதவியின்
கானல்அமர் பாணி, கனக விசயர்முடி
தான்நெரித்த தென்றான் தக.

வாழ்த்துக் காதையில் இடம் பெற்றுள்ள அம்மாளை வரி, கந்துக வரி, ஊசல் வரி, வள்ளைப்பாட்டு ஆகியவை ஒவ்வொன்றும் மும்முன்று பாடல்களாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ளன. இந்நூலின் ஆசிரியர் ஒவ்வொரு வெண்பா மட்டுமே பாடியுள்ளார்.

சிலப்பதிகாரத்தை அதன் சுவை குன்றாமல் எழுத வேண்டும்; அதை வெண்பாவில் எழுத வேண்டும் என்பது மட்டுமே ஆசிரியரின் நோக்கமாயிருந்திருக்கிறது.

சிலம்பின் செழும்பொருளே அன்றி அதன்சீர்
நலந்திகழும் சொற்றொடரும் நண்ணக் - கலைஞரெலாம்
சிந்தைகொளக் கண்ணகிவெண் பாநூலைச் செய்தந்தான்
கந்தசாமி நற்கவிஞன் காண்

என இந்நூலுக்கு அணிந்துரை நல்கியுள்ளார் டாக்டர் மு.வரதராசனார். வெண்பா நூல் என்பதால் அணிந் துரையை வெண்பாவிலேயே தந்துள்ளார்.

விதியோ வீணையோ

சிலப்பதிகார, 'வேனிற்காதையை' அடிப்படையாகக் கொண்டது இச்சிறு காப்பியம். இந்திர விழாவிற் கலந்து கொண்ட கோவலனும் மாதவியும் கடற்கரையில் அமர்ந்து, யாழ் மீட்டி, அகப்பொருள் பாடல்களைப் பாடினர். பாடற் பொருளில் ஐயம் கொண்ட கோவலன் மாதவியை விட்டுப் பிரிகிறான். இச்செய்தி கானல் வரியுள் காணப்படுகிறது.

மாதவி தன் இல்லத்திற்குத் தனித்து ஏகினாள். அது வேனிற் காலம்; பிரிவு வருத்தியது. நிலா முற்றத்தில் அமர்ந்து யாழ் மீட்டினாள்; இசை தவறியது. பின் கோவலனுக்குத் தன் தோழி மூலம் மடல் அனுப்புகிறாள். அவன் மாதவியைக் கணிகையென இழித்துக் கூறி, மடலை வாங்க மறுத்தான். அவள் திரும்பி வந்து செய்தியை மாதவிக்குச் சொன்னாள். மாதவி அவர், 'மாலை வாரார் ஆயினும் காலை காண்குவம்' எனக் கூறி அமளியிற் கிடந்து துன்புற்றாள். இச்செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது 'வேனிற் காதை'.

இந்திர விழாவில் மாதவி கானல்வரி பாடியதில் மனம் வேறுபட்டுக் கோவலன் பிரிந்தான். இப்பிரிவுக்கு இளங்கோவடிகள் ஊழைக் காரணமாக்குகிறார்.

யாழிசைமேல் வைத்துத்தன் ஊழ்வினைவந்து
உருத்தது ஆகவின்

கோவலன் பிரிகிறான். கவிஞர் தமிழ்ஒளி காதலர் பிரிவுக்குக் காரணம் யாமே என எழுதியுள்ள பாவியம், 'விதியோ வீணையோ' என்பது.

"சிலப்பதிகாரக் கதையின் விதித் தத்துவம் இளங்கோவடிகளுடையது. யாழ் உடைபடும் நிகழ்ச்சி என் சொந்தக் கற்பனை. கண்ணகி சிலம்பினை உடைத்தாள் என்றால் மாதவி தன் யாழை உடைக்கட்டுமே என்று என் மனம் எதிரொலித்ததே இதற்குக் காரணம்" என நூற்படைப்புக்கான காரணத்தை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

கோவலன் முடங்கலை வாங்க மறுத்துவிட்டான் என்ற செய்தியை வயந்தமாலை வந்து தெரிவித்ததும் மாதவி,

மாலை வாராராமினும் காலை காண்குவம்

என வருந்தியிருந்ததாக இளங்கோவடிகள் காட்டுகிறார். தமிழ்ஒளி படைத்துள்ள மாதவியோ வயந்தமாலை வந்து சொன்னதும் நெஞ்சு குமுறுகிறாள்.

வீணைமுன் நின்றனள் நின்றனள்
வெந்தணல் என்றிட என்றிட,
ஆணையும் பெண்ணையும் வேறுற
ஆக்கிய ஆக்கிய வல்விதி.

விதியை எண்ணி ஏக்கப் பெருமூச்சு விடுகிறாள். அப்பொழுது அவனுடைய காதுகளில்,

வல்விதி ஆக்கிய யாழ்அம்மா!
வாழ்க்கை வளம்இனிப் பாழ்அம்மா!
கொல்விதி ஆக்கிய தொழிலம்மா!
தோன்றி அழிந்திடும் எழிலம்மா!

எனும் குரலொலி கேட்கிறது.

ஏமாற்றத்தால் எரிச்சலடைந்த மாதவி தன்னுடைய யாழினை எடுத்துக் கீழே போட்டு உடைத்து விடுகிறாள்.

விதியை உடைத்திட ஓடி
 வீணை உடைத்திடு கின்றாள்;
 சதியை உடைத்திட எண்ணித்
 தலையை உடைத்திடு கின்றாள்.

காப்பியத்தில் வருணனைகள் மிகவும் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மாதவி இல்லத்தின் நிலா முற்றத்தைச் சந்தப் பாடலில் மிக அருமையாக வருணித்துள்ளார். நிலா அம்முற்றத்தே தவழும்; அங்கு வருவோர் தம் முகத்தை நிலவுக் கண்ணாடியில் பார்க்கலாம். வீணை இசையில் தமிழ் அங்குக் கொஞ்சி விளையாடும். முகில்கள் அங்கு வந்து கடை விரிக்கும். வானமீன்கள் அங்கு வந்து வந்து செல்லும்.

வந்துமுகம் பார்க்க நிலா
 வாய்ந்த முற்றமே - இசை
 சிந்து தமிழ்ப் பாடல் உலா
 சிந்து முற்றமே;

கொஞ்சுதமிழ் வீணையிசை
 கொஞ்சம் முற்றமே - துயர்
 நெஞ்சுபடும் வேதனைபோல்
 நிற்கு முற்றமே;

வான்முகில்கள் வந்துகடை
 வைக்கும் முற்றமே - ஒளி
 மீன் சனங்கள் வந்துவந்து
 மீளும் முற்றமே!

காவிரிக் கரை; புகார்த்துறை; புன்னை மரம்; கீழே புதுமணல்; எதிரே அலைகடல். இங்கேதான் மாதவி பாடினாள். இப்போது அவள் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து, "நான் கோவலன் உள்ளம் உடையப் பாடினேனா; நீங்களே சொல்லுங்கள்" என்று கேட்கிறாள். பிரிந்த பின்னர் அவளுள் தோன்றும் எண்ண ஓட்டத்தை, மனநிலையை உருக்கமாக எடுத்துரைக்கிறது ஒரு பாடல்.

யாமே! அதுதரும் அமுதநல் விசையே!
 ஊமே! உயிர்களை உருத்திடும் பாமே!
 அலையே! கடலே! அவ்வயின் நிழலே!
 பொழிலே! மணலே! புகார்எனுந் துறையே!
 கழியே! கலனே! கடல்விளை யாட்டே!
 புன்னையே! மலரே! புதுமணப் பெண்ணே
 அன்னையே காவிரி! அனைவரும் கூறீர்;
 கள்ளம் உடைய கருத்தால் கோவலன்
 உள்ளம் உடைய உரைத்தலும் உண்டோ?
 வெள்ளை மனத்தால் விளித்தேன்,
 பிள்ளை மனத்தால் பிதற்றினேன் பாவி!

கடற்கரையில் தன்னைச் சுற்றியிருந்த பொருள்கள்
 அத்தனையையும் ஒன்று விடாமல் சொல்லிப் புலம்பு
 கிறாள். மன இயல்பை வெளிப்படுத்தும் அழகிய பாடல்.

மாதவியின் எண்ணம் பறவையாய்ச் சுழல்கிறது.
 கண்ணகி வீடு வந்து, தயங்கித் திண்ணைமேல் அமர்கிறது.
 அப்பறவை நிலை கண்டு கலங்குகிறார் கவிஞர். இனி
 இப்பறவை தன் வீடே சேராதா?

ஊரெலாம் சுற்றி
 உயரப் பறந்து போய்க்
 காரெலாம் சுற்றிக்
 கலங்கும் ஒரு பறவை;

கண்ணகியின் வீட்டுக்
 கதவருகிற் சென்றுபின்
 திண்ணைமேல் குந்தித்
 திகைக்கும் ஒருபறவை;

ஆணில் அழகர்!
 அவர்பெயரோ கோவலனார்
 தோளில் இருக்கத்
 துடிக்கும் இளம்பறவை;

வண்ணப் பறவை
வடிவுற்ற மாதவியின்
எண்ணப் பறவை
இனிவீடு சேராதா?

மாதவியின் புலம்பலைத் தமிழ்ஒளி மிக விரிவாகப் பாடுகிறார். சிலம்பில் இவற்றை நாம் காண முடியாது. அவளுடைய துயரத்தைக் கூறுவது இக்காவியத்தின் பெரும் பகுதியாக உள்ளது.

கண்ணுக்கு மையிட்டால்
கலைக்கின்ற கண்ணீரைக்
காந்தும் நெஞ்சப்
புண்ணுக்கு மருந்தாகப்
போடுவதால் ஆறுமோ?
ஆற்றுமோ போய்?

மாதவி மனம் மாறினாள். புத்தர் நெறி நின்று தொண்டு செய்ய முடிவெடுத்தாள்!

அறமே நெறியாய்
அதுவே தறியாய்
அன்பெனும் உடைநெய்தால்,

பிறனிக் குளிரைப்
பெரிதும் போக்கும்
பிணிவர முடியாது!

மன இயல் அடிப்படையில் மாதவியைக் காட்டுகின்ற காவியம் இதைப்போல் இனி ஒன்று எழுவது எளிதன்று!

மாதவி காப்பியம்

கவிஞர் தமிழ்ஒளி, 'மாதவி காப்பியம்' எழுதினார். அது வெளியிடப்படாமல் கைப்படியாகவே இருந்தது. அதில் இருந்த மிக முக்கியமான பாடல்களை எடுத்து, சிறிய அளவில், 'விதியோ வீணையோ' எனும் காப்பியத்தை வெளியிட்டார். 'மாதவி காப்பியம்' அவருடைய மறைவுக்குப் பிறகு அவருடைய அருமை நண்பர் சஞ்சீவி அவர்களின் அரிய முயற்சியால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

காவிரி கடலொடு கலக்குமிடம் பூம்புகார் நகரம். அங்குக் கணிகையர் குலத்தில் மாதவி தோன்றினாள். ஆடலும் பாடலும் அழகும் கொண்ட அவள் ஐந்தாம் வயதில் நாட்டியம் பயிலத் தொடங்கி ஏழு ஆண்டுகள் பயின்றாள். சோழ மன்னன் முன் அவையில் அரங்கேறினாள். மன்னன் பரிசும், தலைக்கோலி என்ற பட்டமும் வழங்கினான். புகார் நகரப் பெருவணிகன் மகன் கோவலன் மாதவியை அடைந்து, அங்கேயே தங்கினான்; தன் மனைவியை மறந்தான். கடற்கரையில் மாதவி பாடிய கானல் வரிப்பாட்டில் மனம் வேறுபட்ட கோவலன், அவளைப் பிரிந்து தன் மனைவியை அடைந்தான். அவள் தந்த சிலம்பை விற்று வணிகம் செய்ய மதுரை சென்றான். அங்குக் கள்வன் எனக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுக் கொலையுண்டான். இதனைக் கேள்வியுற்ற மாதவி, அறவண அடிகள்பால் அறம் கேட்டுப்

பெளத்தத் துறவி ஆனாள். சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்ற இக்கதையில் எவ்வித மாற்றமுமில்லாமல், சில கற்பனைப் பாத்திரங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் படைத்துக் கொண்டு தமிழ்ஒளி கதையை ஒடவிட்டிருக்கிறார். கதை, புகார்க் காண்டம், பட்டினக் காண்டம், துறவுக் காண்டம் என மூன்று காண்டங்களையும், 27 காதைகளையும் கொண்டு இருக்கிறது. சந்தப் பாக்கள், இசைப் பாடல்கள், வெண்பா, விருத்தம் எனப் பல்வகை யாப்புகளில் நூல் அமைந்துள்ளது. அம்பலவாணன் என்னும் பாணன், திருக்கண்ணார், திருமுருகர் என்ற புலவர்கள் ஆகியோர் தமிழ்ஒளியின் சொந்தப் படைப்புகள்.

மாதவி கணிகை மகள். அவள் அழகை எப்படிக்கூறுவதெனக் கவிஞரே மலைக்கிறார்.

காதளவாய் வரும் விழியும்
கண்டளவாய் வருமொழியும்
சூதளவாய் வருமுலையும்
சொல்லளவாய் வருங்கலையும்

போதளவாய் வருமுகமும்
புகழளவாய் வரும் அகமும்
யாதளவாய்க் கூறுவனோ
அவளழகின் அளவெல்லாம்.

இவ்வழகைச் சொல்லக் கவிஞர்க்கு, 'வாய்' போதவில்லை.

மாதவி தன் வீட்டு மாடியில் பந்தாடுகின்றாள். அம்பென அங்கும் இங்கும், அலையென இங்கும் அங்கும், கொம்பென எங்கும் எங்கும் ஆடுகிறாள்.

தந்தானம் என்றாடும்
பந்தாடு கின்றாளை
'இந்தா'என் றேஆடுதே - மனப்
பந்தோடு பந்தாடுதே!

வென்றாரை வென்றாட
மன்றாடு கின்றானின்
முந்தானை சென்றாடுதே - மனப்
பந்தோடு பந்தாடுதே!

முகில் கண்டு நின்றாடும்
மயில் என்று கொண்டாட
மகள் இன்று வந்தாடுதே - 'தத்திம்
தக' என்று பந்தாடுதே!

அவ்வழியே வந்த அம்பலவாணன் எனும் பாணன்
மாளிகையில் மாதவி நடனமாடுவதைக் கண்டான்;
நிமிர்ந்து சரியாகப் பார்ப்பதற்குள் அவள் மறைந்தாள்.

“கொழுந்து, மின்னற் கொழுந்து
படர்ந்து மீண்டும் மறைந்து
கொண்டது முகிற்குள்!” என்றான்.

கோவலன், பெருவணிகன் மாசாத்துவான் மகன்;
கல்வியையும் கலைகளையும் ஆர்வத்தோடு கற்றான்.
கண்ணகியை மணந்தான்; அவனும் அவளும், 'பாவலனும்
பாவும்' எனக் கூடி மகிழ்ந்திருந்தனர். எல்லாம் இருந்தும்
அவர்கள் வாழ்வில் ஒரே ஒரு குறை! பிள்ளைப் பேறு
இல்லை.

பிள்ளைப் பேறின்றிப்
பெரும்பேறு பெற்றிடிவென்?
நொள்ளைப்பே(று) அவையென்று
நூற்கள் பறைசாற்றும்.

அவர்கள் இன்பம் வற்றவில்லை; ஆனால் இதயம்
வற்றியது. பிள்ளை இல்லையெனப் பேதுறு மனத்தள்
ஆனாள் கண்ணகி; கோவலனோ கலைகளில் உள்ளம்
செலுத்திச் சற்றுக் கவலை மறந்திருந்தான்.

குழலுண்டு! யாமுண்டு!
கொஞ்சம் இசையில்
மழலை மிகவுண்டு
மாந்தி மகிழ்கின்றான்.

மழலையைக் குழலிலும், யாழிலும், இசையிலும் கண்டு வந்தனன். பாணன் அம்பலவாணன் கோவலனிடம் மிகு நட்பானான். அவன் கோவலனை உங்கள் மனவருத்தம் நீங்க, 'காமக் கடலில் குளியும்; நீந்தும்; குதியும்' என்று தூண்டிவிட்டான். கோவலனும் பாணன் உரையால் மனந்திரிந்து பரத்தையர் சேரி செல்லலானான்.

அம்பலவாணன் மாதவியின் அழகுபற்றிக் கூறி, அவளை அவன் காண வேண்டுமென்றான். கோவலன் நெஞ்சில் மாதவியின் பெயர் பதியலாயிற்று. இந்நிலையில் மாதவியின் நடன அரங்கேற்றம் அரசவையில் நடக்க இருப்ப தறிந்து அதைக் காணக் கோவலன் வந்தான். மாதவி அவையினுள் நுழைந்தாள். கோவலனைக் கண்டாள்; அவனுடைய பார்வையில் உள்ளம் பறிகொடுத்தாள்.

செவ்வேள் நிகர்த்தானைச் செல்வனாம் கோவலனை
அவ்வேளை பார்த்தாள் அமுதனையாள் - அவ்வேள்
முருகவே ளாக முகம் நோக்க அம்மை
உருகும்அந் நோக்கில் உயிர்!

நங்கை ஆடினாள் நாட்டியம்; ஆடி முடிவுற்றதும் பாடினாள் மங்களம்! அரசன் இருக்கையை அடைந்து வணங்கினாள். அரசன், "சின்னப் பெண் ஆயினும் நீ தேசப் புகழ் பெருக்கும் வண்ணப் பெண். அன்னப் பெண் ஆனாய்! மயிலானாய்! ஆடினாய்! முத்தமிழும் ஆனாய்" எனப் பாராட்டிப் பரிசும் பட்டமும் ஈந்தான்.

மாதவி கோவலனை நோக்கினாள்; முன்றானை முற்றி நெருடி, முகங் கவிழ்ந்து, காதல்நோய் ஒற்றி நடந்தாள். அவன் உள்ளமும் பூவோடு செல்லும் பொன்வண்டு ஆயிற்று.

கோவலன் தேருக்குத் திரும்ப வராதது கண்டு, திருக்கண்ணார், திருமுருகர் என்ற புலவர்கள் அவனிருக்கும் இடம் சென்று அவன் நிலைகண்டனர்; கோவலனுக்கு அறிவுரை கூறினர்.

தேரோடு வந்தாய்த்

தெருவொடு நின்றாய்ச்

செய்கையும் கெட்டுப் போய்!

அரவது துயிலும்

புற்றெனும் அல்குல்

அலைகளை அறியாயோ?

எனப் புலவர்கள் சொன்னதைக் கேட்ட கோவலன், 'நான் மறுமொழி கூற ஏதுமிலை; இது உலகியல்' என்றான். புலவர்கள் தேரோடு திரும்பி வந்து கோவலன் தாய் தந்தையர்க்கும் கண்ணகிக்கும் செய்தி கூறினர்.

கோவலன் கூனியிடம் மாலை வாங்கி மாதவி இல்லம் சென்றான். 'காமனை வென்றவர் எவர் உண்டு?'

தேர்மறந்தான்; ஊர்மறந்தான்; தெய்வ மனைமறந்தான்;

நீர்மறந்த கெண்டை நிலையுற்றான்; - ஏர்புனைந்த

காளைபின் செல்லும் கலப்பையே போன்றான்காண்;

வேளை எவன்வென்ற வன்?

மாதவி கோவலனைப் பார்த்தாள்; எழுந்தாள்; பணிந்தாள்; பணிவு மொழி கூறினாள்; வேர்த்தாள்; அவளை விழுங்கிற்று வெட்கம்; உணர்ச்சிக் கடலானாள்; 'ஐயா அமர்க' என்றாள். மாதவியின் தாய் சித்திராபதியோ மாசாத்துவான் மகன் வந்து விட்டான் என்பதால், 'இனி நமக்கு என்ன குறை?' என மகிழ்ச்சியில் மூழ்கினாள். கூனியிடம்,

"கூனி அக்கா வாடி

குறுக்கே நமக்கென்ன?

தேனில் விழட்டும்

தினை மா" என்றாள்.

கோவலனும் மாதவியும் ஒருவரோடொருவர் ஒன்றினர்.

வெள்ளமும் வெள்ள மும்போல்
வேனிலும் தென்ற லும்போல்
உள்ளமும் உள்ளமும் போய்
ஒன்றிட ஒன்ற லானார்!

மாதவி கருவுற்றாள்; பெண் குழந்தை பிறந்தது; அதற்கு மணிமேகலை என்று பெயரிட்டனர். பொன்னும் பொருளும் பரிசுகளாக வந்தோர்க்கெல்லாம் வழங்கப் பெற்றன. குழந்தையைப் பலவாறாகப் பாராட்டி வளர்த்தனர்.

தங்கக் கட்டி மணிமே கலையே
தவழ்ந்துவா கண்ணே!
சங்கக் கட்டில் அமர்ந்த தமிழே
தவழ்ந்துவா பெண்ணே!

தவழ்ந்து வருமாறு குழந்தையை தழைந்த உள்ளத்தோடு அழைத்தனர்.

புகாரில் இந்திரவிழா நடைபெற்றது. விழாவின் முடிவில் கோவலனும் மாதவியும் கடற்கரை சென்றனர். அங்கே புன்னை மர நிழலில் புதிய மணற்பரப்பில் கூடாரம் அமைத்துத் தங்கினர். மாதவி யாழெடுத்துத் தர, கோவலன் காவிரியை நோக்கிக் கானல்வரி பாடினான். அவன் பாடல் கேட்டு, "அவன் வேறொரு பெண்ணை விரும்பியிருக்கிறான் போலும்! அதனால் இப்படிப் பாடுகிறான்" எனத் தவறாக எண்ணி, அவனிடமிருந்து யாழை வாங்கி எதிர்ப்பாட்டுப் பாடுவதுபோல் பாடி விட்டாள் மாதவி.

பாடிய பாடல் வேறு
பதப்பொருள் தந்த தாலே,
ஆடிய கணிகை நோக்கம்
அயலவன் மேல்விருப்பம்

நாடிய தென்றெ முந்து
கோவலன் நடந்த போதில்,
வாடினாள் வருந்தினாள் ஊழ்
வலியினால் மாதவிப் பெண்.

இதனை இளங்கோவடிகள், 'யாழிசைமேல் வைத்து ஊழ்வினை வந்து உருத்தது' என்பார். மாதவி தனியே வீடு திரும்பினாள். இளவேனிற் காலம் அவளை வருத்து கிறது. 'சூயிலே பாடாதே; தென்றலே வீசாதே; மலரே விழாதே; மாலையே வாராதே' என இளவேனிற் காலத்தே இன்பந் தருவனவற்றையெல்லாம் வெறுத்து எதிர்த்துப் பேசினாள்.

விண்ணி விருந்து
விரைந்த நிலாவே!
வீதியில் வாராதே!
மண்ணில் ஒருத்தி
வருந்திடு கின்றாள்,
கண்டு நகைக்காதே!

தனிமைத் துயர் அவளைச் சுட்டெரிக்கிறது. நிலா முற்றம் சென்று யாழை எடுத்து மீட்டினாள். பாடப்பாட வேதனை கூடியதே தவிரக் குறையவில்லை. யாழில் இசை தவறியது! யாழை வைத்துவிட்டுச் சென்று கோவலன் வருகிறானா என ஆசையோடு பார்த்தாள்; அவளைக் காணவில்லை. பின் அவனுக்கு மடல் எழுதலானாள்.

வரைகின்ற துன்பத்தை,
வரைகின்ற நெஞ்சத்தை,
வரைகின்ற கள்வற்கு,
வரைகின்ற நிருபம்!
இருகை குறித்தெழுதும்
இந்நிருபம், உங்கள்
வருகை குறித்தெழுதும்
வாசமலர் ஐயா!

இப்படி எழுதிய தாழை மடல் எத்தனை எத்தனையோ?

கற்களும் கற்களாமாய்க்
கட்டிய கல்லணைபோல்
சொற்களும் சொற்களாமாய்ச்
சொற்றொடர் தீட்டினனே!

அம் மடலைக் கோவலனிடம் சேர்க்குமாறு தோழி வசந்தமாலையிடம் தந்தாள். அவள் கோவலனை வீதியிடைக் கண்டு மடலைத் தந்தாள். கோவலன் கடிதம் எழுதப்பட்டுள்ள தாழை மடலைக் கண்டான்; உள்ளம் சீறுகிறது.

தாழை மலரினில் நாகமிருக்குது
தலையை நீட்டுதம்மா! - அது
தலையை நீட்டுதம்மா!
ஏழை மனிதனை இவ்விதம் கொன்றிட
எவ்விதம் கற்றுவந்தீர்? - கலை
எவ்விதம் கற்றுவந்தீர்?

எனச் சொல்லி, கோவலன் ஓலையை வாங்க மறுத்தான்; வசந்தமாலை கண்ணீரொடு திரும்பினாள்.

கோவலன் நகரை விட்டு மனைவியோடு வெளியேறியதை மாதவி அறிந்தாள். கோசிக மாமணி என் பானிடம் ஓர் முடங்கல் கொடுத்தனுப்பினான். அடையாளம் தெரியாமல் மாறியிருந்த கோவலனைக் கண்டு கோசிகமாமணி முடங்கலைத் தந்தாள்.

பெற்றவர், பெரிதும் இன்னல்
உற்றவர் தமைப் பிரிந்து,
நற்றவத் துறவி போன்று
நவிந்துநீர் சென்ற ஆறும்,
கற்புடை மகளை, அந்தக்
கண்ணகி தெய்வத்தை, நீர்
பிற்பட இட்டுச் சென்ற
பெருந்துயர்க் கதையும் கேட்டுத்

துன்பத்துள் வீழ்ந்த தன்றித்,
 தொல்லையுள் ஆழ்ந்த தன்றி,
 இன்பத்தை அன்றி வேறே
 எதனையும் தராத நான்தான்,
 முன்பென்ன குற்றம் செய்தேன்?
 முறைஎதும் பிறழ்ந்ததுண்டோ?
 அன்புளீர் எனைமன் னித்தே
 அடைகநும் இல்லம்

என முடங்கலில் வரையப்பட்டிருந்தது. அதைக் கண்ட கோவலன், அவள் பிழையன்று; தன் பிழையே அனைத்துக்கும் காரணம் என உணர்ந்தான்.

மதுரையில் கோவலன் கொலையுண்ட செய்தியை மாதவி அறிந்தாள். இனி மாட மாளிகை எதற்கு? எனத் தன் செல்வங்களையெல்லாம் தானம் செய்து விட்டுக் காவியுடை பூண்டு பௌத்த சங்கத்தை அடைகிறாள்; எங்கோ இருந்து அறவண அடிகள் குரல் கேட்கிறது.

மோகம் என்பது வேடிக்கை;
 மூடர் தம்கடை வாடிக்கை;
 தேகம் என்பது சேவைக்கே,
 சிந்திப் பாய்இதை இன்றைக்கே!

மாதவி என்றும் எல்லோர் நினைவிலும் ஒளிமணியாய் நிற்பாள்!

சின்னக் கணிகை எனத்தோன்றிக் கோவலன்
 சொன்ன கருத்தில் துயரெய்தி, - அன்னம்தான்,
 காதலன் வீழக் கடுந்துறவை மேற்கொண்டாள்
 மாதவியும் மாதவமும் தான்.

சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலனும் மாதவியும் சேர்வதன் முன்னர் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்ததற்கான குறிப்பு இல்லை. ஆனால் இக்காப்பியம் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு மனம் பறிகொடுத்தனர் எனும் குறிப்பைத் தருகிறது.

கண்ணகியோடு இன்பத்தின் எல்லையிலே வாழ்ந்த கோவலன் மாதவியிடம் சென்றது ஏன் என்பதற்கு இளங்கோ காரணம் எதுவும் காட்டவில்லை. “கோவலன் கலை ஆர்வம் உள்ளவன்; கண்ணகியிடம் அது இல்லை ஆகவே கலை மகளான மாதவியிடம் சென்றான்” என்பார் சிலர். ஆனால் கவிஞர் தமிழ்ஒளி ஒரு காரணம் சொல்கிறார். கோவலன் கண்ணகிக்கு ஒரே குறை! அது பிள்ளையில்லாக் குறை.

புலியென்றிடப் புகழென்றிடப்
பூப்போல் ஒரு பிள்ளை...
கிளையாடவும் கிளியாடவும்
கீர்த்திக் கொரு பிள்ளை...

இல்லையே எனும் ஏக்கம் கண்ணகியிடமும் கோவலனிடமும் இருந்தது. கண்ணகி கவலையுற்றுக் கண்ணீர் விட்டாள்; கோவலன் இக்கவலையை மறக்க மாதவியிடம் சென்றான்; மணிமேகலை என்னும் மகள் பிறக்க அங்கேயே தங்கி விட்டான். கோவலன் பிரிவுக்கு இவ்வாறொரு காரணம் கற்பிக்கிறார் தமிழ்ஒளி.

மாதவி வீட்டிலிருந்த கூனி, கோவலனின் மோது ரத்தைப் பெற்றுச் சென்று, கண்ணகியிடம் சான்றாகக் காட்டி, அவ்வப்பொழுது பெரும்பொருளைப் பெற்று வந்ததால் கோவலன் செல்வம் குறையலாயிற்று என்ற தொரு கருத்தினைத் தமிழ்ஒளி இயம்புகிறார். சிலம்பில் இத்தகைய செய்தி இல்லை.

கண்ணகியை விட்டு மாதவியிடம் தங்கியிருந்த கோவலன் செயலை யாரும் கண்டித்ததாகச் சிலப்பதி காரத்தில் குறிப்பு இல்லை. கோவலன் மாதவி இல்லம் செல்ல முற்படும்போதே தமிழ்ப்புலவர் இருவர் தடுத்து நிறுத்தியதாய்த் தமிழ்ஒளி அமைக்கிறார்.

கோவலன் மறைவின் முன் மாதவி அறவண அடிகளை அறிந்ததாகவோ அறவுரை கேட்டதாகவோ சிலம்பில் குறிப்பு இல்லை. ஆனால் தமிழ்ஒளியின் காப்பியத்தில் அவள் அறவண அடிகளை அடிக்கடி சந்தித்து அறிவுரை பெற்றதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

செய்துள்ள மாற்றங்களின் வாயிலாக, இளங்கோவடிகள் காட்டியுள்ள மாதவியை விட, மேலும் குணநலம் பெற்றவளாக, தான் படைத்த மாதவியை ஒளிபெறச் செய்திருக்கிறார் தமிழ்ஒளி.

(கைப்படியிலிருந்து எடுக்கப் பெற்ற குறிப்புகளைக் கொண்டு உருவாக்கப் பெற்ற கட்டுரை இது.)

மாதவி காவியம்

மாதவியின் வரலாற்றை 27 பகுதிகளில் கவியரசர் பொன்னிவளவன், 'மாதவி காவியம்' எனும் பெயரில் மனமுருகிப் பாடியிருக்கிறார். "பாவை மாதவி அன்று கோவலனை மகிழ்வித்தாள். இந்தப் பாவியல் மாதவி இன்று தமிழ் மக்களை மகிழ்விப்பாள்" என நூலுக்கு அணிந்துரை யளித்துள்ள டாக்டர் கலைஞரவர்கள் பெருமைபடச் சொல்கிறார்.

'புகார்' நகரில் எல்லாரும் எல்லாம் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் எதை நாடியும் வேற்றிடம் செல்ல வேண்டிய தில்லை என்பதாலேயே, அந்நகருக்குப் 'புகார்' என்று பெயர் வந்ததாகக் கூறுவர். கவிஞர் பொன்னிவளவனும் புகார் நகரம் பற்றிப் பாடும்போது இக்கருத்தைக் கூறுகிறார்.

நாம்புகார் கூறிடா நலத்துடன், பகைவர்
தாம்புகார் துணிந்தெனும் பலத்துடன், வசிப்போர்
தாம்'புகார் வேறிடம்' எனத்தகும் வளத்துடன்
பூம்புகார் திகழ்ந்தது!

சித்திராபதி ஒரு கணிகை. அவளுக்கொரு மகவு பிறந்தனள் மாதவி. தாலாட்டும்போதே தாய் மனத்தில் எதிர்கால எண்ணங்களெல்லாம் ஓடுகின்றன. 'ஆராரோ' பாடுகிறாள்.

ஆராரோ எனும் அன்றே இவளிடம்
யாராரோ என ஆசையாய் நினைத்தாள்;

வாராரோ பிறர்?வந்துதம் கைப்பொருள்
தாரா ரோஎனத் தாய்மனம் மகிழ்ந்தாள்!
கைக்கு வளையல் அணிந்தாள்; 'செல்வரைக்
கைக்குள் வளை'எனக் காதில் உரைத்தாள்;
அம்மா தனிப்பும் ஆசையும் வேறு!
இம்மா தனிப்பெண் இயல்போ வேறு!

கணிகையருடைய இயல்பை உள்ளது உள்ளபடி பெற்றவள் சித்திராபதி. அக்காலக் கணிகையரின் குணங்களனைத்தையும் கொண்டு விளங்கினாள்.

மாதவி, அரசவையில் நாட்டியம் ஆடுகிறாள்:

வந்தனம்! ஆடிட வந்தனம் என்று
வாள்விழி மொழிகூற - தாம்
தந்தனம் தோம்தன தந்தனம் தாம்எனத்
தாளமும் உடன்சேர - யாம்
'தந்தனம் எம்மனம் தந்தனம்' என்றே
தக்கவர் தடுமாற - அந்தச்
சந்தன மேனிச் சுந்தரி ஆடிச்
சிந்தை கவர்ந் தாளே!

நாட்டியத்தின் நளினம் கவிஞரின் சந்தத்தில் மேலும் நளினமடைகிறது.

பயம்பயம் நான்உன் அபயம் எனும்இடை;
நயம்நயம் நல்அபி நயம்எனும் திருக்கரம்;
வயம்வயம் பிறர்என் வயம்எனும் பொன்னுடல்;
ஐயம்ஐயம் நடனம் ஐயம்எனும் சதங்கை!

கோவலன் மாதவி வீடு வருகிறான். மாதவியின் தாய் சித்திராபதி அவனைக் காணுகிறாள். சித்திராபதி கைதேர்ந்த பரத்தை. அவள் வரவேற்பு எப்படியிருந்தது என்பதைக் கவிஞர் காட்டும் நயமே நயம்! ஒளிந்து நெளிந்து பேசுகிறாளாம்!

ஒடுவதுபோல் எழுந்து ஓடாமல், ஒளியிடும்
 தேடுவதுபோல் தேடி தெரியும்வரை நின்றிருந்தாள்!
 நாணி நெளிவதுபோல் நன்றாய் அவள்நெளிந்து,
 மேனியின்மேற் சேலைபினை மேன்மேலும் சரிசெய்து,
 'கூனிநீ மாதவியைக் கூப்பிட்டு வா' என்றாள்
 தூணின் மறைநிருந்து தூயவள்போல் பேசலுற்றாள்!

பாத்திரத்தின் குணஇயல்பைச் சுட்டும் அற்புதச் சொல்
 லோவியம் இது!

மாலை நேரம்; மாதவி கோவலனுடன் கூடி மகிழ்ந்
 திருந்தனள். அவளைப் போன்றே கணவரோடு கூடியிருந்த
 பெண்கள் மகிழ்ச்சியின் எல்லையில் துளிர்ந்திருந்தனர்.
 கண்ணகி, கோவலனின்றித் தனித்திருந்தனள்.

காலிற் சிலம்பில்லை; இடையில் மேகலை இல்லை;
 கொங்கைகளில் குங்குமக் குழம்பு எழுதப்படவில்லை;
 மங்கல அணி ஒன்று மட்டுமே அணிந்திருந்தாள்; காதுகள்
 குழைகள் இன்றி இருந்தன; கண்களில் மை தீட்டப்
 படவில்லை; நெற்றியில் பொட்டில்லை; உதடுகளில்
 புன்னகை இல்லை; கூந்தல் எண்ணெயின்றி வறண்
 டிருந்தது. கண்ணகி நிலை இது.

அம்செஞ் சீறடி அணிசிலம்பு ஒழிய,
 மென்துகில் அல்குல் மேகலை நீங்க,
 கொங்கை முன்றிலில் குங்குமம் எழுதாள்;
 மங்கல அணியிற் பிறிதணி மகிழாள்;
 கொடுங்குழை துறந்து வடிந்துவீழ் காதினள்;
 திங்கள் வாள்முகம் சிறுவியர்பு இரிய,
 செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் மறப்ப,
 பவள வாள்நுதல் திலகம் இழப்ப,
 தவள வாள்நகை கோவலன் இழப்ப,
 மை இருங் கூந்தல் நெய்யணி மறப்ப,
 கையறு நெஞ்சத்துக் கண்ணகி...

என இளங்கோவடிகள் கண்ணகியின் தனிமை வருத்
 தத்தைக் கூறுவார்.

கையில் வளையில்லை! கண்களிலே மையில்லை!
 தையல் அவள் தனத்தில்சந் தனமில்லை! அவளுடைய
 செய்யமலர்ப் பாதத்தில் சிலம்புமிசை பாடவில்லை!
 மெய்இலையை ஆசையுடன் மேகலையும் மூடவில்லை!

பொட்டில்லை நெற்றியிலே! பூனில்லை கூந்தலிலே!
 கட்டிலறைச் சுகம்காட்டக் கட்டியவன் வாராமல்
 சொட்டு வியர்வைமுகம் சொட்டவில்லை! தாலியினை
 மட்டும் அணிந்திருந்தாள்: மற்றநகை ஏதுமில்லை.

இது பொன்னி வளவன் காட்டும் கண்ணகியின் துயர்
 ஓவியம்.

இந்திர விழா, மாதவி ஆடல், கோவலன் ஊடல்,
 கானல் வரி, கோவலன் பிரிவு ஆகியவை கூறப்பட்
 டுள்ளன. மாதவியின் இரு கடிதங்களும் அதே பொரு
 ளுடன் ஆயினும் விளக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளன.

கோவலன் இறந்தான் என்று கேட்டதும் மாதவி
 துறவியானாள் என்பதோடு காப்பியம் நிறைவு பெறுகிறது.

பொட்டழித்தாள்! பூவெடுத்துப் போட்டாள்! தன் கூந்தலினை
 விட்டழித்து மொட்டையென வீடுவிட்டுப் புறப்பட்டாள்!
 இப்போது துறவி! அவள் எப்போதும் துறவி! இனி
 ஒப்பேது அவளுக்கு உலகத்துப் பெண்களிலே!

மாதவியின் வரலாறு சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ளபடியே
 கூறப்பட்டுள்ளது. காதல் பாடல்களில் இடைக்காலச்
 சிற்றிலக்கியங்கள் ஆட்சி செலுத்துகின்றன.

சிலம்பின் சிறுநகை

இந்தி மொழியில் கண்ட காவியம் எனும் புதிய இலக்கியம் உருவாகியுள்ளது. பழைய காவியத்தின் ஒரு கதை மாந்தர்க்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அக்கதை மாந்தர் வாயிலாகவே காப்பியக் கதையைச் சுருக்கிச் சொல்வது இப்புதுவகை இலக்கிய வடிவம்.

மதுரை தீப்பற்றி எரிகிறது;

எண்ணம் குழம்பி, இதயம் கலகலத்து,
பெண்ணிலே மேம்பட்ட பெண்ணுக்கு இழைத்துவிட்ட
தீமையை எல்லாம் சிதறும் மனத்தோடே,
ஆமைபோல் கொல்லன் அடுத்த தெருவுக்குள்
செல்கின்றான்... அந்தத் தெருவிலுள்ள வீடெல்லாம்
முங்கியே வீழ்ந்து முறிந்து பொடியாகும்,
வெங்கொடுமைக் காட்சி விழிகாண வில்லையோ?
அவ்வனவின் நேரே அடிபெயர்த்துச் செல்லுகின்றான்.

எரியும் நெருப்பிடையே நடந்து செல்லும் கொல்லன், 'இந்த அழிவுக்கெல்லாம் நான் தானே காரணம்... இது எப்படி நிகழ்ந்தது, என எண்ணுகையில் அவன் மனத்திரையில் ஒடுவதாக முந்தைய கதையைச் சொல்லும் முறையில், 'சிலம்பின் சிறுநகை' என்னும் சிறு காப்பியம் ஒன்றைச் சாலை இளந்திரையன் படைத்துள்ளார். கொல்லன் சிலம்பைத் திருடியதிலிருந்து மதுரை தீப்பற்றி எரிவது வரையிலான கதை அவன் மனத்திரையில் ஓடுகிறது. இக்காப்பியத்தின் தலைவன் பொற்கொல்லன்.

சிலப்பதிகாரம் தந்த இளங்கோவிற்கு மதிப்பளிக்கும் முறையிலும் சிலப்பதிகாரக் கதையோடு எந்த வகையிலும் முரண்படாமலும் கவிஞர் நிகழ்ச்சியைப் படைத்துள்ளார்.

சிலப்பதிகாரத்தில் சிறந்த கதை மாந்தர்கள் பலர் இருப்பினும், சாலை இளந்திரையன் உள்ளம் பொற்கொல்லன் மீது ஆழப் பதிந்துள்ளது. "சிலப்பதிகாரம் நீண்ட கதையாக இருந்தும், ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் பொற்கொல்லனைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்லவில்லை. செய்யத் தகாத ஒரு குற்றத்தை அவன் செய்ததற்குக் காரணம் எதையும் அடிகள் விளக்கவில்லை. அந்த இடத்தை எடுத்துக் கொண்டால் எனது கற்பனைக்குச் சற்று அதிக இடம் கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்தாலும், அதன் மூலம் சாதாரண மனிதன் ஒருவன் சூழ்நிலையின் தூண்டுதலால் தவறு செய்து, அதன் விளைவைக் கண்டு மனங்கசிந்து அழும் எதார்த்த நிலையை விளக்க ஒரு வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்ற நினைவாலும் பொற்கொல்லனைப் பற்றியே ஒரு கவிதை பாடுவது என்று முடிவு செய்தேன்" என்ற ஆசிரியரின் குறிப்பு இந்நூல் உருவானதற்கான காரணத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

இக்காப்பியத்தில் சிலம்பினைக் களவாடுவதற்கு முன்னரும் நேர்ந்த உளப்போராட்டத்தையும் ஆசிரியர் விவரித்துள்ளார். திருமணத்திற்குப் பொருள் இல்லாத காரணத்தால் பொற்கொல்லன் சிலம்பைத் திருட நேரிட்டது என்றொரு காரணத்தை ஆசிரியர் படைத்துக் கொள்கிறார்.

மதுரை மாநகரின் அழிவிலிருந்து கதையை ஆசிரியர் தொடங்குகிறார். தீயினுக்கு அஞ்சிப் பொற்கொல்லன் மதுரை நகர் வீதி வழியே ஓடுகின்றான். நடுவழியில்,

மங்காத மாமதியம்
மங்கி இருளடைந்தே
மெல்லத் தளர்நடந்து
மேதினியில் வந்ததுபோல்
எல்லா அழகும்
இருந்தும் இருகரத்தால்
ஓடாக் கடியாரம்
போலே

கண்ணகி சோகமே உருவாக வருவதைக் காண்கிறான்.

செல்வச் சிலம்பிழந்த
சீரடிகள் ஓரிரண்டும்
சொல்லி நடந்த
துயர்க்கதையே கேட்கின்றான்.

'இதற்குக் காரணம் யார்? நான் தானே!' என்று புலம்புகின்றான் பொற்கொல்லன். கொல்லனுடைய மனைவி மக்கள் தம் நிலைக்கு மேல் ஆடம்பர வாழ்க்கை நடத்தினார். அதற்குச் செல்வம் பெரிதும் தேவைப்பட்டது; அவனிடம் அவ்வளவு செல்வமில்லை. எனவே மனைவி மக்கள் மகிழ்வுடன் இருப்பதற்காகச் சிலம்பைத் திருட நேரிட்டது. "குடும்பத்தினரை வகையோடு வாழ வைத் திருந்தால் திருட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்காதே! அவர்களை அளவறிந்து வாழுமாறு செய்யாத குற்றம் என்னுடையது தானே! மனைவியைத் திருத்தி நன்னிலையில் வாழ வைப்பவன் தானே கணவன். அதனை நான் செய்யவில்லையே" என நினைந்து வருந்துகிறான்.

கல்லாதவள், முறைமை
காணா தவளையுமே,
நல்லாளாய் ஆக்கும்
நயத்தினனே நாயகனாம்!

இத்தகைய நயமில்லாதவளாய் இருந்தது தன் குறையே என்று உணர்கின்றான்.

“சிலப்பதிகாரத்தில் காணாத ஒரு பொற்கொல்லனை இங்கே காண்பீர்கள். அவன் காலத்தால் செத்துப் போகும் வில்லன் அல்லன்; சூழ்நிலைக்கு அடிமைப்பட்டுப் பிறகு அல்லல்படும் ஒரு எதார்த்த மனிதன் அவன்” என நூலின் முன்னுரையில் ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார்.

என்மனைனி மக்கள்

எடுப்பாக வாழ்ந்ததனால்,

என்நிலைமை மீறி

இறுக்கியது என்வறுமை

என்றும்,

நின்ற வறுமை

நெருக்க, உயரறத்தைக்

கொண்(று), அதற்குக் காவு

கொடுக்கத் துணிந்துவிட்டேன்

என்றும் பொற்கொல்லன் சிலம்பு எடுத்ததற்கான காரணத்தைக் கூறுகின்றான்.

பொற்கொல்லன் நகை திருடிய செய்தி வெளியே தெரிந்துவிட்டது. கொல்லனின் மனைவியும் எதிர்வீட்டுக் காரியும் சண்டையிடும்போது,

மாளிகைத் தங்கம்

மடியில் குடிபுகுந்தால்

கோழியும் கொஞ்சம்

குரவெடுத்துக் கூவுங்காண்

என்றாளாம் அந்த எதிர்வீட்டுக்காரி.

செய்தி மேலும் பரவுவதற்குள் இதனை எப்படியாவது மறைக்க வேண்டிய அல்லது மடைமாற்றம் செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் கொல்லனுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. அந்த நேரத்தில், கோவலன் கையில் சிலம்புடன் அவ னிடம் வந்தான். நல்லதோ கெட்டதோ? தன்னுடைய

திருட்டை மறைப்பதற்குரிய வாய்ப்புக் கிடைத்தபோது
நமுவ விட முடியுமா?

சண்டையச் சண்டையால்
சாந்தமுறச் செய்வதுண்டோ?
கொண்டலும் கொண்டலும்
கூடி நிலவாமோ?

என்று தவற்றினை நினைத்துக் குமுறுகிறான்.

நூல் ஏதேனும் ஒரு பயனைக் கொண்டிருக்க வேண்
டும். இந்நூலின் பயன் என்ன? ஆசிரியர் கூற்றையே
காண்போம். "இன்றைய தமிழகத்தில் நான் படைத்துள்ள
பொற்கொல்லன் போன்றவர்கள் நிறைய இருந்து வருவ
தாகக் கேள்விப்படுகிறேன். அவர்களின் வழியில்
செல்லத் துடிப்பவர்களையாவது சிலம்பின் சிறுநகை
தடுத்து நிறுத்துமென நம்புகிறேன். அவர்கள் நின்றால்
தானே சமுதாயம் நேரான வழியில் செல்ல முடியும்?"
என அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

பொற்கொல்லன் தான் பெற்ற பட்டறிவால் உலக
மக்களுக்கு அறிவுரை கூறுகிறான்.

பெண்மையாள் தன்கடமை
பேணத் தவறுகையில்,
வீட்டுக் கணவன்
விரகறிந்த வைத்தியன்போல்,
மீட்டு வரவேண்டும்
மேலறத்தின் பண்புகளை.

வீட்டுப் பெண்கள் வேண்டாச் செலவில் ஈடுபடும்
போது, ஒரு மருத்துவன் நோயாளிக்கு எடுத்துச் சொல்வது
போலத் தக்க முறையில் எடுத்துச் சொல்லி நோயைக்
குணப்படுத்துவதுபோல, மனைவியரின் குறைகளைத்
திருத்தி நன்னிலைக்குக் கொண்டுவர வேண்டியது
கணவனின் கடமையே!

கதை சொல்லிச் செல்லும்போது இடையே கதையை நிறுத்தி ஆசிரியர் தம் சொந்தக் கருத்தைக் கூறுவது ஒரு வகை உத்தி. அவ்வாறு கூறுவது பெரும்பாலும் அறவுரைகளாக இருக்கும். ஒரு பொய்யை மறைக்கப் பத்துப்பொய் கூற வேண்டியதாகி விடும் என்பர். 'பொய்யர்க்கு ஒரு சொல்' என்னும் தலைப்பில்,

பொய்யிலே வாழப்
 புறப்படுவோர் உண்டென்றால்,
 கைநினைன் வாழ்க்கைக்
 கதறலைக் கேட்டிடுவீர்!
 ஒற்றைப் பொய்தானே
 ஒழியட்டும் என்று சொன்னால்,
 மற்றப்பொய் பத்துப்பொய்
 சொல்ல வழிதிறக்கும்

என்ற பொற் கொல்லனின் கூற்று, பொய் சொல்லக்கூடாது என்பதை அறிவுறுத்துகிறது.

குற்றம் செய்தவர்கள் தண்டனை பெற்றே ஆக வேண்டும்; ஒரு நாள் இல்லாவிட்டாலும் ஒரு நாள் அறம் அவர்களை ஒறுத்தே தீரும்; சமுதாயத்தின் பார்வையிலிருந்து ஒருவேளை தப்பித்தாலும் அவர்கள் மனச்சாட்சிக்கு அஞ்சியே தீரவேண்டும். பொற்கொல்லன் மனமே அவனைக் கொல்லுகிறது; தன் குற்றத்திற்குத் தண்டனையைத் தானே அனுபவிக்கிறான்.

சில்லென்று பூத்த
 செழுந்தீச் சுடர்க்குள்ளே,
 முங்கியே எழுந்து
 முறிந்து பொடியாகும்
 வெங்கொடுமைக் காட்சி
 விழிகாண வில்லையோ?
 அவ்வனவின் நேரே
 அடிபெயர்த்துச் செல்லுகின்றான்.

பொற்கொல்லனின் முடிவு என்ன என்பதை, இப்பாடலடிகள் உணர்த்தி விடுகின்றன.

சூழ்நிலை மனிதனைக் குற்றவாளியாக்குகிறது. அக்குற்றத்திற்குப் பிறர் தண்டனை தரவில்லை எனினும் அவன் மனமே அவனைச் சுடும் எனும் கருத்தை ஆசிரியர் பொற்கொல்லன் வாயிலாக உலகுக்கு உணர்த்தியிருக்கிறார்.

மணிமேகலை வெண்பா

பாவேந்தர் பாரதிதாசன், 'பசியென்று வந்தால் ஒரு பிடி சோறு புசி என்று தந்துபார் அப்பா' என இளைஞர்க்குப் பாடலில் இசைத்துள்ளார். பாவேந்தர் மதங்களை ஏற்காதவர்; பகுத்தறிவாளர்; இயற்கை கடந்த நிகழ்ச்சிகளை நம்பாதவர்; ஆயினும் பசியைப் போக்குவதை மையக் கருத்தாகக் கொண்டு, 'பாரகம் எங்கும் பசியடங்க வேண்டும்' எனக் கூறும் மணிமேகலைக் காப்பியம் அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கிறது. ஆகவே மணிமேகலை கதையைக் காலத்துக்கேற்ற கருத்துகளையும் சிந்தனைகளையும் கொண்டு, 'மணிமேகலை வெண்பா' என்ற பெயரில் 288 வெண்பாக்களில் ஒரு குறுங்காப்பியத்தை எழுதியுள்ளார். மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் காணப்படும் கிளைக் கதைகளும் பௌத்தப் பரப்புரைகளும் மணிமேகலை வெண்பாவில் இல்லை. அந்நூலின் முன்னுரையில்,

“ஆபுத்திரன் தான்பெற்ற அமுதசுரபி, எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல் உணவு தரும் என்பது என்ன?

மணிமேகலையிடம் அக்கலம் வந்தது; அப்போதும் அது தன் தன்மையில் குறைந்துவிடவில்லை; எடுக்க எடுக்க உணவு குறையாமல் இருந்தது. இது பழைய மணிமேகலையில் உள்ளது.

இப்படிக் கூறப்படுவதன் கருத்து என்ன என்பதை விளக்க வந்ததுதான் மணிமேகலை வெண்பா...

பழைய மணிமேகலை என்பதில் அடிமரத்தை மட்டும் நான் கூறிக் கிளைக்கதைகளை நான் கூறாது விடுத்ததன் நோக்கம் அந்தப் பழைய மணிமேகலைக் காப்பியத்தையும் மக்கள் மறவாமல் அடிக்கடி படிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே'' என எழுதியுள்ளார்.

பூம்புகாரில் இந்திரவிழா நடைபெறுவதற்கு முரசறையப் படுகிறது. முரசறையோன், சொன்னதாக மணிமேகலை ஆசிரியர் சாத்தனார் சொன்னதை அவ்வாறே ஏற்ற வகையில் வெண்பாவில் பாடுகிறார் பாவேந்தர்.

விழவுமலி முதுர் வீதியும் மன்றமும்,
பழமணல் மாற்றுமின்; புதுமணல் பரப்புமின்;
கதலிகைக் கொடியும் காழுன்று விலோதமும்,
மதலை மாடமும் வாயிலும் சேர்த்துமின்

என்பன காப்பியத்தில் பயின்றுவரும் பாடலடிகள். பாவேந்தர் இதனை நேர்த்தியாக,

இதுமணலோ, செம்பொற் பொடிதானோ, என்ன
புதுமணல் ஓவம் புரிந்த - முதுநகரில்;
பட்டுக் கொடியும் பறக்கு(ம்), நறுந் தொங்கலிலே
மட்டுக் கொடியு(ம்)மலர்க் காம்பு

இது பொற்பொடியோ என்று கூறும்படியாக மணல் பரப்பப்பட்டுள்ளது. தோரணமாகத் தொங்கலிட்ட மலர் மாலைகளில் உள்ள மலரின் காம்புகள் மலரிலுள்ள தேனின் சுமை தாங்க முடியாமல் ஒடிகின்றன.

(மட்டுக்கு ஓடியும்; மட்டு-தேன்)

மாதவி மணிமேகலையை மலர்வனம் சென்று மலர் கொய்து வருமாறு கூறினாள். அங்கிருந்த தோழி சுதமதி, 'மணிமேகலை அழகே உருவானவள்; வீதியில் தனியே

சென்றால் ஆடவர்களால் துன்பம் நேரும்; ஆதலின் நானும் உடன் செல்வேன்' என்றாள்.

மணிமேகலை வீதியில் சென்றால் அவளைக் காணும் ஆடவர்கள் அகலவே மாட்டார்கள்; அத்தகைய அழகினள்; அகன்றார்களாயின் அவர்கள் ஆடவர் அல்லர், பேடியரே ஆவர்.

ஆடவர் கண்டால் அகறலு முண்டோ?

பேடியர் அன்றோ? பெற்றியின் நின்றிடிந்

என்கிறது மணிமேகலைக் காப்பியம். இவ்வழகைப் பாவேந்தர் வெண்பா,

குன்றத்துக் கொம்புத்தேன், முல்லைவாழைப்பழத்தேன்,
மன்றத்து மாப்புலவர் செந்தமிழ்த்தேன், - என்றமுத்தேன்
உண்டாலே தேன்! இம் மணிமேகலை ஒருத்தி
கண்டாலே தித்திக்கும் தேன்

எனப் பாடுகிறது. கொம்புத் தேன், முல்லைத்தேன், பழத்தேன் இவை உண்டால் மட்டுமே இனிப்பவை; மணிமேகலை கண்டாலே இனிப்பவள்.

மணிமேகலை மாசு மறுமற்றவள்; சுதமதியோ ஒருவனுக்கு ஆட்பட்டு அவனால் கைவிடப்பட்டவள். இருவரும் மலர்வனம் சென்றனர்.

தன்னில் எழுந்த தமிழ்ப்பாட்டும், சொல்மாற்றிப்
பின்னி எழுந்த பிழைப்பாட்டும், - என்ன
ஒருமணி மேகலையும், தோழியும் ஆன
இருமணியும் சென்றார் இணைந்து.

இருவருமே அழகு மணிமகள். மணிமேகலை தூய்மை கெடாதவள்; ஆதலால் தானே எழுந்த தமிழ்ப் பாட்டு; சுதமதியோ ஒருவனிடம் தன் பெண்மையை இழந்தவள்; ஆதலின் அவள் சொல்மாற்றிப் பின்னி எழுந்த பிழைப் பாட்டு ஆகிறாள்.

மணிமேகலைக் காப்பியம் பசியை நீக்குவதே அறம் என்கிறது.

‘மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம்’

‘பசிப்பிணி என்னும் பாவி, அது தீர்த்தோர்

இசைச்சொல் அளவைக்கு, என்நா நிமிராது’

(பசி என்னும் பாவியைத் தீர்ப்பவருடைய புகழைக் கூற என்னுடைய இந்த நா போதாது.)

மக்கள் தேவர் எனஇரு சார்க்கும்

ஒத்த முடிவின் ஓர்அறம் உரைப்பேன்;

பசிப்பிணி தீர்த்தல் என்றே!

(பசிப்பிணி தீர்த்தலே எவர்க்கும் அறம்.)

அறமெனப் படுவது யாதெனக் கேட்பின்

மறவாது இதுகேள்; மன்னுயிர்க் கெல்லாம்

உண்டியும் உடையும் உறையுளும் அல்லது

கண்டது இல்.

(அறம் என்பது உணவும், உடையும், உறையுளும் தருதலே ஆகும். இவையே மணிமேகலைக் காப்பியம் கூறும் அறங்கள். இவற்றைப் பாவேந்தர் இன்னும் அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

தீவதுலகை மணிமேகலைக்குச் சொல்வதாகப் பாவேந்தர் கூறுகிறார்:

‘பசியுள்ள இடத்தில் சென்று பசி எனக் கொடு’

‘ஓர்ஊர் இலாவிடிலும் ஓர்ஊரில் உண்டுபசி,

நேர்ஊர்ந்தும் அப்பிணியை நீக்கு.’

இளமையில் எய்துமோர் இன்பம் வெறுத்தாய்;

வளமையில் போதல் மடக்கி - உளங்காத்தாய்;

வையப் புகழுனக்கே வாய்திறந்தால் கோடிவரும்;

வெய்ய பசியை விலக்கு.

(இளமையில் எய்தும் காதலை வெறுத்தாய்! உளம் வளப்பத்தை நாடிப்போவதைக் காப்பாற்றி விட்டாய்! ஆதலால் உலகப் புகழ் அனைத்தும் உனக்கே வரும். பிறர் நலம் எண்ணி நீ 'ஒன்று' கேட்டால் 'கோடி' வரும்; அதனால் மக்களுக்கு ஏற்படும் கொடிய பசித் துன்பத்தைப் போக்கு.)

வேலைஇல்லை தந்தைக்கு; வெள்ளைநூல் அன்னையிடம்
பாலில்லை பச்சைக் குழந்தைக்கே; - தாலினிற்றால்
வாங்குவார் இல்லை, அங்கு வாட்டும் பசிக்கித்
தாங்குவார் தாம்தவம்செய் வார்

(தந்தைக்கோ வேலையில்லை; தாயிடம் பச்சைக் குழந்தைக்குப் பாலில்லை. தாலியை விற்பதாயிருந்தாலும் வாங்குவாரில்லை. அந்நிலையில் மக்களை வாட்டும் பசியை நீக்கி ஆதரிப்பார் எவரோ அவரே தவப்பயன் பெற்றவராவார்.)

சோறில்லை என்பார்க்குச் சோறு தருவதுதான்
கூறறங்களின் சாற்றுக் கூட்டம்மா, - வேறேதான்
எங்குண்டம்மா? பசிக்கே ஈரம்பழஞ்சோ றிட்டுவக்கும்
அங்குண் டம்மா! நல்லறம்

(சோறு இல்லை என்பார்க்குச் சோறு தருவதுதான் அறங்களையெல்லாம் கூட்டிப் பிழிந்த சாறு ஆகும். பசிக்குப் பழஞ்சோறாயினும் இட்டு மகிழ்வதே தலையாய அறம்! இதைவிட அறம் வேறு எதுவும் இல்லை.)

ஒன்றை எதிர்பார்த்துச் செய்வது அறமன்று; நாம் இதைச் செய்தால் நமக்கு அது கிடைக்கும் என்று கொடுப்பது வணிகமேயாகுமல்லாது அறம் ஆகாது.

ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறநிலை பகர்வோர்;
ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை!

(கைம்மாறு செய்யும் தகுதியுடைய செல்வர்க்கு ஒன்றைக் கொடுப்பது அறத்தை விலை கூறுவதாகும்; எதுவும் இல்லாத வறியவர்களின் கடுமையான பசியைப் போக்குவதே உண்மையான அறம்.)

இது மணிமேகலைக் காப்பியம் கூறுவது. பாவேந்தரும் இதே கருத்தை ஏற்று, விளக்கமும் தருகிறார்.

கூன்மாடு விற்புக் குதிரைவாங் கற்(கு) என்றன்
கான்மாடு நின்றார்க்குக் காசளிக்க-நான்மாட்டேன்;
இன்றி யமையா நிலையில் இடும்சோற்றுக்(கு)
ஒன்றுசாக் காடொன்று வாழ்வு.

(குதிரை கூனாகியிருக்கிறது; அதை விற்புவிட்டு வண்டிக்கு நல்ல குதிரை வாங்க வேண்டும்; அதற்குக் காச கொடு என்று என் கால்மாட்டில் நிற்பவர்க்குப் பணம் கொடுக்க மாட்டேன். அந்த ஏழை இப்போது சோறுண்ணாவிடில் சாவான்; சோறு இருந்து உண்டால் வாழ்வான் என்றால் அந்தச் சோற்றை நான் தேடுவதில் எனக்குச் சாவு வந்தாலும் சரி; வாழ்வு வந்தாலும் சரி; தேடி அவனுக்கு இட்டே தீருவேன்.)

மணிமேகலையில் ஆபுத்திரன் உயிர்நலம் காக்கும் உயரிய கதைமாந்தன்; அவன் அந்தணர்கள் செய்த வேள்வியை வெறுத்தான். வேள்வியில் பசுவை வெட்ட இருந்த பார்ப்பனர்களை நோக்கிச் சொன்னான்: "பிற உயிர்கட்குத் துன்பம் செய்யாதீர்! பசு, மேய்தற்கு விட்ட புறம்போக்கு நிலத்திலே மேய்கிறது; நாம் பிறந்த நாள்முதல் தன் இனிய பாலினை அருள்பெருக ஊட்டுகிறது. இப்பசுவிடம் உங்கட்குச் சினமுண்டானது ஏன்?" என்றான்.

விடுநில மருங்கில் படுபுல் ஆர்ந்து
நெடுநில மருங்கின் மக்கட்கு எல்லாம்
பிறந்தநாள் தொட்டும் சிறந்ததன் தீம்பால்

அறம்தரு நெஞ்சொடு அருள்சுரந்து ஊட்டும்
இதனொடு வந்த செற்றம் என்னை?

ஆபுத்திரனின் வினாவாக எழுந்துள்ள காப்பிய அடிகள்.

பாவேந்தரோ ஆபுத்திரனின் புகழை அந்நாளில்
அரசனும் பெற்றதுண்டோ என்று கேட்கிறார்.

பாவேந்தர் முதலில் வடசொற்களைக் கலந்து
எழுதினார். ஆயினும் பின்னர்த் தூய தமிழில் எழுதி
வந்தார். தனித்தமிழ் இயக்கம் கண்ட மறைமலையடி
களைப் பெரிதும் போற்றி வந்தார். காப்பியங்களில்,
தம்மை ஆதரித்தவர் பெயரைப் புலவர்கள் பாடுவது
போல் - சடையப்ப வள்ளலைக் கம்பன் இராமாயணத்தில்
போற்றியிருப்பதுபோல் பாவேந்தர் தாம் விரும்பிய
தமிழ்த் தலைவர்கள் பெயர்களைத் தக்க இடங்களில்
அமைத்துப் பாடத் தவறுவதில்லை.

மணிமேகலை எல்லோர்க்கும் உணவிட்டாள். அவளைச்
சுற்றிப் பெருங்கூட்டம் கூடியிருந்தது என்பதைக் கூற
வரும் பாவேந்தர், மறைமலையடிகளார் பெயரை இங்கே
கொண்டு வந்து சேர்க்கிறார்.

அறவி அகத்தும் புறத்தும் இளைய

துறவி முகம்பார்த்துச் சூழ்ந்தார் - நிறைகவி

ஆர்கலியோ அண்ணல் மறைமலைசொல் கேட்டோரால்

நேர்கலியோ என்னும் நிலம்.

(உலக அறவியின் உள்ளிருந்து மணிமேகலை சோறு
படைத்தாள். ஆதலின் அதன் உள்ளும் புறமும் மக்கள்
கூட்டம் நிறைந்து நின்றது. கூட்டத்தினர் மேகலையின்
முகம் பார்த்து, 'அம்மா! அம்மா!' என்று எழுப்பிய ஓசை
கடல் ஓசையா அல்லது மறைமலையடிகளின் சொற்
பெருக்குக் கேட்டவரால் ஏற்பட்ட ஓசையா என
ஐயுற்றனராம் உலகோர்.) மறைமலையடிகளின் சொற்
பெருக்கைக் கேட்க அவ்வளவு கூட்டம் கூடியதாம்.

மணிமேகலையை விரும்பி வந்த உதயகுமரனிடம் ஒரு நரைத்த கிழவியைக் காட்டி, "ஒரு காலத்தில் கருமணல் போன்றிருந்த கூந்தல் இன்று வெண்மணல் போல நிறம் மாறிவிட்டதைப் பார்! முன்பு பிறைநுதல் போன்றிருந்த நெற்றி நரைத்துத் திரைத்து அழகின்றிப் போனதைப் பார்! செங்கமுநீர் போலச் செழித்திருந்த கண்களில் பீழை வடிகிறது; குமிழ் போன்ற மூக்கில் சளி ஒழுகுகிறது; முத்துப் போன்ற ஒளி வீசிய பற்கள் நிறம் வேறுபட்டுச் சுரைவிதை போலத் தோற்றமளிக்கின்றன" என்றும் இன்னும் இதுபோன்று பிற உறுப்புகளையும் நீண்டதொரு உரையால் கூறி, உடல் அழகின் நிலையாமையை அவள் எடுத்துரைத்ததை மணிமேகலைக் காப்பியம் காட்டுகிறது. இதை ஒரே வெண்பாவில் பாவேந்தர் பாடி முடிக்கிறார்.

அங்கு விழுந்தெழுந் தாடிநிற்கும் ஓர்கிழத்தைத்
திங்கள் எழுந்த திருமுகத்தாள்; - இங்கே காண்!
எங்கே அழகிளமை? எத்தனைநாள் முத்துப்பல்?
தொங்கும் துரிஞ்சில் முலை!

அரசனிடம் மணிமேகலை கட்டாயக் கல்வி தேவை என்றாள்; தமிழின் இன்றியமையாமையை எடுத்துரைத்தாள்; சிறைக் கோட்டத்தை அறக்கோட்டம் ஆக்க வேண்டுமென்றாள்.

கல்லார் கடைப்பட்டார், ஆதலினால் கல்விதான்
எல்லார்க்கும் கட்டாயம் வேண்டுமால்; - இல்லார்க்கோ
ஊனுடை நல்ல உறையுள் படிப்பளித்தல்
மானுடை மன்னர் கடன்

(கல்லாதவர் கடைப்பட்டவர்; கல்வி நாட்டு மக்களுக்குக் கட்டாய முறையில் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். இல்லாதவர்க்குப் படிப்புக்கு வேண்டிய உணவு, உடை, உறையுளோடு படிப்பும் அளிக்க வேண்டும். இஃது அரசர்க்குரிய மிகப் பெரிய கடமையாகும்.)

ஆசைக் களவில்லை, ஆதலினால் மாந்தர்கள்
காசைப் பெருக்கக் கருதுவர், - ஆசைதான்
உந்தா தடக்குதற்கும், உள்ளுணர்வு சேர்வதற்கும்
செந்தமிழைச் சேர்க்க இறை.

(ஆசைக்கு அளவில்லை. ஆதலால் செல்வத்தை மேலும்
மேலும் பெருக்கக் கருதுவர். இந்த ஆசையை அடக்கு
வதற்கும் மெய்யுணர்வை அடைவதற்கும் செந்தமிழைப்
பயிலச் செய்க.)

தமிழ் படித்தால்தான் ஆசை அறும்; மெய்யுணர்வு
உறும் என்று அரசனுக்கு இடித்துரைத்தாள்.)

பாவேந்தர் தம்முடைய இன்றைய எண்ணத்தை
அன்றைய மேகலையிடம் வைத்துக் காட்டுகிறார்.

பசியைப் போக்குதலே அறம் என்பதை வலி
யுறுத்துவதற்காகவே பாவேந்தர் இக்காப்பியத்தை எழுதி
யுள்ளார் எனலாம்.

சாலிமைந்தன்

மணிமேகலையில் அட்சயபாத்திரம் ஏந்தும் பெருமை
பெறுபவன் ஆபுத்திரன். அவன் சாலி என்பாளின் மகன்.
சாலியின் கதையையும் அவன் மைந்தன் ஆபுத்திரன்
கதையையும் கூறுகின்ற சாலி மைந்தன் என்னும்
காப்பியத்தைப் புலவர் ஆ.பழநி நான்கு காண்டம், 30
காதை, 825 பாடல்களில் பாடியிருக்கிறார். மணிமேகலை
யில் வரும் இந்திரன், சாலிமைந்தனில் ஆரியர் தலை
வனாகக் காட்டப்படுகிறான். அள்ள அள்ளக் குறை
யாத அட்சயபாத்திரம் சிந்தா தேவி எனும் தெய்வத்
தால் தரப்பட்ட பாத்திரமாக மணிமேகலை கூறுகிறது.
ஆபுத்திரன் தாயிடமிருந்த கைப்பாத்திரமே அவன்
கைக்கு வருவதாக, பழநி படைத்துக் கொண்டுள்ளார்.
பெளத்த மதக் கொள்கை விளக்கமில்லாது பகுத்தறிவுக்
கருத்து விளக்கமாகக் காப்பியம் திகழ்கிறது.

பூங்கொடி

கவிஞர் முடியரசனின் காப்பியப் படைப்பு, 'பூங்கொடி'. வாழ்ந்து களிக்க வேண்டிய நல்லிளம் பருவத்தே மணிமேகலை துறவு பூண்டாள். பொதுநலம் பேணினாள்; குறிக்கோள் வாழ்வு வாழ்ந்து காட்டினாள்.

சமய வளர்ச்சிக்காக இல்லறந் துறந்ததுபோல, மொழி வளர்ச்சியை வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, இல்லறந் துறந்து, தன்னலம் வெறுத்துப் பொதுநலம் ஒன்றே பேணித் தன் வாழ்வையே கொடுக்கவல்ல பெண் மகளொருத்தியைப் படைத்துக் காட்ட வேண்டுமெனும் கவிஞரின் விழைவே பூங்கொடியின் தோற்றமாயிற்று. சமயங்களுக்காக ஒரு காப்பியம் இருப்பதுபோல மொழிக் காக ஒரு காப்பியம் வேண்டுமெனும் குறிக்கோளுடன் இது பாடப் பெற்றுள்ளது. அமைப்பில் இதனை மணி மேகலையின் 'மறுபிறப்பு' எனலாம் என்கிறார் ஆசிரியர்.

மொழி காக்க அறப்போர் நடந்தது. மொழிப் பற் றுடையார் சிறை ஏகினர். பூங்கொடியும் பொங்கிய உணர்வால் பூரிப்புடன் சிறையகம் புகுந்தனர். சிறையில் அப்பெருமாட்டி நோய்வாய்ப்பட்டாள். நோயின் கொடுமை மிகவே அவள் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப் பட்டாள். அங்கும் நோய் தணிந்திலது. இது கண்ட அரசு விடுதலை ஆணை பிறப்பித்தது. ஆனால் ஆணை வருமுன் பூங்கொடியின் உயிர் அவள் உடலிலிருந்து விடுதலை பெற்றது எனக் கதை முடிகிறது.

மாதவ மேகலை

சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் இரட்டைக் காப்பியங்கள் என்பர். இவ்விரண்டுடன் இணைந்து முக்காப்பியங்கள் என்று சொல்லத்தக்கவாறு, 'மாதவ மேகலை' எனும் காப்பியம் உருவாகியுள்ளது. இதன்

ஆசிரியர் கவிஞர் நா.மீனவன். சிலம்பு, மேகலையைப் போலவே இதுவும் முப்பது காதைகளைக் கொண்டுள்ளது.

அமுதசுரபியைக் கொண்டு அறம் வளர்த்த ஆபுத்திரன் மணி பல்லவத் தீவை அடைந்தபோது அறத்திற்குத் தடை வந்தமையால் ஆருயிர் நீத்தான். பின் தன்னைக் காத்த நற்பசு வயிற்றில் மீண்டும் தோன்றினான். சாவக வேந்தனால் மகனாக எடுத்து வளர்க்கப் பெற்றான். அவனே மாதவனாக மீண்டும் பிறந்தான். மணிமேகலையால் வாழ்வு பெற்றான். இவன் வாழ்வைக் கருவாகக் கொண்டதே மாதவ மேகலை.

இக்காப்பியம் காட்டும் முக்கிய மூவறங்களாகக் காப்பிய வரிகளிலிருந்தே சுட்டிக் காட்டுகிறார் நூலின் அணிந்துரை யாளர்.

பொல்லா வறுமை புழுக்கிய தாலே
மங்கல வேலி எனுமணித் தாலி
தங்கமுத் தேறும் தனிமகிழ் காணாக்
கோதையர் வாழ்விற் கொழுமணம் சேர்த்தும்.....

வல்லகான் முளைகள் வாய்த்திட லின்றி
இல்லச் சமையென இருந்திடு முதியோர்
உள்ளப் பாலையில் உயிர்நீர் பெய்தும்.....

கொண்ட கொழுநன் குறைவா ணாளில்
உயிர்உலந் தேக உறுதுணை இழந்தே
துயர்ப்பட் டாற்றும் தோகையர்க் குதனியும்.....

முதிர் கன்னியர் திருமணம்; மக்களால் கைவிடப்பட்ட முதியோரைக் காத்தல்; இளம் வயதில் கணவனை இழந்து வருந்தும் பெண்களுக்கு உரியன செய்தல் எனும் மூவறங்களையும் செய்ய,

முடியாப் பசியை முடிக்கும் பணியை
என்றும் அறமென் றியம்பிய மேகலை

யின் வழித்தோன்றலாய் மாதவன் புறப்பட்டான்.

குண்டலகேசி

குண்டலகேசி தமிழிலுள்ள ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்று. இது விருத்த யாப்பில் அமைந்தது. ஆதலின் குண்டலகேசி விருத்தம் என்றும் கூறப்படும். முழுமையாகக் கிடைக்கப் பெறாத தமிழ் நூல்களுள் இதுவும் ஒன்று. இந்நூற் செய்யுள்கள் பல பண்டைய உரையாசிரியர்களுடைய உரைகளில் காணப்படுகின்றன. கழக வெளியீட்டில் 19 செய்யுள்களே உள்ளன.

குண்டலகேசி பௌத்த சமயச் சார்பு நூல். சமணசமயக் கொள்கைகளை மறுப்பதன் பொருட்டு எழுந்த சொற்போர் நூல். நீலகேசி எனும் சமண நூல் குண்டலகேசிக்கு மறுப்பாக எழுந்ததாகும்.

குண்டலகேசி காப்பிய ஆசிரியர் இன்னார் என அறிய இயலவில்லை. நாதகுத்தனார் என்பர் சிலர். நீலகேசிக்கு உரிய உரையில் குண்டலகேசி என்னும் பெண் சமண ஆசிரியர் நாதகுத்தனாரோடு வாதிட்டு வென்றாள் எனும் செய்தி காணப்படுகிறது.

குண்டலகேசி ஒரு வைசிய கன்னிகை. வணிக மரபினனும் களவுத் தொழில் செய்வோனுமான காளன் என்பவனைக் காதலித்தாள். கொலைக் குற்றத்திற்காகத் தண்டனை பெற இருந்த அவனைத் தன் தந்தையின் செல்வாக்கால் விடுவித்து அவனை மணந்தாள். ஒரு நாள் ஊடல் மிகுதியால் அவள் சினந்திருந்தபோது தன் கணவனை 'நீ கள்வன் தானே' என்றாள். அவள் தன்

பண்டைய நிலையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறாள் எனச் சினமுற்ற காளன் அவளைக் கொல்லக் கருதி, ஒரு மலை முகட்டிற்கு இட்டுச் சென்றான். 'நீ என்னைக் கள்வன் என்று கூறினாய் அல்லவா? இதோ உன்னை இங்கிருந்து தள்ளிக் கொல்லப் போகிறேன்' என்றான். அவன் வஞ்சகத் தினை அறிந்த குண்டலகேசி தானும் ஒரு சூழ்ச்சி செய்தாள். 'தற்கொல்லியை முற்கொல்ல' முடிவு செய்தாள். இறுதியாகத் தன் காதலனை மூன்று முறை வலம் வந்து வணங்க விரும்புவதாகக் கூறி அவன் இசைவு பெற்றாள். மூன்றாம் முறை வலம் வந்தபோது அவனை மலை முகட்டினின்றும் வீழ்த்திக் கொன்றுவிடுகிறாள். பின்னர் அவள் துறவு பூண்டு பௌத்த சமயம் சார்ந்தாள். பல சமயத்தவரோடும் வாதிட்டுப் பௌத்த சமயத்தின் பெருமையை நிலைநாட்டுகிறாள். இது நீலகேசியின் உரையாசிரியர் வழியாக அறிய வரும் மூலக் கதை.

இக்கதையைத் தழுவி, புலவர் இரா.இளங்குமரன், 'குண்டலகேசி' என்னும் அரியதொரு காப்பியத்தை இயற்றியுள்ளார். இது பதினமூன்று படலங்களையும் 1127 பாடல்களையும் கொண்டது; பெருங்காப்பியத்திற்குரிய அனைத்து இலக்கணங்களையும் கொண்டுள்ளது; மதுரை அங்கயற்கண்ணி கோயில் ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் அமைந்த ஒளவை மன்றத்தில் 1959 ஏப்ரல் 22, 29, மே 2 ஆகிய நாள்களில் டாக்டர் இராசமாணிக்கனார், டாக்டர் மெ.சுந்தரம், டாக்டர் திருமதி தியாகராசன், திரு. வை.சங்கரன் ஆகியோர் தலைமையில் இந்நூல் அரங்கேற்றம் பெற்றது. இலக்கியச் சுவை கனிய இக் காப்பியத்தை இளங்குமரனார் ஆக்கியுள்ளார்.

குண்டலகேசி என்னும்

காப்பியக் குறையைப் போக்கக்

கண்டன எடுத்துக் கொண்டு

காப்பியம் முழுதும் ஆக்கி,

வண்டணி மாதர் மைந்தர்
வாழ்வியல் முற்றும் வாய்ப்பக்
கண்டென இனிக்கு மாறு
காப்பியக் கதை தந்தாரால்

எனப் பெரும்புலவர் ஆத்தூர் பா.நாராயணன் சிறப்புப்
பாயிரத்தில் இளங்குமரனாரைச் சிந்தை குளிரப்
பாராட்டியுள்ளார்.

சோழநாட்டின் பெருமை முதலில் பாடப்பட்டுள்ளது.
விழாக் கோள் படலத்தில் சிலப்பதிகாரத்தின் வாழ்த்துக்
காதையில் உள்ளது போல கந்துகவரி, அம்மாளை வரி,
வள்ளை வரி பாடப்பட்டுள்ளன.

பொன்இலங்கு பூங்கொடி பொலஞ்செய் கோதை வில்விட
மின்இலங்கு மேகலைகள் ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப எங்கணும்
தென்னன்வாழ்க வாழ்கஎன்று சென்றுபந்து அடித்துமே
தேவர்ஆர மார்பன்வாழ்க என்றுபந்து அடித்துமே

என்பது சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும் கந்துகவரி.

இளங்குமரனார் பாடுகிறார்:

மென்சிலம்பு நன்கி லங்கப் பண்குலுங்கு வாய்ச்சியர்
இன்பலுங்கு பொன்ச தங்கை ஒங்கஒங்கப் பாங்கெலாம்
பொன்னி யண்ணல் வாழ்க வாழ்க என்றுபந் தடிக்குமே
பூவை வண்ணன் வாழ்க வாழ்க என்றுபந் தடிக்குமே!

புத்தர் பெருமானைக் காளன் வணங்குகிறான் எனச்
சொல்லுமிடத்து புத்தரைக் கூறும் முறை தனிச்
சிறப்புடையதாக இருக்கிறது.

அருளே அறிவே அளியே இலகும்
பொருளே புனியே புகலாம் உளமார்
தெருளே திருவே திறமே பெரியோய்
அருளாய் அருளாய் அடியேன் உயர்வே!

காளனும் குண்டலகேசியும் ஒருவரையொருவர் காண்
கின்றனர். அக்காட்சியைத் திருக்குறள் கொண்டு அருமை

யாக விளக்குகிறார் ஆசிரியர். தலைவன் கூறுகிறான்:
 “நான் அவளைப் பார்க்கும்போது அவள் நிலத்தை
 நோக்குவாள்; பார்க்காதபோதோ அவள் என்னைப்
 பார்த்து மென் முறுவல் பூப்பாள்.”

யான்நோக்கும் காலை நிலன்நோக்கும் நோக்கார்க்கால்
 தான்நோக்கி மெல்ல நகும்

என்பது திருக்குறள்.

கற்பொருள் கடந்த தோளான்
 காரிகை முகத்தை நோக்கின்
 முற்பட நிலத்தை நோக்கும்;
 மொய்ம்பினான் நிலத்தை நோக்கின்
 நற்பொழு திதுவாம் என்று
 நங்கையும் முகத்தை நோக்கும்;
 சொற்பொருள் கடக்க வல்லார்
 கண்களும் சொல்லும் போலும்!

‘நற்பொழுது இதுவாம்’ என்பது நங்கையின் நாணத்தைப்
 புலப்படுத்துகிறது.

காளன் கொடுஞ்செயல் புரிகின்றான். அவரவர் பண்பு
 தெரிந்தே நல்லது செய்ய வேண்டும்; கொலை செய்யும்
 குணமுடையோன் நல்லதை ஏற்பானா? என்று கேட்கப்
 படுகிறது.

கொன்றாற்றும் கொடுஞ்செயலைக் கோட்புலிபோல் செய்கின்றான்;
 ‘நன்றான்றும் நயத்துள்ளும் தவறுண்டு, பண்பறிந்து
 சென்றாற்றும் செயல்அற்றால்’என்(று) அறநூல் கூறுகையில்
 கொன்றாற்றும் குணமுள்ளோன் கொள்வானோ நற்பேரே!

இங்கே,

நன்றாற்றல் உள்ளும் தவறுண்டு அவரவர்
 பண்பறிந்து ஆற்றாக் கடை

என்னும் திருக்குறள் அப்படியே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

பண்டைய இலக்கியக் கருத்துகளை நயம்பட எடுத்தாள்கிறார் இக்காப்பிய ஆசிரியர். காளனும் அன்னமும் (குண்டலகேசியும்) இரவில் இன்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்றனர். அதிகாலையில் கோழி கூவுகிறது; காகம் கரைகிறது; விடிந்து விட்டதே என நைகின்றனர். சேவலையும், காக்கையையும் வசைபாடுகின்றனர். பொழுது விடிவதால் சேவல் கூவுகிறது; காகம் கரைகிறது. ஏதோ அவை கூவியும் கரைந்தும்தான் விடியலை வரவழைத்து விட்டதுபோல அவற்றைப் பழிக்கின்றனர்.

'கோழி குக்கூ' என்று கூவியது; என் நெஞ்சம் திக்கென்றது. தழுவியிருக்கும் காதலரைப் பிரியச் செய்ய வைகறை, வாள்போல் வந்துவிட்டதே!

குக்கூ என்றது கோழி அதன்எதிர்
துட்கென் றன்றுஎன் தூஉநெஞ்சம்
தோள்தோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்
வாள்போல் வைகறை வந்தன்றால் எனவே!

அள்ளார் நன்முல்லையார் பாடியுள்ள குறுந்தொகைப் பாடல் இது.

சேவல் கூவியதால் விடியல் வந்ததைப் பொறுக்காத ஒரு தலைவி, கோழியை, 'நீ அழிவாயாக' என்கிறாள். "தோன்றிப் பூப்போன்ற கொண்டையை உடைய சேவலே! என் தலைவனோடு இனிதாகத் துயின்ற என்னை எழுப்பி விட்டாயே! இரவு நேரத்தில் நடுயாமத்தில் உணவுக்காக எலிகளைத் தேடித்திரியும் காட்டுப் பூனையின் சிறிய குட்டிக்குச் சிலநாள் உணவாகும்படியாகப் பெரும்துன்பம் அடைவாயாக! (பூனை தன் குட்டியின் இரைக்காக உன்னைப் பிடித்துக் கொல்லட்டும்) என்கிறாள்.

குவிஇணர்த் தோன்றி ஒண்பூ அன்ன
தொகுசெந் நெற்றிக் கணங்கொள் சேவல்
நள்ளிருள் யாமத்து அல்குஇரை ஆகிக்

கடுநவைப் படிஇயரோ நீயே; நெடுநீர்
யாணர் ஊரனொடு வதிந்த
ஏம இன்துயில் எடுப்பி யோயே!

சேவல் கூட்டமே ஒழிய வேண்டுமென்கிறாள். பூனை கழுத்தைக் கடித்துக் கொல்லட்டும் எனக் கரிக்கிறாள். பொழுது புலர்ந்தமையால் இனிய துயிலுக்கு இடையூறல்லவா? பொழுது புலர்வதைச் சேவல் தடுக்க முடியுமா என்ன?

இப்பாடல்களை மனத்திற் கொண்டு, “உடல், பொருள், இளமை, நிலையாது என்பதால் இருக்கும் போதே வேண்டிய இன்பத்தைத் துய்க்க வேண்டுமென்ப படுக்கை சேர்ந்தனர் காதலனும் காதலியும். சிறகை விரித்து, ‘கோக்கோக்’ எனக் குரல் கொடுத்துவிட்டது சேவல். தோள்மீது தோள் சேரத் தோய்ந்தவர் விடிந்து விட்டதே என்று நைந்தனர்” என இளங்குமரன் எழுதுகிறார்.

காக்கை ‘கா கா’ எனக் கரைகிறது; ஏன் தெரியுமா? பகலவன் தோன்றியதும் முதலில் உலகில் உள்ள இருட்டையெல்லாம் வாரி விழுங்குகிறான். காக்கை நினைக்கிறது; நாம் இருக்கிறோம் கறுப்பாக; நம்மையும் இருட்டு என்று கதிரவன் விழுங்கி விட்டால் என்ன செய்வது? என்று அஞ்சியதாம்! எனவே பகலவனைப் பார்த்து முறையிடுகிறதாம்: ‘பகலனவே! நான் கறுப்பாக இருப்பதால் என்னை இருட்டு என்று விழுங்கிவிடாதே. நான் ஒரு பறவை. என்னைக் காப்பாற்று காப்பாற்று (‘கா, கா’ கா - காப்பாயாக) என்று முறையிடுகிறதாம். காக்கை கரைவதற்கு இப்படியொரு கற்பனையைச் செய்கிறார் மனோன்மனீயம் சுந்தரம் பிள்ளை. இக்கருத்தை உள்ளடக்கி,

காகா எனக்கத்தும் காக்கைத் தொழுதியீர்!
 ஓகோ உமைக்காக்க வேண்டும் கதிரென்றால்,
 போகாத் துயர்எமக்குப் போக்கல் நெறியோ?
 ஆகா! உமதன்புத் தொண்டே அழகென்பார்!

எனப் பாடுகிறார். காதலரிருவரும், “காகமே! பகலவன் உன்னைக் காக்க வேண்டும்; ஆனால் நீ மட்டும் எங்கட்கு நீக்க முடியாத துயரத்தைத் தரலாமோ? இது என்ன நியாயம்?” என்று கேட்கின்றனர்.

காவிரியில் புனலாடியபோது, காளன் அன்னத்தின் குங்குமச் செப்பை அவளறியாமல் கைக்குள் மறைத்துக் கொண்டான்; செப்பைத் தேடிய அவளிடம் கையை நீட்டினான்; அதில் செப்பிருந்தது; அவள் நகைத்த வண்ணம், ‘கள்வரே நீவிர்’ என்றாள். அதனை அவன் நகைச்சொல்லாய்க் கொள்ளாமல் பகைச் சொல்லாய்க் கொண்டான். தன் பழைய நிலையைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகக் கனன்றான்.

அதனை அவளிடம் வெளிக்காட்டாமல் உள்ளூர்ப் பகை கொண்டான். கொல்ல எண்ணிக் கொல்லிமலைக்கு அழைத்துச் சென்றான். செல்லும் வழியில் மருதம், குறிஞ்சி வளங்கள் உள்ளங்கவரும் வகையில் பாடப்பட்டுள்ளன. நெல் வயல்கள்; வருணனை சிறக்கிறது. உழவு ஒலி ஒருபுறம்; விழவு ஒலி ஒருபுறம்; முழவு ஒலி ஒருபுறம்; உழவர்களின் குழு ஒலி ஒருபுறம்.

வெள்ளிய தந்தம் ஏய்ப்ப

வெளிவரும் முளைகள்; மஞ்சை

வள்ளிரித் தோகை ஒப்ப

உயங்குநற் றோகை; பாம்புப்

புள்ளிகொள் படத்தை ஒப்பப்

பொலிவுறும் பீள்கள்; நாணம்

கொள்ளும் நன்முகத்தை ஒப்பக்

குணிகதிர் கொள்ளும் சாவி.

இவ்வாறு மருத வளம் பாடப்படுகிறது. குறிஞ்சி வளம் எவ்வாறு?

சுளைப்பழம் குரங்கு தாங்கிச்
 சரிமயிர் மந்திக்(கு) ஊட்டும்;
 கிளைப்பழ மாவைக் கிள்ளை
 கிளர்பெடைக்(கு) அருத்தி நிற்கும்;
 முளைக்கழை பிழக்கை தந்து
 முதுகினை வருடும் கைம்மா;
 திளைத்தெழு பண்புச் செல்வம்
 திகழ்வளக் குறிஞ்சிச் செல்வம்.

குரங்கு பலாச் சுளையை மந்திக்கு ஊட்டுகிறது; கிளி மாம்பழத்தை பெடை அருந்தச் செய்கிறது; மூங்கிலின் முளையை ஆண் யானை பெண் யானையின் கையில் வைத்து அதன் முதுகை வருடுகிறது.

காளனை மும்முறை வலம் வந்து வணங்க வேண்டிய நிலை. இரு முறை வந்துவிட்டாள். மூன்றாம் சுற்று; இவனை எப்படியும் மாய்ப்பேன் என உறுதி பூண்டு அவனைக் கீழே தள்ளினாள்.

மும்முறை வருவான் எண்ணி
 இருமுறை சுற்றி விட்டேன்;
 இம்முறை ஒன்றே என்றன்
 வாழ்க்கையின் இறுதி; என்று
 வெம்மையால் எண்ணி வஞ்சி
 வென்றிடற் குதவ மாட்டேன்;
 இம்முறை கொல்வேன் என்றே
 உந்தினாள் புறத்தே நின்று!

காளன் மாண்டான்! மனத்தே மருகலானாள். "கொண்ட கொழுநனை கொன்று களிப்புறும் பெண்டிரும் உண்டா? காதல் கொழுநனைக் கொன்று களிப்புறும் மாதரும் உண்டா? தன் கணவனைத் தள்ளி மகிழ்ந்திடும் மங்கையும் உண்டு

கொல்? எங்கும் இல்லை; எங்கும் இல்லை'' அன்னத்தின் இரங்கல் இவ்வாறு வெளிப்பட்டது.

பெண்டிரும் உண்டுகொல், பெண்டிரும் உண்டுகொல்!
கொண்ட கொழுநனைக் கொன்று களிப்புறும்
பெண்டிரும் உண்டுகொல்? பெண்டிரும் உண்டுகொல்?
கண்டதும் இன்றரோ காசினி எங்குமே!

அன்னத்தின் இச்சொற்கள், மதுரை வீதியிலே கண்ணகி அரற்றிச் சென்றதை நினைவூட்டுகின்றன. கண்ணகி கேட்டாள்: இம் மதுரையில்,

பெண்டிரும் உண்டுகொல்? பெண்டிரும் உண்டுகொல்?
கொண்ட கொழுநன் உறுகுறை தாங்கும்
பெண்டிரும் உண்டுகொல்? பெண்டிரும் உண்டுகொல்?
சான்றோரும் உண்டுகொல்? சான்றோரும் உண்டுகொல்?
தெய்வமும் உண்டுகொல்? தெய்வமும் உண்டுகொல்?

என்று இவை சொல்லிப் புலம்பினாள்.

பண்டை இலக்கியக் கருத்துகளின் பிழிவே இக் குண்டலகேசி காப்பியமாக உருவெடுத்துள்ளது என்னலாம். இது காப்பிய நயங்கள் அனைத்தும் பொதுள இயற்றப்பட்ட ஓர் இன்தமிழ்க் காப்பியம்.

இராமாயணம், மகாபாரதம்

இராகவ காவியம்

இராமாயணக் கதையை முழுமையாக 6 காண்டங்களில் 73 படலங்களில் பேராசிரியர் தி.வேங்கடகிருஷ்ணய்யங்கார் இராகவ காவியமாக இயற்றியிருக்கிறார், நூலின் முன்னுரையில் புலமையில்லாதவர்களும் படித்தின்புறும் வகையில் எளியநடையில் இராமாயணம் அமைய வேண்டுமென்பதற்காக இதை எழுதியதாக ஆசிரியர் கூறுகிறார். மேலும் "மூல நூலாகிய வான்மீகத்திலிருந்து பல இடங்களில் கம்பராமாயணம் வேறுபடுகிறது. இவற்றுள் சில வேறுபாடுகள் சாலச் சிறந்தனவாகவும், சில தேவையற்றனவாகவும் என் சிற்றறிவுக்குப்பட்டன. எடுத்துக் காட்டாகத் தரசதனின் பட்டத்தரசியர் வைப்பு முறை, மகப்பேறு வேள்வியிலிருந்து வந்த பொருள், அதன் பங்கீடு முதலியன முதல் நூலிலிருந்து வேறு பட்டுள்ளன. இவ்வேறுபாடுகள் தேவையற்றனவாகவும் சிறப்பற்றனவாகவும் தோன்றுகின்றன. இவையன்றிச் சில பாத்திரங்கள் முற்றிலும் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளன வாகவும் கருத இடமுண்டு. தியாகத்தின் உருவமான ஊர்மிளையைப் பற்றி எதுவுமே கூறப்படவில்லை.

இவற்றையெல்லாம் கருத்திற்கொண்டும், துளசி ராமாயணத்திலுள்ள சில இடங்களையும், இந்தி மொழியில் சிறந்த கவியெனக் கருதப்படும் மைதிலி சரன் குப்தருடைய 'ஸர்கேத்' மகா காவியத்தின் சில சிறந்த கருத்துகளையும் கருத்திற்கொண்டும் புது நோக்குடன் அணுகி இந்த இராகவ காவியத்தை எழுதியுள்ளேன்.

நண்பகற் கதிரவனாக விளங்கும் நவையிலாக் கம்ப ராமாயணத்தின்முன் இக்காவியம் கைவிளக்காகவே விளங்கும் என்றாலும், கதிரவன் ஒளிபுகமுடியாத உள்ளிடங்களில் கைவிளக்கே உதவுவதுபோல, மிகுந்த புலமையற்றவர்கள்கூட இராமகாதையைச் சுவைத்து இன்புற இக்காவியம் உதவும்" என ஆசிரியர் நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலக்குவனின் மனைவி ஊர்மிளையைக் கம்பர் பெயர்கூடக் கூறாது விட்டுவிட்டார். இவ்விராகவ காப்பியத்தில், ஊர்மிளையின் பாத்திரம் சற்று விரிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இலக்குமணன் அண்ணனுடன் காடேகிய பின்பு ஊர்மிளை வருந்துகிறாள். பதினான்கு ஆண்டுப் பிரிவு என்பது அவள் நெஞ்சை வருத்துகிறது; கல்லாய்க் கனக்க வைக்கிறது. அவ்வருத்தப் பெருஞ் சுமையைக் கண்ணீரால் மெல்லக் கரைய வைத்தாள் என இக்காவியம் கூறுகிறது.

எல்லை பதினான்கு ஆண்டென்ற
கல்லோ நெஞ்சிற் கனத்ததுவே;
மெல்ல மெல்ல விழிநீரால்
கவலை கரைத்தாள் கணங்குழையும்!

கம்பராமாயணப் பாடல்களை அடியொற்றிப் பல பாடல்கள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இராமனும் இலக்குவனும் மிதிலைக்குள் நுழைந்தபோது அங்குக் கொடிகள் அசைந்த தன்மையை,

மையறு மலரின் நீங்கி

யான்செய்மா தவத்தின் வந்து
செய்யவள் இருந்தாள் என்னச்
செழுமணிக் கொடிகள் என்னும்
கைகளை நீட்டி அந்தக்
கடிகர் கமலச் செங்கண்
ஐயனை ஒல்லை வா என்று
அழைப்பது போன்றதம்மா!

கொடி அசைவது சீதையை மணம் புரிய இராமனை விரைந்து
வருமாறு கைகாட்டி அழைப்பது போன்றிருந்ததாம்! இந்
நயத்துடனேயே இக் காப்பிய ஆசிரியரும் பாடுகிறார்.

தாமரை நீங்கி யான்செய் தவத்தினால் என்பால் வந்து
ஏழு செல்வி வந்தாள் என்றுநன் மிதிவை, தன்னை
மாமணிக் கொடிகள் ஆட்டி, வருகென வரவு கூறித்
தாமரைச் செங்கணானைத் தகவுடன் அழைப்ப தொக்கும்.

அரிய கற்பனைகள் நூலுக்கு அணி சேர்க்கின்றன.
இராமன் இலங்கைக் கடற்கரையில் நிற்கிறான். அலைகள்
அவன் காலைப் பற்றிச் செல்கின்றன. இது, சீதை தனியே
இங்கிருந்து தவிக்கிறாள் என்பதால் தன் கண்ணீரை வாரிச்
சிதறி, வாய்விட்டு அரற்றி, அலைகளாகிய கைகளை
மடக்கி இராமனைத் தொழுது செல்வது போன்றிருக்
கிறதாம்.

தான்முன் பயந்த தவப்புதல்வி
தனியே இருந்து தனிப்பதனால்,
வான்முத் தாய கண்ணீரை
வாரிச் சிதறி இரைத்தழுது,
கூனார் திரைக்கை மடக்கி, முனம்
குனிதல் போலும் கடல்பெண்ணும்
தேனார் மொழியாள் கொழுநன்அடி
சேர்ந்து புரண்டு துயர் காட்டும்.

கங்கைக் கரையில் பரதனுடன் நின்றிருந்த அரசியரைக் குகன் எவரெவரென வினவுகிறான். கோசலையைத் தொழுது நோக்கி, 'இவர் யார் என்றான்?'

சுற்றத்தார் தேவரொடும் தொழின்ற
கோசலையைத் தொழுது நோக்கி,
'கொற்றத்தார்க் குரிசில் இவர்ஆர்' என்று
குகன்வினவ, 'கோக்கள் வைகும்
முற்றத்தான் முதல்தேவி, மூன்று
உலகும் ஈன்றானை முன் ஈன்றானைப்
பெற்றத்தால் பெறும் செல்வம் யான்
பிறத்தலால் துறந்த பெரியோள்' என்றான்.

'நான் பிறந்ததாலே உலகெலாம் ஈன்ற உத்தமனை இன்று இழந்து நிற்கின்ற தாய்' என்றான். அதைக் கேட்டு அழுது கோசலையின் அடியில் வீழ்ந்து அழுத குகனை, 'இவன் யார்' என்று கோசலை கேட்க, 'இவன் இராகவன் துணைவன்; தம்பியர் மூவர்க்கும் மூத்தவன்' என்றான். உடனே கோசலை, "மைந்தர்களே அழவேண்டாம்! இராமன் நாடு இழந்து காடு வந்ததும் ஒரு வகையில் நலமே; முன்பு நால்வராயிருந்த நீங்கள் இனி ஐவராக இந்நாட்டை ஆளுங்கள்" என்றாள்.

நைவீர் அலீர் மைந்தீர் இனித் துயரால்
நாடு இறந்து காடு நோக்கி
மெய்வீரர் பெயர்ந்ததுவும் நலம் ஆயிற்று
ஆம் அன்றே! விலங்கல் திண்தோள்
கைவீரக் களிறனைய காளை இவன்
தன்னோடும் கலந்து நீவீர்
ஐவீரும் ஒருவீராய் அகல்துடத்தை நெடுங்
காலம் அளித்தீர் என்றாள்.

இவை கம்ப ராமாயணப் பாடல்கள். இதற்கு எவ்வகையிலும் குறைவிலா வகையில் வேங்கட கிருஷ்ணய்யங்காரும் பாடியுள்ளார்.

சுற்றமொடு சுரர்களெலாம் தொழுகின்ற
 கோசலையைத் தொழுது நோக்கிக்
 'கொற்றமிகு குரிசில்! இவர் யாரெ'ன்று
 குகன் கேட்கக் கோதில் மைந்தன்
 'வெற்றிமிகு வேந்தனவன் முதல்தேவி;
 விண்ணோர்க்கும் இறைவன் தன்னைப்
 பெற்றபினும், பெருஞ்செல்வம் பேதை எனால்
 துறந்திட்ட பெரியான்' என்றான்.

அழுத குகனைக் கோசலை தேற்றி ஆறுதல் கூறுகிறாள்:

வருந்தாதீர் இனிமைந்தீர்! வளநாடு
 துறந்து அவர்கள் வந்த தாலே,
 கருந்த ணத்தின் சிறந்தபல கைவந்த
 வந்தோய்இக் காளை யான
 பெருந்தகையோடு ஒன்றிய'நீர் ஐவீரும்
 பெருநிலத்தை ஒருவீ ராக
 அருந்திறலோடு ஆண்டிடு வீர், நெடுங்காலம்'
 என்றவனும் அபயம் சொன்னான்.

இக்காப்பியப் பாடற் சுவை கம்பராமாயணத்தைப்
 படிப்பது போன்றதான உணர்வைத் தோற்றுவிக்கிறது;
 செய்துள்ள சில மாற்றங்களும் ஏற்றவையாகவும் பொருத்த
 முள்ளவையாகவும் உள்ளன.

அகலிகை வெண்பா

இராமன் திருவடிபட்டுக் கல்லாய்க் கிடந்த அகலிகை பெண்ணுருவானாள் என்பது இராமாயணத்தில் இடம் பெறும் ஒரு நிகழ்ச்சி. கௌதமன் முதிய முனிவன்; அகலிகை இளமை ததும்பும் எழில் மங்கை; அவளைக் கௌதம முனிவர் மணந்தார்; இந்திரன் அவளை வஞ்சகமாகக் கூடிக் கற்பழித்தான். கௌதமர் சாபத்தால் அகலிகை கல்லானாள்; இராமன் மிதிலை செல்லும் போது அவன் திருவடிபட்டுப் பெண்ணுருக்கொண்டாள் என்பது கதை.

அகலிகையின் கதை முதன் முதலில் வால்மீகி இராமாயணத்தில்தான் காணப்படுகிறது. "கௌதம முனிவரும் அவர் மனைவி அகலிகையும் ஆசிரமத்தில் இருந்து வந்தார்கள். இடையூன்றி அவர்கள் தவமும் நடந்து வந்தது. ஒரு நாள் இந்திரன் சமயம் பார்த்து ஆசிரமத்தில் முனிவர் இல்லாத காலத்தில் கௌதமருடைய உருவத்தையும் முனி வேஷத்தையும் தரித்துக்கொண்டு ஆசிரமத்துக்குள் புகுந்தான். அகலிகையின் உலகப் பிரசித்தமான அழகை நினைத்து அவளை அடையும் கெட்ட எண்ணத்துடன் வந்தான். இவ்வாறு திருட்டுத் தனமாக வந்த தேவராஜன் அகல்யா தேவியைப் பார்த்து, "அழகியே! எனக்கு ஆசை மேலிட்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் காலப் பொருத்தம் பார்க்கக் கூடாது;

நாம் கூடுவோம்'' என்று முனிவர் சொல்வது போல் சொன்னான்.

ரிஷியின் மனைவி உடனே விஷயத்தைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டாள். இவள் தன் புருஷன் இல்லை; இந்திரன் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. ஆயினும் தேவராஜனே தன்னைத் தேடி வந்தான் என்று தன் அழகைப் பற்றிக் கர்வப்பட்டு மனநிலை இழந்து விட்டாள். தேவராஜனுடைய விருப்பத்துக்கு உடன்பட்டு விட்டாள்'' இதுவே வால்மீகி ராமாயணத்தில் உள்ள கதை என இராசாசி தன் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முதலான வால்மீகி இராமாயணம் அகலிகை வந்தவன் இந்திரனென்று தெரிந்தே உடன்பட்டாள் என்கிறது. இந்திரனை முனிவெனன்று நினைந்தே கூடினாள்; கூடியதும் புதியவன் என்று தெரிந்தும் விடுதலறியாளாயினாள் என்கிறார் கம்பர். தெரிந்தே தவறியதும், தெரிந்த பின்னரும் தடுக்காததும் அகலிகையைக் குற்றமுள்ளவளாக்குகின்றன. ஆனால் இக்காலக் கவிஞர்கள் அகலிகையைக் குற்றமற்றவளாக - தூயவளாக நிறுவிக்காட்டக் காப்பியங்கள் இயற்றியுள்ளனர்.

வெ.ப.சுப்பிரமணிய முதலியார், 'அகலிகை வெண்பா' பாடியுள்ளார். இந்திரன் அகலிகையை நினைந்து நலிகிறான். அவளை அடைய விடியற்காலம் முனிவரின் குடிலடைந்து கோழி போற் கூவ, கௌதமர் விடிந்ததெனக் கருதிக் குளிக்கச் சென்றார். இந்திரன் கௌதமர் வடிவில் உள்நுழைந்து அகலிகையை வற்புறுத்துகிறான். அகலிகை வெறுத்தொதுக்கி, தன்னைத் தொடுபவன் இந்திரனேயானாலும் தன் கணவன் அழிப்பான் எனப் பொங்குகிறாள். தான் இந்திரனே என்பதைக் கௌதமன் வடிவிலிருந்த இந்திரன் வெளிப்படுத்துகிறான். எவ்வளவோ மறுத்தும் இந்திரன் விடுவதாயில்லை. அகலிகை

மூர்ச்சையடைந்தாள். மூர்ச்சையடைந்த அவளிடம் இந்திரன் இச்சை தீர்த்து வெளியேறும்போது முனிவர் கண்டார்; சபித்தார். மூர்ச்சித்திருந்த மனைவியைத் தெளிவித்தார். 'உயிர் போகவில்லையே' எனக் கதறுகிறாள்; அவள் துயரைத் தணிக்க, 'நீ கல்லாயிரு' என முனிவன் கூறுகிறான். அகலிகையின் மனத்துயர் நீங்கவே, அவள் கல்லாக்கப்பட்டாள் எனும் அரியதொரு மாற்றத்தை வெ.ப.சுப்பிரமணிய முதலியார் படைத்துக் கொள்கிறார்.

நின்னை அறியாமல் நேர்மாசு நீங்க, அதை
உன்னி உன்னித்துன் புறல்தவிர - துன்னியுள
பொல்லாத வன்பழியும் போயொழிய, நின்மேனி
கல்லாக என்றான் கனிந்து.

வெ.ப.சு. படைத்துள்ள கௌதமன் அகலிகையிடம் சினமுற்றவனாக இல்லை; இரக்கமுற்று ஆறுதல் கூறுபவனாக அமைந்துள்ளான். அகலிகையும், 'இந்திரன் அணைந்தபோது மனத்தைக் கல்லாக்கி உயிர்விடாத என்னைக் கல்லாக்கியது சரியே' என்கிறாள். கல், இராமன் கால்பட்டு அகலிகை உருப்பெற்றது கண்ட விசுவாமித்திரன் கூறுவதாக அமைந்துள்ள வெண்பாக்கள் பெரிதும் இன்பம் பயப்பன.

தோளால்முந் நீரிலொரு தோகையுற்றாள்; இன்றுனது
தாளால் கல்லிலொரு தையல்வந்தாள் - தோளை
அவளடைத லுற்றாள்; தான் ஆம் கோதமனை
இவளடைத லேற்புடைய தே!

ஒருசிலையிற் காலைவைத் துரிமையைஉன் அன்பன்
மருனியிடச் செய்தல், மறித்தும் - ஒருசிலையிற்
கைவத் துரிமையாம் கன்னியை நீஅடைதல்
செய்தற் கறிகுறியாம் தேர்.

நூல் மூன்று காண்டங்களையும் (இந்திர காண்டம், அகலிகைக் காண்டம், கௌதமக் காண்டம்) 245 வெண்பாக்களையும் கொண்டுள்ளது.

அகல்யா

கவிஞர் ச.து.சு. யோகியாரும், 'அகல்யா' எனும் குறுங்காப்பியத்தை ஆரம்பம், திருமணம், கற்புக்கனல், ஆட்சி, மீட்சி, முடிவு என ஆறு பகுதிகளில் எழுதியிருக்கிறார். சிறுவயதில் இந்திரன், அகல்யாவின் அழகில் மயங்கியிருந்தான். அவளும் அவனை விரும்பினாள், உலகைச் சுற்றி வருபவர்க்கு அவளை மணம் முடிப்பதாக அவள் தந்தை கூறினான். இந்திரன் உலகு சுற்றி வருவதற்குள், கௌதமன் பசுவைச் சுற்றி உலகைச் சுற்றியதாகச் சொல்ல அவனுக்கே திருமணம் முடிக்கப் பட்டாள். கிழவன், அக்குமரியை மணந்ததைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது யோகியார்,

தேவாதி தேவர் இந்தத் தீமை தடுக்கலையோ?

தீக்கடவுள் நாவடங்கித் தேய்ந்தணைந்து போகலையோ?

எனப் பொங்கிப் புழுங்குகிறார். இந்திரன் ஏமாந்தான். ஆனாலும் அவளைக் கண்டு தன் காதலைக் கூறினான்.

மற்றொருவன் தாரம்நீ; ஆனாலும் வானரம்மைப்

பற்றுமலர் மாலை பறித்தணைத்தால் பாவமுண்டோ?

இஃது இந்திரன் கேள்வி. மற்றொருவனுக்கு மனைவியாகி விட்டவளைப் பார்த்து இவ்வாறு கேட்க வெட்கமில்லையா எனச் சீறினாள் அகலிகை.

மட்கலத்து அமுதன்னான் மாமுனிவன்; காமமலப்

பொற்கலயம் போல்வாய்நீ; போதம் பழிப்பாயோ?

சூழ்ச்சியால் பெறுவதென இந்திரன் முடிவு செய்தான். கௌதமன் வடிவில் குடிலில் நுழைந்து அவளை அணைந்தான்.

தீங்கு தடுப்பாரில்லை; தீமை புரிந்துவிட்டாள்;

'என்றுமில்லாப் பேராசை என்கணவர் கொண்டாரே;

இன்றுகண்டேன் பேரின்பம் யானெ'ன்று இணங்கிவிட்டாள்.

வஞ்சமென்றுணர்ந்த மாமுனிவன் குளிக்காமல் திரும்பினான்; சபித்தான்; மீட்சி வேண்டினான். கவிஞனுக்கு இங்கே கோபம் கொப்புளிக்கிறது. மீட்சியாம், யாருக்கு இவை வேண்டும்?

அறம்நின்றான் வீழ்ந்தான்; அறம்கொன்றார் வாழ்கின்றார்;
காதலன்தான் கற்பழித்தான்; கணவன்அவள் பொற்பழித்தான்;
மாதரசை வேசையென மாநிலத்தார் ஏசலுற்றார்.

அகல்யா இராமன் கால்பட்டுப் பெண்ணானான். கௌதமரிடம் இராமன், "வானரசன் பிழை செய்தான். உடற்குற்றம் உற்றான்; அது உயிர்க் குற்றம் ஆகாதே, ஏற்றுக்கொள்" என்றான். முனிவனோ, "நான் ஏற்றாலும் உலகம் ஏற்காது. பாத்திரத்தின் அழுக்காலே பால் அழுக்காகாதோ! தீயின் தன்மை தெரியாது சிறுமதலை தீண்டினால் தீத்தன்மை வேறாய் விடுமா? இவள் வாலிபத்தில் வானரசனைக் காதலித்தாள். அப்போதைய காதலன்பு இப்போது பிழை செய்யச் செய்துள்ளது" என்றான். இராமன் வெகுண்டு,

அப்போதே வானரசைக் காதலித்தானாம் அறிந்து
மெய்ப்போதே முனிவன்நீ வேட்டாயோ, வேண்டாதாய்?
மானம் அழிந்திலையோ, மணங்கொண்ட போதினிலே!

"மற்றொருவனைக் காதலித்தவளை மணந்துகொண்ட நீயும் மாமுனியா?" என்றான். அவள் ஏமாந்தது குற்றம் என்றான் முனிவன். "அவள் ஏமாந்தது குற்றம் என்றால் கோழிக்குரல் கேட்டு நீ ஏமாந்தாயே அது தாழ்வில்லையா? நீ வஞ்சிக்கப்பட்டாய்; வஞ்சித்தவன் தேவன். பாவம் சற்றுமில்லாதவள் பழிகொண்டாள்; யார் குற்றம்? நின் குற்றம். அவள்,

கண்ணால் உனைக் கண்டாள் வானரசைக் காணவில்லை;
எண்ணத்து உனை ஏற்றாள்; வானரசை ஏற்கவில்லை.

கணவனுக்கு இச்சையளித்தல் குற்றமா? நீ யார் அவளை ஏற்பதற்கு? அவளல்லவா உன்னை ஏற்க வேண்டும்.

தீயேற்குமோ வேள்விச் சிதைஈரம் புடைதந்தால்?
அவள்உன்னை ஏற்பாளேல் அதுவன்றோ பெருந்தன்மை?
தவளைஒன்று பாம்பேற்கும் தனிச்சிறப்புக் காண்போமே.

போ! அவள் காலில் விழு" என்றான். பாவை அடிபணியச்
சென்றான் முனிவன்.

வீழ்வாளை வீழாமல் மேலெடுத்துத் தான்தாழ்வான்;
தாழ்வாளைத் தாழாமுன் தானெடுப்பான் தழுவுகின்றான்.

ஆண் எனும் ஆணவத்தால் தவறு உணராது எதையும் சரி
செய்யும் ஆண்குலத்தை, பெண்மையின் காலடியில்
விழச் செய்யும் புரட்சியை யோகியார் 'அகல்யா'
வாயிலாகச் செய்துள்ளார்.

மேகநாதம்

இராவணன் மகன் இந்திரசித்தன். அவனுடைய இறுதிக் கட்ட நிகழ்ச்சி ஒன்றை திரு எஸ்.கே.இராமராசன் எழுதியுள்ள மேகநாதம் சித்திரிக்கின்றது.

“கவிராஜ பண்டிதர் ஜெகவீரபாண்டியனார் வீரபாண்டியனைப் பற்றிப் பாடிய தேனினுமினிய தீஞ்சுவை சான்ற பாரகாவியம் வீரபாண்டியம் எனப் பெயர் பெற்றார்ப் போல், இந்நூல் மேகநாதனைப் பற்றிக் கூறுவதால் மேகநாதம் எனப் பெயர் பெற்றது” என்கிறார் ஆசிரியர்.

இந்நூல் 4 இலம்பகங்களையும் 186 பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது. இராவணனுக்கும், மண்டோதரிக்கும் மகனாகப் பிறந்தவன் மேகநாதன். இவன் பிறந்தபோது அழுதான். அக்குரல் மேகத்தின் குரல் போல இருந்ததால் ‘மேகநாதன்’ என்ற பெயர் இவனுக்குச் சூட்டப்பட்டது.

இராவணன் இந்திரனுடன் போர் புரிந்தான். போரில் இந்திரன் தோற்றுப் போனான். தோற்ற இந்திரனை மேகநாதன் கயிற்றால் பிணித்து இலங்கை வீதியில் இழுத்துக் கொண்டு போய்ச் சிறையில் இட்டான். பிரமன், இலங்கைக்கு வந்து இந்திரனுக்கு விடுதலை வாங்கித் தந்தான். அன்று முதல் மேகநாதன் இந்திர சித்தன் ஆனான். இதனை உத்தர காண்டம் கூறுகிறது.

இந்திர சித்தன், ஆதிசேடன் மகளாகிய சுலோசனையை மணந்தான்; இருவரும் மனம் ஒன்றி வாழ்ந்தார்கள்.

இராவணன் காம வயப்பட்டுச் சீதையைச் சிறை செய்தான். இராமலக்குவர்கள் போருக்கு வந்தனர். மேகநாதன் தொடக்கத்தில் இராமலக்குவர்களை அற்ப மனிதர்கள் தாமே என்று நினைத்தான். ஆனால் போர்க்களத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அவன் உள்ளத்தில் அச்சத்தைப் புகுத்தியது. கும்பகர்ணனும் வீடணனும் சொன்னது போலவே சீதையை விட்டு விடுமாறு மேகநாதனும் கூறினான். மைந்தன் மொழியால் இராவணன் சீற்றம் கொள்கிறான். தந்தையின் பொருட்டு மகன் போர்க்களம் புகுந்து வீரப் போரிட்டான்.

போர்க்களம் செல்லும் முன்பு மனைவியிடம் விடை பெற்றுச் செல்ல மேகநாதன் விரும்புகிறான். காதலி சுலோசனை மேகநாதன் செயலையும் இராவணன் புன்மையையும் கண்டிக்கிறாள். மேகநாதனோ தன் கடமையை உணர்த்திப் போர்க்களம் செல்கிறான்.

சுலோசனை எதிர்காலத்தில் நிகழப் போவதை அறிந்து வருந்தியிருக்கிறாள். அப்போது போர்க்களத்தில் இலக்கு வனால் அறுக்கப்பட்ட கை சுலோசனையின் முன் விழுகின்றது. கணவனின் மரணம் அறிந்த சுலோசனை இராமனிடம் சென்று, இந்திர சித்தன் தலையைப் பெற்று வந்து, கணவன் மேனியுடன் தானும் தீயில் குளித்துச் சுவர்க்கம் அடைகிறாள்.

இக்கதையையே கவிதையாக்கி இருப்பதாக நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நிகும்பலை என்ற இடத்தில் இந்திரசித்தன் யாகத்தை நிறைவேற்றி, இராமனைக் கொன்று, மகன் மேகநாதன் திரும்புவான் என இராவணன் கருதியிருந்தான்.

அதுவேளை இலக்குவன் அம்புகள் தைத்ததனால் குருதி
கொப்புளிக்க, கருத்த மேனி சிவந்த மேனியாய்க் காட்சி
தர வந்து சேர்ந்தான்.

வந்தவன் தன்னைக் கையால்
மார்புற அனைத்துச், 'சால
நைந்தனை! இரங்கு கின்றாய்!
நலமெலாம் அழிந்தாய்! வீரம்
சிந்தினை! தேம்பு கின்றாய்!
சிறுவலி மனிசர் தம்மால்
நொந்தனை போலும்! 'ஆங்கு
நிகழ்ந்தது துவல்தி' என்றான்.

'என்ன நடந்தது; சொல்' என விரைந்து கேட்டான்.
இலக்குவன் வீரத்தை வியந்து சொன்னான் மேகநாதன்.
"தந்தையே! நான் சொல்வது என் தகுதிக்குப் பொருந்தாது
என்றாலும், நம் மேல் திரண்டுள்ள பழியைப் போக்கிக்
கொள்ள வேண்டும்" என்றான். கேட்ட இராவணன் கை
தட்டிச் சிரித்தான். "மைந்தனே! வெற்றியே கண்டு வந்த
உனக்கு இத் தளர்ச்சி ஏன் ஏற்பட்டது? நீ போரால்
விளைந்த துன்பத்தை நீக்கி இங்கேயே இருப்பாயாக!
நான் அந்த இராம லக்குவர்களை வென்று வருவேன்.

மகனே! நீயும் நம் வீரர்களும் சேர்ந்து பகையை
முடிப்பீர்கள் என்று நான் கருதவில்லை. என்னை
நம்பியே இப்போரில் இறங்கியுள்ளேன்.

கோளரி அனையாய்! நீயும்
குலத்துறு வீரர் தாமும்
நீளரி முடிப்பிர் என்று
நினைந்திது கொண்டேன் அல்லேன்;
தோள்உறு வலியும் விண்ணோர்
வென்றியைத் துடைத்த யின்ற
வானூறு வலியும் கண்டே
வன்பகை தேடிக் கொண்டேன்!"

என்று வெகுண்டுரைத்தான். வர இருக்கும் அழிவை மேகநாதன் மீண்டும் எடுத்துச் சொன்னான். இராவணன் மேலும் சினந்தான். 'இங்கே நிற்காதே போ! போ! நானுண்டு; என் வாளுண்டு; வெற்றி வாகை புனைவேன்' என வெகுண்டெழுந்தான்.

நிற்பது தவிர்தி! போ! போ!

நீக்குதி! சிலைகள் உண்டு!

வெற்பெனத் தோள்கள் உண்டு!

வீரவாள் உண்டு! யானே

பொற்புற வென்று வாகை

புனைகுவன்; பிதற்ற வேண்டா!

அற்பனே! செல் செல்! என்னா

அழன்றனன் எழுந்தான் மன்னோ!

மேகநாதன், 'தந்தையே! இதோ செல்கிறேன்; ஆனால் மீளமாட்டேன்! அதன் பின்னராவது சீதையை விடுத்திடு' எனச் சொன்னான்.

மேகநாதன், மனைவி சுலோசனையிடம் சென்றான். அவள் வருந்தியிருப்பதேன் என்றான். "போருக்குச் சென்ற நீ வருவாய் என்று கதவைத் திறப்பேன்; இல்லை என்றதும் மூடுவேன். ஓயாது திறக்கவும் மூடவும் இருத்தலால் கதவின் குடுமிகூடத் தேய்ந்துவிட்டது" என்றவளிடம் மேகநாதன் தன் கடமையை எடுத்துரைத்தான். சுலோசனையோ, "மலையைப் பெயர்த்து யானையை அடக்குவது ஆற்றல் அன்று; மற்றைய மகளிரின் அழகைக் கண்டு எழும் மனத்தை அடக்குவதுதான் உண்மையான வலிமையாகும் என்று உன் தந்தைக்குக் கூறத் தக்க சான்றோர் இல்லையா?"

அற்புடையாய்! நும் தந்தை

ஆரணங்கைச் சிறையிடுங்கால்,

வெற்பெடுத்துக் களிறடக்கல்

மிகுவலியன்(று), அயல் மகளிர்

பொற்பினைக் கண்[டு] எழும் உளத்தைப்
 புந்தியெனும் தோட்டினால்
 வற்பினுடன் அடக்குவதே
 வலியென்பார் இங்கிலையோ?

இன்னும் இவ்வாறு பல கூறினாள். மேகநாதன் அவளைத் தேற்றித் தேரேறிச் சென்றான்.

போரில் இந்திரசித்தன் மாண்டான். அவன் தலை அறுபட்டு எங்கோ மறைந்தது. சுலோசனை இராமனிடம் வந்து பணிந்தாள். கண்டவர் திகைத்தனர். அவளை யாரென அறிந்து கொண்ட இராமன், அவள் வந்ததேன்? எனக் கேட்டான். "அண்ணலே! என் கணவரின் மணி முடியையும் உன் அருளையும் பெற வந்தேன்" என்றாள்.

இந்திரனைப் புறங்கண்ட பெருந்தலைவர்(க்)கு
 உரியேன்யான்; இறைவ! நிற்பால்
 அந்தயிலான் மணிமுடியும் ஆரருளும்
 பெறவேண்டி அடைந்தேன்!

மேகநாதன் தலையை எடுத்து வருமாறு அனுமனிடம் இராமன் கூறினான்; தலையைக் கண்டதும் சுலோசனை தளர்ந்து பூமியில் விழுந்து விட்டாள். இலக்குவன், "என் மகளே! இத்துன்பத்தை உனக்குத் தந்தவன் நானே! என்னை விடக் கொடியவர் யாரும் இல்லை" என்று புலம்பினான். இலக்குவன், 'என் மகளே' என்று கூறியதன் காரணம் புலப்படாமல் அங்கிருந்தோர் திகைத்தனர். அப்போது இராமன், "அன்புடையவர்களே! இச்சுலோசனை ஆதிசேடன் புதல்வி; காதலினால் இராவணன் மகன் மேகநாதனை மணந்து கொண்டான். ஆதிசேடன் என் தம்பி இலக்குவனாகத் தோன்றியுள்ளான்; ஆதலால் மகளைக் கண்டு மனம் மருகினான்" என விளக்கம் கூறினான்.

மேகநாதனின் முகத்தைக் கண்ட சுலோசனை மயங்கி விழுந்து தெளிந்தாள்; பூமியில் புரண்டாள். அப்போது அறுபட்ட தலை, "அன்பே! தளராதே! இராமனுடைய வில்லால் என் அண்ணன் சுவர்க்கம் அடைவான்; உன் வாழ்வும் சிறப்புறும்" எனச் சுலோசனைக்குத் தேறுதல் கூறியதோடு, இராமனை நோக்கி, "அண்ணலே! அற்பர் களாகிய நாங்கள் செய்த குற்றங்களையெல்லாம் பொறுத்து மன்னிப்பாயாக" என்றும் வேண்டியது.

அழுது புலம்பிச் சென்ற சுலோசனையிடம் ஒரு வீரன், 'இராவணன் மேகநாதனின் தலையற்ற உடலைத் தேரில் ஏற்றிச் சென்றான்' என்றான். "ஐயகோ! பிறர் கைகூப்பத் தேரில் ஏறும் நிலைமை மாறிப் பிறர், தேரில் ஏற்றும் இழிவு வந்து விட்டதே" எனக் கல்லும் கரைந்துருகக் கதறினாள்; வீடடைந்தாள். மேகநாதனின் உடலைக் கண்டதும் பழைய நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் கண் முன் நிழலாடின. அங்கிருந்த ஒரு கிளி, நாள்தோறும் அசதியாடிக் கூறுவது போல், "நின்பால் அன்புடையார் சோலையில் காத்துள்ளார்; விரைந்து செல்க" என்றது. பாவம்! அதற்கு என்ன தெரியும்? முன்னர்ச் சொன்னதைத் திரும்பச் சொல்லியது.

மேகநாதன் உடல் இடுகாட்டில் அடுக்கப்பட்டிருந்த விறகுகட்கு அருகே கிடத்தப்பட்டிருந்தது. பாங்கியரிடம் தானும் தன் கணவனுடன் செல்ல இருப்பதாகக் கூறினாள் சுலோசனை; "அழகு மிக்கவர்களே! நீங்கள் உலகம் புகழ, கற்பு நெறி பிறழாமல் வாழுங்கள்! உங்கள் தலைவர்களின் உள்ளங் கவர்ந்து அவர்களுக்கு நல்ல பயனைத் தாருங்கள்! அன்பைத் துணையாகக் கொண்டு உலாவுங்கள்! மனத்தைச் சிதையாது காத்துக் கொள்ளுங்கள்; அறக் கடவுளைப் பணிந்து அத் தெய்வம் சொன்ன படி நில்லுங்கள்."

பொற்புடையீர்! நீனிரெலாம் உலகனைத்தும்
ஏத்தெடுப்பப் பொலிந்து தெய்வக்
கற்புநெறி பிறழாது வாழ்ந்திடுமின்!
அன்பருளங் கவர்ந்தன் னார்க்கு
நற்பயனைத் தந்திடுமின்! இறைவடிவாம்
அன்புகொடு நடமின்! உன்எம்
பற்பமலர் சிதையாது காத்திடுமின்!
அறத்தேவைப் பணிந்து நின்மின்!

எனக் கூறி, தோழியரைத் தழுவிப் பிரிந்து தீக்குளித்தாள்.

செந்தழற் பெருங்காட்டின் நடுநின்றாள்
தாமரைவாழ் திருவே போன்றாள்!

“சங்கத்துச் சான்றோர் பாடல்கள், திருக்குறள், முத்தொள்
ளாயிரம், சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், திவ்வியப் பிரபந்
தம் முதலான தமிழ்ச் செல்வங்களின் கருத்துகளும்,
சொற்றொடர்களும் ஆங்காங்கே ஒளிவிடக் காண்கிறோ
மாயினும், எள்ளினுள் எண்ணெய் போல் நூலுள் கம்பனே
நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறான்” என இந்நூல் பற்றி,
காரைக்குடி சா.கணேசன் புகழுரை தந்துள்ளார்.

அளவிற் சிறியதேயாயினும் கவிநலம் சிறக்கும் அரிய
காப்பியமாக இது திகழ்கிறது.

இராவண காவியம்

இராமாயணம் ஆரிய திராவிடப் போர். இராமன் ஆரியர் தலைவன்; இராவணன் திராவிடர் தலைவன். திராவிடர்களை அரக்கர்கள் என்றும் இழிந்தவர்கள் என்றும் பழிப்பதற்காகவே இராமாயணம் எழுதப்பட்டது என்ற கருத்து எழுந்தது. இதனால் இராவணனை உயர்த்தியும் இராமனைத் தாழ்த்தியும் கூறும் நிலையும் உண்டாயிற்று. இராமாயணத்தில் எதிர்நிலைத் தலைவனாகவுள்ள இராவணனைத் தமிழ் மன்னனாக, ஆரியக் கொடுமையை எதிர்க்கும் தலைவனாக, காப்பியத்தின் தலைமாந்தனாக அமைத்துப் புலவர் குழந்தை, 'இராவண காவியம்' இயற்றினார். பெருங்காப்பியத்திற்குரிய எல்லா இலக்கணங்களும் பொருந்திவரப் படைக்கப்பட்ட இந்நூற்றாண்டுக் காப்பியமிது. கருத்து வேறுபாடு கொண்டவர்கள் கூட அதன் காப்பியச் சுவையைப் போற்றிடக் காண்கிறோம்.

தேனினும் இனிய செந்தமிழ்க் குழந்தை/
நான் கம்பராமாயணக் கவிச்சுவையில்
கட்டுண்டு கிடந்தனன்; தங்கள்
இராவண காவியம்
அக்கட்டை அமிழ்த்துவிட்டது;
கருத்து மாறுபாடு வேறு

எனச் சொல்லின் செல்வர் இரா.பி.சேதுப்பிள்ளையும்,

இனியொரு கம்பனும் வருவானா?

இப்படியும் கனி தருவானா?

கம்பனே வந்தான்

அப்படிக்க் கனிதையும் தந்தான்

ஆனால்

கருத்துதான் மாறுபட்டது.

எனப் பேராசிரியர் ஐயம்பெருமாள் கோனார் அவர்களும் இக்காப்பியச் சுவையில் ஈடுபட்டுப் பாராட்டியுள்ளனர். தமிழகக் காண்டம், இலங்கைக் காண்டம், விந்தக் காண்டம், பழிபுரி காண்டம், போர்க்காண்டம் என ஐந்து காண்டங்களையும் 57 படலங்களையும் 3100 பாடல்களையும் இக்காப்பியம் கொண்டுள்ளது.

மிகப் பெரிய பழங்காலத்தே தமிழ்நாடு இன்றைய குமரி முனைக்குத் தெற்கே ஆயிரங் கல்லுக்கு மேல் அகன்றிருந்தது. கடல் கோளால் அப்பகுதி கடலுள் மூழ்கியது. இரண்டாம் கடல் கோளுக்குப் பிறகு இன்றைய இலங்கை உண்டானது.

இலங்கையைத் தமிழர் தலைவன் இராவணன் ஆண்டு வந்தான். அவன் மனைவி வண்டார் குழலி; மகன் சேயோன். இராவணனுக்குக் கும்பகன்னன், பீடணன் என இரு தம்பியர்; காமவல்லி தங்கை.

வடநாட்டில் ஆரியர் வாழ்ந்தனர். அவர்களுள் பலர் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் குடியேறி விந்தமலைக் காடுகளில் இலைக் குடிகளில் வாழலாயினர். அவர்கள் உயிர்ப்பலி செய்யும் வேள்வி செய்தனர். தமிழர்கள் இதனைத் தடுத்ததால் அவர்கட்குப் பகைவராயினர்.

வடநாட்டில் சரயு ஆற்றங்கரையில் தசரதன் என்னும் சிற்றரசன் ஒருவன் இருந்தான்; தனது தோள் வலியால் பல நாடுகளை வென்று பேரரசன் ஆனான். தன் தகுதிக் கேற்ப, பேரரசன் ஒருவன் மகளை மணக்க

விரும்பினான்; கேகயன் மகள் கைகேசியைக் கேட்டான். அவன் மறுக்கவே, தனது நாட்டைக் கைகேசிக்குப் பரிசமாகக் கொடுத்து அவளை மணந்தான். பிள்ளை யில்லாமையால் கலைக் கோட்டு முனிவரைக் கொண்டு வேள்வி செய்தான். கோசலை இராமனையும், கைகேயி பரதனையும், சுமித்திரை இலக்குவன், சத்துருக்களையையும் பெற்றெடுத்தனர்.

மிதிலை நகரில் சனகன் சொன்ன வில்லையொடித்துச் சீதையை மணந்தான் இராமன். அதே அரச குடும்பத்தில் அவன் தம்பியரும் மணந்தனர். தசரதன் தன் மக்கள் நால்வருள்ளும் இராமனிடம் எல்லையற்ற அன்பு கொண்டிருந்தான். அதனால் பரதனுக்குச் சொந்தமாக வேண்டிய ஆட்சியை இராமனுக்குக் கொடுக்க முடிவு செய்தான். கைகேசி, முன்னர்த் தசரதன் கொடுப்பதாக வாக்களித்திருந்த இரு வரங்களில் ஒன்றால் பரதன் நாடாள் வேண்டுமென்றும் இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் காடேக வேண்டுமென்றும் கேட்டாள். தசரதன் கெஞ்சிக் கேட்டும் கைகேசி தன் முடிவை மாற்றிக் கொள்ள வில்லை. இராமன், சீதை, இலக்குவன் மூவரும் காடு சென்றனர்; சுங்கையைக் கடந்து தென்புலம் வந்தனர். விந்தமலைப் பகுதியை அடைந்தனர்.

அங்கு இருந்த ஆரியர்கள், தமிழர்கள் வேள்விக்கு இடையூறாக இருப்பதைக் கூறி, அவர்களை அடக்கித் தங்கட்கு வாழ்வளிக்குமாறு வேண்டினர். இராமனும் அவ்வாறே செய்வதாகக் கூறினான்.

விந்தமலைப் பகுதியில் இராமனின் தங்கை காம வல்லி ஆண்டு வந்தாள்.

ஒருநாள், தனித்துலாவிய காமவல்லியை இராமன் கண்டு காமுற்று, அவள் அறிவுரையைக் கொள்ளாது,

கையைப் பிடித்து இழுத்து வற்புறுத்தினான். அவள் திமிறிக் கொண்டு விரைந்து சென்றாள்: இராமன் தன் தம்பியால் அத் தமிழரசியின் மூக்கையும், காதையும், முலைக் காம்புகளையும் அறுத்துக் கொன்றான்.

தூதரால் செய்தியுணர்ந்த இராவணன் கொதித்தெழுந்து விந்தம் சென்று சீதையை எடுத்து வந்தான். சீதை புலம்ப, "உன் கணவன்வரின், நல்லறிவு புகட்டி உன்னை அவனுடன் அனுப்புகிறேன்; அஞ்சேல்" எனத் தேற்றித் தன் உடன்பிறந்தாளின் நிலையில் வைத்துப் பேணி வந்தான்.

சீதையைத் தேடிச் சென்ற இராமன், வழியில் அனுமனைக் கண்டு அவன் வாயிலாகச் சுகர்வனின் நட்பை நாடினான். அவன், "என் அண்ணனைக் கொன்று அரசிந்தால் உன் மனைவியை மீட்க நான் உதவுவேன்" என்றான். இராமன் மறைந்திருந்து வாலியைக் கொன்று, சுகர்வனைக் கிட்கிந்தைக்கு அரசனாக்கினான்.

சீதையைப் பார்த்து வர, தன் மனைவியோடு சென்ற இராவணன், "உன்னை மீட்க, இராமன், சுக்கிரீவன் படையோடு இலங்கை வர இருக்கிறான்" என்று கூறினான். தன்னால் இலங்கை போர்க்களமாகுமே என வருந்தி, அங்கு வந்த பீடணன் மகள் திரிசடையிடம், "உன் தந்தையிடம் சொல்லி என்னை எப்படியாவது என் கணவரிடம் சேர்த்துப் போரில்லாமல் செய்" என வேண்டினாள். திரிசடை அவ்வாறே தன் தந்தையிடம் கூறினாள்.

பீடணனோ இராமனை அடைந்து சுக்கிரீவன் போல் அரசனாக எண்ணியிருந்தான். இராமன் சீதையைப் பார்த்து வரும்படி, சுக்கிரீவனின் அமைச்சனான அனுமனை அனுப்பியிருந்தான். இலங்கை சென்ற அவன் ஓர் ஆரியனால் பீடணின் நிலையை அறிந்து அவன் இல்லம் அடைந்தான். பீடணன் தன் எண்ணத்தைக் கூறவே,

அனுமன் அவ்வாறு செய்வதாக உறுதியளித்தான். அனுமன் சீதையைச் சந்தித்தான். அவன் சீதையிடம், "இராமன் படையொடு வந்து இலங்கையை அழித்து உன்னை மீட்பான்" என்றான். சீதை, இராவணன் பெருமையைக் கூறி இராமனைத் தனியாக வரும்படிக் கூறினாள்.

அனுமன் வெளியேறும்போது பிடிபட்டான்; இராவணன் முன் நிறுத்தப்பட்டான். இராவணன், அயலானோடு கூடி அரசைக் கொன்ற இரண்டகச் செயலைக் கண்டித்துக் கூறி, இராமனைத் தனியாக வந்து மன்னிப்புக் கேட்டு மனைவியை அழைத்தேகுமாறு கூறெனக் கூறி அனுப்பினான்.

இராமன் படையுடன் சென்று இலங்கைப் புறத்தே தங்கினான். போரைத் தடுக்க இராவணன் அதிகாயனைத் தூது விட்டான். இராமன் மறுக்கவே இராவணன் போருக்கெழுந்தான். அப்போது பீடணன் இராமனின் திறமை கூறி, "சீதையை விட்டு உறவு கொள்வோம்" என்றான். இராவணன் வெகுண்டு அவனை வெளியே செல்லுமாறு கூறினான். அவன் நேரே இராமனிடம் சென்று அடைக்கலம் எனக் காலில் விழுந்தான். இராமன் அப்போதே அவனை இலங்கை அரசன் என அறிவித்து முடியும் சூட்டினான். பீடணன் இலங்கையை எளிதில் வெல்வதற்கான உளவையெல்லாம் உரைத்தான்.

போர் மூண்டது. சும்பகன்னனும், சேயோனும் முறையற்ற முறையில் வஞ்சகமாகக் கொல்லப்பட்டனர். இராவணன் போர்க்களம் சென்றான். இராவணன் இலக்குவன் பக்கம் வாளெறியத் திரும்பியபோது, மாதலி என்பான் ஒரு கூரிய அம்பைக் கொடுத்து, 'அவன் வாள் எறிந்து திரும்பும் முன் கொல்க' என்றான். முறை கெட்ட இராமன் அவ்வாறே தமிழகம் புலம்பத் தமிழர் தலைவனைத் தலையறுத்து வீழ்த்தினான். வண்டார் குழலி உடன் உயிர் விட்டாள்.

சீதை அழைத்து வரப்பட்டாள். அவள் இராவணன் பெருமை கூறி வருந்தினாள்; இராமன் அதைப் பொருட் படுத்தவில்லை. இராமன் பீடணனோடு, தமிழகத்தில் தமிழரைப் போல எல்லா உரிமைகளையும் பெற்று, ஆரியர் நிலையாயிருந்து வாழ்வதற்கேற்ற ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு, பீடணனை இலங்கை அரசனாக்கி அயோத்தி சென்று முடி புனைந்து கொண்டான். இதுவே புலவர் குழந்தை அவர்களின் இராவண காவியக் கதைச் சுருக்கம் ஆகும்.

காப்பியப் பொருளை ஏற்காதவருமிருப்பர் என்பதைப் பாயிரப் பகுதியில் ஆசிரியர்,

ஏசு வார்சிலர்; ஈதுண்மை யேஎனப்
பேசு வார்சிலர்; பேசு எதிர்மனம்
கூசு வார்சிலர்; கூக்குர லார்சிலர்;
மாசி லாத்தமிழ் மாக்கதை கேட்கவே

எனச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

அவையடக்கப் பாடலில் அவர் பெயரையே வைத்துப் பாடுவது நயம் சேர்க்கிறது. "குழந்தையின் மழலை மொழியை நன்று தீது எனப் பெற்றோர் ஆயமாட்டார். இன்பமாய்க் கொண்டு நல்லதாகவே மகிழ்வார். அதுபோல தமிழன் கதையை எழுதியுள்ள நான் உங்கள் குழந்தை! எனவே உயர்வாகவே கொள்வீர்கள்" என்கிறார்.

கோதி லாத குழந்தை குதலையைத்
தீது நன்றெனத் தேர்வரோ பெற்றவர்;
ஈது நந்தமி ழன்கதை யே;யிதை
ஓது வோனுமிங் குங்கள் குழந்தையே!

காப்பியத்தில் இயற்கை வருணனையை இயல்பாகப் பாடிச் சிறப்பிக்கிறார்.

மழுக்குதா ராக்குஞ் சுக்கு வாத்தினங் குஞ்சுநீத்தம்
பழக்கவக் காட்சி யைத்தாய் பார்த்துளம் மகிழும் ஓர்பால்!
வழக்குறு மக்களுண்டு வழிச்செல இளநீர்க் காயை
கொழுக்கவுண்ட லுத்துப் போன குரக்கினம் பறித்துப் போடும்.

தாராக் குஞ்சுக்கு வாத்துக் குஞ்சு நீச்சல் பழக்கித் தருகிறது. இதைக் காணும் தாராக் குஞ்சின் தாய் ஒரு பக்கம் மகிழ்ந்திருந்து பார்க்கிறது. குரங்குகள் இளநீர்க் காய்களை வழிச்செல்வோர் உண்ணும்படியாகப் பிய்த்துப் போடுகின்றன. இது மருத நிலை வருணனை!

நாட்டு மக்கள் மொழிநலம் பேணி வாழ்ந்து மகிழ்ந்தனர்.

ஏடுகை யில்லா ரில்லை; இயலிசை கல்லா ரில்லை;
பாடுகை யில்லா ரில்லை; பள்ளியோ செல்லா ரில்லை;
ஆடுகை யில்லா ரில்லை; அதன்பயன் கொள்ளா ரில்லை;
நாடுகை யில்லா ரில்லை நற்றமிழ் வளர்ச்சியம்மா!

குமரிக் கண்டத்தைக் கடல் கொண்டதை ஒரு படல மாகவே பாடியுள்ளார். தமிழ் நிலத்தைக் கொண்ட கடலை மனம் வெதும்பிச் சாடுகிறார்!

யாமும் குழலும் பலபறையும் யாமோர் ஆடும் ஆடரங்கும்
போமும் பனையே டுந்தோய்ந்த பொதிபொதி யான தமிழ்நூலும்
வாமும் பொருளும் நிலபுலமும் மனையோ டுவையும் வாய்க்கொண்ட
பாமும் கடலே நீயொருநாள் பாழாய்ப் போகக் காணேமோ?

“கடலே! யாழ், குழல், பறை, ஆடரங்குகள், செப்பேடுகள், ஓலைச் சுவடிகளில் அமைந்திருந்த பொதி பொதியான நூல்கள், மக்கள் வாழ்ந்திருந்த நிலபுலங்கள், வீடுகள் ஆகிய இவையனைத்தையும் விழுங்கி விட்டனையே! இவற்றைப் பாழாக்கிய நீ, ஒரு நாள் பாழாய்ப் போவதைப் பார்க்க மாட்டோமோ?”

இராவணன் கடற்கரையோரம் நடந்து செல்கிறான். கடலலைகள் அவன் காலைத் தழுவி மீள்கின்றன. இந்த இயற்கைக் காட்சியில் கவிஞர் ஓர் அற்புதமான தற்குறிப்பேற்றத்தைப் படைத்துக் காட்டுகிறார்.

சங்கந்தரு தமிழுண்டது தவறென்று தெளிந்தேன்
இங்கொன்றிய இறையே! இனி என்றுந்தலை வையேன்
அங்கன்றது கொண்டேபொறுத் தருவ்கென் றொலிகடலும்
சங்கந்தரு முத்தந்திறை தருமாவிர மடங்கே!

அலைகளாகிய கைகளால் இராவணனின் கால்களைப் பிடித்து வணங்கி, "அரசே! தெரியாமல் அன்று தவறு செய்துவிட்டேன்! சங்கத் தமிழ்ச் சுவடிகளையெல்லாம் வாரி வயிற்றில்போட்டு அழித்து விட்டேன்! இனி அத் தவற்றினை ஒருபோதும் செய்யேன்! முன் செய்த தவற்றுக்கு இதோ பொதுபொதுயான முத்துகளைத் துறையாகப் பெற்றுக்கொண்டு என்னை மன்னிப்பாயாக" எனக் கடல் வேண்டுகிறதாம்! கடலலைகள் முத்துகளைக் கரையில் வீசிச் சென்றதை அணிநலம் சிறக்கப் பாடியுள்ள புலமைத் திறம் போற்றுதற்குரியது.

எங்கும் எதற்கும் தமிழையே முன்நிறுத்துகிற பாங்கு காப்பியத்தில் தென்படுகிறது. இராவணனுக்கு ஆசிரியர் கற்பிக்கிறார். அவன் ஆசிரியரை விஞ்சிய மாணவனாக இருக்கிறான். ஆசிரியர், 'தமிழ்' என்கிறார். இராவணன், 'தமிழன்று; தமிழ்மொழி' என்கிறான். ஆசிரியர், 'தமிழ்மொழி' என்பார்; இராவணனோ, 'அது எமது சொந்தத் தாய்மொழி' என்பான். ஆசிரியர் அடுத்துத் 'தமிழகம்' என்றால், உடனே இராவணன், 'அது எங்கள் தாயகம்' என்பான்.

தமிழ்என ஆசான் சொல்லத்
 ததும்பிய மழலை வாயால்
 தமிழ்மொழி என்னும்; பின்னும்
 தமிழ்மொழி என்ன, எந்தாய்!
 தமிழ்மொழி எமது சொந்தத்
 தாய்மொழி என்னும்; பின்னும்
 தமிழகம் என்ன எங்கள்
 தாயகம் என்னும் மாதோ!

இராவணனின் தாய் உணவுண்ண அவனை அழைக்கிறாள். அவனோ நான், 'முன்பே அமிழ்தை உண்டு விட்டேனே' என்கிறான். 'இப்போதுதானே அழைக்

கிறேன், இதற்குமுன் எப்படி உண்டிருப்பாய்' என்கிறாள் தாய். "உனக்குத் தெரியாதா அம்மா! 'தமிழ் தமிழ்' என விரைந்து சொல்லிப்பார்; அது அமிழ்தாகிவிடும். தமிழை உண்ட நான் அமிழ்துண்டவன்தானே!" எனத் தாய்க்கு விளக்கம் அளிக்கும் தனையனைக் காண்கிறோம்.

அமிழ்துணும் என்னில் அன்னை
 அப்பவே தமிழ் உன் டேன்இவ்
 அமிழ்துவே ண்டாம் 'போ' என்னும்
 அமிழ்தது தமிழ்தான் என்ன
 அமிழ்(து) அமிழ்து தமிழ்தாம் அன்னா(ய்)
 ஆம் அது தமிழ்தான் என்னும்
 தமிழ்அமிழ் தாக உண்டு
 தமிழ்மகன் வளரும் மாதோ!

ஆசிரியர் காவியத்தைத் தமிழ்த்தாய் வணக்கத்துடன் தொடங்குகிறார். தமிழ் எத்தகைய பழைமையானது என்பதை முதற்பாடலிலேயே விளக்குகிறார். உலகின் பிற பாகங்களிலெல்லாம் மக்கள் காட்டுமிராண்டிகளாக, பேசத் தெரியாதவர்களாக வாழ்ந்த காலத்திலேயே, தமிழ் பலகலைகளையும் பண்பாட்டையும் தாங்கி உலக முதல் மொழியாக நின்றது.

உலகம் ஊமையா உள்ளஅக் காலத்தே
 பலகலைப்பயன் பாங்குறத் தாங்கியே
 இலகி யின்றுநான் என்னும் மொழிக்கெலாம்
 தலைமை யாம்தமிழ்த் தாயினைப் போற்றுவாம்!

இராவணன் தங்கை காமவல்லியை இராம இலக்கு வனர் காது, மூக்கை அறுத்ததை இராவணனிடம் சொல்ல வருகின்றனர். அவர்கள் பேசும் முன்னரே இராவணன் பேசுகிறான். ஒரு பாடலில் எத்தனை வினாவிடையை அமைத்துக் காட்டுகிறார் குழந்தை.

வந்தவர்களைப் பார்த்து, 'என்ன என்றான்' இரா வணன். 'தங்கை' என்றனர் வந்தவர்; அவர்கள் முடிக்கும் முன்னரேயே 'தங்கை இனிதாக இருக்கிறாளா?' என்ற வினா எழும்புகிறது. 'இல்லை' என்பது மறுமொழி; 'என் தங்கைக்கு என்ன நேர்ந்தது?' இராவணனின் விரைந்த வினா. வந்தவர்கள் எப்படிச் சொல்வது என்று தெரியாது திகைத்து 'என்ன என்று சொல்லுவோம்' எனச் சொல்லும் அளவிலேயே, 'தங்கை நலமாக இல்லையா, நலமாக இல்லையா?' என இராவணன் கேட்க, அவர்களால் எதுவும் சொல்ல முடியாமல், 'மன்னர் மன்னா! மன்னர் மன்னா' என்று மட்டுமே புலம்பினார். உடனே தங்கைக்கு ஏதோ கேடு நேர்ந்திருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட இராவணன், ஏதும் பேச முடியாமல், 'என் தங்கையே!' எனப் பெருங்குரலெடுத்துப் புலம்பினான். இத்தனை செய்தியையும் ஒரு பாட்டில் அடக்கிக் காட்டும் புலவர் திறம் போற்றுதற்குரியது.

'என், எனத் 'தங்கை' என்ன
 'இனிது' என 'இல்லை' என்ன
 'என்னருந் தங்கைக் கென்ன
 இயன்றதை உரைமின்' என்ன
 'என்னெனச் சொல்வோம்' என்ன
 'இலைஇலை நலமோ' என்ன
 'மன்னவர் மன்னா' என்ன
 மன்னனும் 'தங்காய்' என்ன

என நீளக் குரலெடுத்து அதிர்கிறான்.

தங்கை என்று அழைக்கா முன்னமே இதோ இங் கிருக்கிறேன்; என்ன செய்ய வேண்டும் எனக் கேட்டு ஓடி வருவாயே! இப்போது மண்ணுக்கு இரையாகி விட்டாயே! தங்கையே என்று உன்னை நான் அழைப்பதும் என்னை அண்ணா என்று நீ அழைப்பதும் இனி ஏது?

தங்கைகள் றழையா முன்னம்
 தமிழ்மணம் கமழும் வாயால்
 இங்குளேன் அண்ணா ஏன்?என்(று)
 ஏவலில் திறம்பா நின்ற
 மங்கையர்க் கரசி! அந்தோ
 மண்ணினுக்(கு) இரையா னாயே!
 எங்குனைத் தங்காய் என்பேன்
 என்(று) எனை அண்ணா என்பாய்

எனச் சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்புகிறான்.

இராவணன் மகன் சேயோன் (இந்திரசித்து) பேசுவது
 லேயே சினம் கொப்புளிக்கிறது; வீரம் விளையாடுகிறது;
 கக்கும் தீப்பிழம்பாகச் சொற்கள் வெளிப்படுகின்றன.
 “என் அத்தையின் உறுப்புகளை அறுத்த அக் கொடிய
 வரைக் குத்துக்கு நூறாகக் கொன்று தீர்ப்பேன்! அவர்கள்
 தலைகளைப் பந்தாடி வருவேன்”

அத்தைக்குச் சினைகொன்று பகைதேடிக் கொண்ட
 அறிவற்ற கொலைகார வடவோரை ஈதோ
 குத்துக்குப் பலநூறு குமுறுக்குப் பலவாக்
 குலைவிண்ட தெங்கென்னத் தலைகொய்து வருவேன்

எனக் குமுறுகிறான்; துடிக்கிறான்; குதிக்கிறான்.

உள்ளுவோர் உள்ளத்தை உருக்கும் வகையில் அவலச்
 சுவைப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. சேயோன் மாண்டு
 கிடக்கிறான்; தாய் வண்டார்குழலி, “நந்தா விளக்கே!
 நற்றமிழர் நாயகனே! ஆரியர் கை அம்பினுக்கோ உன்னை
 ஆளாக்கி வளர்த்தேன்” எனப் புலம்புகிறாள்.

தனியாய் அலர்ந்த மலர்வாய் எழுந்து
 தகவே கசிந்த தெளிதேன்
 கனிபால் இணைந்து படவே உயர்ந்து
 கலைதா வி வந்த தமிழர்

அனைபோல் உவந்து முடிசூட, இந்த
அரசா எவந்த மகனே!

இனியா ரைநம்பி உயிர்வாழ் வன், உந்தன்
இயலோ டமைந்த எளியேன்.

இக்காப்பியத்திற்கு முன்னுரை எழுதியுள்ள பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், “இராவண காவியம் திடுக்கிடு கிறீர்களா? அப்படித்தான் இருக்கும். பன்னெடுங் காலமாக இராமாயணம் படித்தும், படிக்கப் பக்கம் நின்று கேட்டும் வந்த மக்களல்லவா? அவர்கள் செவிக்கு, இராவண காவியம் என்ற ஒலியே சற்றுக் கிலி தருவ தாகத்தான் இருக்கும். எனினும் இந்நூல் எதிர்பாராததல்ல; காலத்தின் விளைவு; ஆராய்ச்சியின் அறிகுறி; புரட்சிப் பொறி என்று பல கூறலாம். இதுபோல ஒரு நூல் வெளிவந்தே தீரும் என்பதை, நாட்டு மக்கள் உள்ளத்தின் போக்கிலே ஏற்பட்டு வரும் புதிய எழுச்சியை அறிந்தோர் அறிந்திருந்தனர்” என்கிறார். இத்தகைய காப்பியம் எழுவது காலத்தின் விளைவு என்பது, பேரறிஞர் அண்ணா கணிப்பு.

நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதியுள்ள டாக்டர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள், “இராமாயணத்தின் காவிய நாயகன் இராமன். இராவண காவிய நாயகன் இராவணன். எனவே இராவண காவியம் தெற்கேயிருந்து எழுகிறது. ஐந்து காண்டங்கள் 57 படலங்கள் 3100 பாடல்களும் தமிழ் தமிழ் என்றே முழங்குகின்றன. இந்நூல் ஒரு கற்கண்டுக் கட்டி; தெவிட்டாத தேனாற்று வெள்ளம்” என்கிறார்.

காலத்தின் தேவைக்கேற்ப எழுந்த கற்கண்டுக் கட்டி இராவண காவியம்.

பாஞ்சாலி சபதம்

இதிகாசங்களாகிய இராமாயணம் மகாபாரதம் போன்றவற்றிலுள்ள பகுதிகளை எடுத்து இக்காலக் கவிஞர்கள் குறுங்காப்பியங்களாகச் சமைத்துள்ளனர். வியாச பாரதத்தின் ஒரு சிறுபகுதியை மையக் கருவாகக் கொண்டு பாரதியார் ஐந்து சருக்கங்களில் பாஞ்சாலி சபதம் பாடியுள்ளார். பாரதியார் கூற விழைந்த விடுதலை எழுச்சியை, மக்களிடையே பழக்கத்திலிருந்து வந்த ஒரு கதையை எடுத்துக்கொண்டு, தன் கருத்துகளை அதில் பெய்து, புரட்சிக் கனல் தெறிக்க இதனைப் பாடியுள்ளார். காப்பிய உறுப்புகளான நாட்டு வருணனை, நகர வருணனை, இயற்கை வருணனை, மந்திரம், தூது முதலியன பொருந்திய வகையில் காப்பியத்தில் இணைந்துள்ளன.

இக்காலக் காப்பியங்கள் எளிய நடையில் எல்லோருக்கும் புரியும்படியாகச் செய்யப்பட வேண்டும் என்னும் கருத்தைக் காப்பிய முகவுரையில் பாரதியார் கூறியுள்ளார். "எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய்மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகின்றான். ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற் பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்களெல்லோருக்கும் நன்கு

பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன், காவியத்துக் குள்ள நயங்கள் குறைவுபடாலும் நடத்துதல் வேண்டும்'' என்பது அவர் கூற்று.

'நமக்குத் தொழில் கவிதை' என்று பாடிய பாரதியார், பராசக்தியிடம் தன்னைப் புலவனாக்க வேண்டுமென்றே கேட்கிறார். காப்பியத்தின் இரண்டாம் பாகத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள பராசக்தி வணக்கம்,

ஆங்கொரு கல்லை வாயிலில் படிஎன்று
அமைத்தனன் சிற்பி, மற்றொன்றை
ஓங்கிய பெருமைக் கடவுளின் வடிவென்று
உயர்த்தினான்; உலகினோர் தாய்நீ
யாங்களே, எவரை, எங்ஙனஞ் சமைத்தற்கு
எண்ணமோ, அங்ஙனம் சமைப்பாய்;
ஈங்குனைச் சரணென்று எய்தினேன்; என்னை
இருங்கலைப் புலவன் ஆக்குதியே

என அமைந்துள்ளது.

நாட்டைப் பாடும்போது பண்டைய காப்பியங்கள், அந் நாட்டில் மிகச் சிறந்தவர்கள் மட்டுமே இருப்பதாகப் பாடுவது வழக்கம். ஆனால் பாரதியார், நாட்டில் நல்ல வர்களும் இருப்பார்கள்; தீயவர்களும் இருப்பார்கள் என உள்ளது உள்ளபடியே பாடுகிறார். அத்தினாபுரத்தைப் பாடும்போது, அங்கு,

மெய்த்தவர் பலருண்டாம் வெறும்
வேடங்கள் பூண்டவர் பலரு முண்டாம்
உய்த்திடு சிவஞானம் - கனிந்து
ஓர்ந்திடு மேலவர் பலருண்டாம்

பொய்த்த இந்திர சாலம் நிகர்
பூசையும் கிரியையும் புலைநடையும்
கைத்திடு பொய்மொழியும் - கொண்டு
கண் மயக்கார் பிழைப்போர் பலராம்

என்பார். தீயவர்கள் இருக்கும்போது, அதனை மாற்றி எல்லோரும் நல்லவர் எனப் பாடுவானேன்?

பாண்டவர்களை அழிக்க வேண்டுமெனத் துரியோதனன் தன் மாமன் சகுனியிடம் பதைப்புடன் கூறினான். சகுனி, பாண்டவரைச் சூதாடி வெல்லலாம் எனத் தூண்டினான். திருதராட்டினனிடமும், "துரியோதனன் பாண்டவர் நாட்டை அடைய விரும்புகிறான்" என்றான் சகுனி. திருதராட்டிரன், 'உடன் பிறந்தாருள் பகையா?' என மறுத்தான். துரியோதனன் வெகுண்டான்; தந்தையை ஏசினான்; 'இதைச் செய்யாவிடில் உயிர் விடுவேன்' என்றான். திருதராட்டிரன்,

விதி விதி விதி மகனே - இனி
வேறெது சொல்லுவன் அட மகனே

எனப் புலம்பினான்; பாண்டவர்களை அழைத்து வர விதுரனை அனுப்பினான். பாண்டவர்கள் முதலில் தயங்கிய போதிலும், 'தந்தை அழைக்கிறார்; சிறிய தந்தை வந்து சொல்கிறார்; ஆகவே செல்வோம்' என முடிவு செய்தனர்.

பாண்டவர் பயணமாயினர். மாலை வந்தது; ஒரு மலர்ச் சோலையில் தங்கினர். அருச்சுனன் திரௌபதியிடம் வானத்தைக் காட்டி, மாலைப் பொழுதை வருணிக்கின்றான்.

பார்; சுடர்ப் பரிதியைச் சூழவே படர்முகில்
எத்தனை தீப்பட் டெரிவன - ஓகோ!
என்னடி இந்த வன்னத்து இயல்புகள்!
எத்தனை வடிவம்! எத்தனை கலவை!
தீயின் குழம்புகள்! - செழும்பொன் காய்ச்சி
விட்ட ஓடைகள்! - வெம்மை தோன்றாமே
எரிந்திடும் தங்கத் தீவுகள் - பாரடி
நீலப் பொய்கைகள்! - அடடா, நீல
வன்னம் ஒன்றில் எத்தனை வகையடி!

எத்தனை செம்மை! பசுமையும் கருமையும்
 எத்தனை - கரிய பெரும்பெரும் பூதம்!
 நீலப் பொய்கையில் மிதந்திடும் தங்கத்
 தோணிகள்; சுடரொளிப் பொற்கரையிட்ட
 கருஞ் சிகரங்கள் - காண்டி, ஆங்கு
 தங்கத் தமிழ்கலம் தாம்பல மிதக்கும்
 இருட்கடல்! - ஆஹா எங்கு நோக்கிடினும்
 ஒளித்திரள்! ஒளித்திரள்! வன்னக் களஞ்சியம்!

கோடி கோடியாகப் பொன்னைக் கொண்டு வந்து
 கொட்டினாலும் அது இந்த வருணனைக்கு ஈடாகாது!

தருமன் நாட்டைப் பணயம் வைத்துச் சூதாடினான்;
 இதைப் பாரதியாரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

கோயிற் பூசை செய்வோர்
 சிலையைக் கொண்டுவிற்றல் போலும்,
 வாயிற் காத்து நிற்போர்
 வீட்டை வைத்திழத்தல் போலும்,
 ஆயிரங் களான நீதி
 அவையு ணர்ந்த தருமன்,
 தேயம் வைத்திழந்தான், சீசீ
 சிறியர் செய்கை செய்தான்.

எனச் சாடுகிறார். "கோயிற் பூசாரி; அவனுடைய வேலை
 என்ன? சிலைக்கு வழிபாடு செய்ய வேண்டும்;
 கோலிலைத் தூய்மையாக வைத்திருக்க வேண்டும்;
 வழிபட வருவார்க்கு வழிபாடு செய்விக்க வேண்டும்.
 அவற்றை விடுத்து, இந்தக் கோயிலில் நான் தானே
 இருக்கிறேன். இந்தச் சிலை எனக்குத்தான் சொந்தம்
 என்று அதை விற்றால் அப்பூசாரியை என்னென்பது?
 திருடன் என்று தானே சொல்ல வேண்டும். தருமன்
 அத்தகையவனே!

வீட்டுக் காவற்காரன்; வீட்டை நன்முறையில்
 பாதுகாக்க வேண்டும். அவ்வளவுதானே அவன் வேலை.

இந்த வீட்டின் முன் நான்தானே நிற்கிறேன். இவ்வீடு எனக்குத்தான் உரிமையுடையது என்று அதை விற்பானேல் அவன் கொள்ளைக்காரனல்லவா? தருமன் அத்தகையவனே!"

நாடு கோயில்; மக்கள் சிலை; தருமன் பூசாரி; வழிபட மட்டுமே உரிமை உண்டு. வீடு, நாடு. தருமன் காவல் காரன்; அதை விற்க முயல்வது எவ்வளவு சிறுமைத்தனம்?

நாட்டைப் பணயமாக்கியதைக்கூடப் பொறுப்பார் போலும்; பாஞ்சாலியைப் பணயமாக்கினான் என்றதும் சீறியெழுகிறார்.

செருப்புக்குத்தோல் வேண்டியே இங்குக்
கொல்வரோ செல்வக் குழந்தையினை
விருப்புற்ற சூதினுக்கே ஒத்தபந்தயம்
மெய்த்தவப் பாஞ்சாலியா?

என்று கனல் தெறிக்க வெடிக்கிறார்.

துரௌபதியைத் துச்சாதனன் கூந்தலைப் பற்றி இழுத்துச் செல்கிறான். இதைச் சொல்வதற்கே பாரதியார்க்குப் பொறுக்கவில்லை. என்ன மக்கள் இம்மக்கள்? ஒரு பெண்ணுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமையைக் கண்டு வாய் மூடி ஊமையர்களாக இருக்கிறார்களே! இவர்களும் மனிதர்களா? வீரமில்லாத கோழைகள் நாட்டில் இருந்து என்ன பயன்? துள்ளி எழ வேண்டாமா? சீறிப் பாய வேண்டாமா? அம்மையை அந்த அநியாயக் காரனிடமிருந்து ஒரு கணத்தில் மீட்டிருக்க வேண்டாமா?

என்ன கொடுமையிது என்று பார்த்திருந்தார்;
ஊரவர்தம் கீழ்மை உரைக்கும் தரமாமோ?
வீரமிலா நாய்கள்! விலங்காம் இளவரசன்
தன்னை மிதித்துத் தராதவத்தில் போக்கியே,
பொன்னை அவள் அந்தப் புரத்தினிலே சேர்க்காமல்
நெட்டை மரங்களென நின்று புலம்பினார்
பெட்டைப் புலம்பல் பிறர்க்குத் துணையாமோ?

இங்குப் பாரதியார் திரௌபதியை நினைந்து பாடவில்லை. அடிமைப்பட்டிருக்கும் இந்தியத் தாயை மீட்கத் துடித்தெழாமல், கைகட்டி, வாய்பொத்து, அஞ்சி அடிமைகளாகக் கிடக்கும் இந்திய மக்களை நோக்கியே இவ்வினாக்களை விடுக்கிறார்.

துரியோதனன் அவையில் திரௌபதி துகில் உரிய நிறுத்தப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, வீமன், "அண்ணா! நாட்டை வைத்து இழந்தாய்; நாங்கள் பொறுத்திருந்தோம்; எங்களைப் பணயப் பொருளாக வைத்து ஆடித் தோற்றாய்! அப்போதும் பொறுத்திருந்தோம்!

துருபதன் மகளைத் - திட்டத்
துய்நன் உடன் பிறப்பை
இருபகடை என்றாய் - ஐயோ?
இவர்க் கடிமை என்றாய்;

'இது பொறுப்பதில்லை - தம்பி!
எரிதழல் கொண்டு வா!
கதிரை வைத்திழந்தான் - அண்ணன்
ஹகைய எரித்திடுவோம்'

எனக் கொதித்தெழுந்தான். அப்போது அருச்சுனன் குறுக்கிட்டு, "வீமா! என்ன சொன்னாய் அண்ணனை?

'தருமத்தின் வாழ்வ தனைச் சூது கவ்வும்
தருமம் மறுபடியும் வெல்லும்'

இந்த மருமத்தை உலகம் அறிந்துகொள்ள விதி நம்மைத் தேடி இந்தச் செய்கை செய்தான். என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்போம்!

இன்று,

கட்டுண்டோம் பொறுத்திருப்போம் காலம் மாறும்
தருமத்தை அப்போது வெல்லக் காண்போம்!"

என்றான். இது அருச்சுனன் வீமனுக்குச் சொன்னதன்று. பாரதியார் இந்திய மக்களுக்கு, 'தருமம் வெல்லும்; அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுபடுவோம்' என உறுதி கூறிப் பேசுவதாகும்.

பெண்ணுரிமை, பெண் விடுதலை என்பதில் தீவிர நாட்டம் கொண்டவர் பாரதி. இவற்றுக்காகப் பாடுபடுபவர்களைப் பாராட்டிப் பெருமை செய்ய அவர் தவறுவதில்லை. திரௌபதியின் துகில் உரியப்படுகிறது. அவள் தலைமேல் இரு கைகளையும் குவித்து, "கண்ணா நீயே துணை" என அவனுடைய திருவடிகளை நினைந்து அடைக்கலம் அடைந்தாள்; உடனே உருவப்பட்ட ஆடைமேலும் மேலும் வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது. எப்படி?

பொய்யர் தம் துயரினைப் போல் - நல்ல
புண்ணிய வாளர்தம் புகழினைப் போல்
தையலர் கருணையைப் போல் - கடல்
சலசலத்து எறிந்திடும் அலைகளைப்போல்
பெண்ணொளி வாழ்த்திடுவார் - அந்தப்
பெருமக்கள் செல்வத்தில் பெருகுதல்போல்

துகில் வன்ன வன்னச் சேலைகளாய் வளர்ந்தன வளர்ந்தன வளர்ந்தனவே! பாஞ்சாலியின் கதையைக் கொண்டு பாரதி பெண்ணடிமைத் தனத்தைப் போக்க வேண்டும் எனும் தன் கருத்தினை இக்காப்பியத்தில் மிகவும் சிறப்பாகச் சொல்லியுள்ளார்.

மச்சகந்தி

பாரதத்திலுள்ள செய்திகளைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு கதைகள் பல புனையப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலும் கிருட்டிணன் தூது, துரௌபதி துகிலுரியப் படுதல், கீசகவதம் போன்றவையே நாடகங்களாகவும் குறுங் காவியங்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன. பாரதியார் பாஞ்சாலி சபதம் பாடியுள்ளார். கவிஞர் கா.மு.ஷீரீப் அவர்களோ பீஷ்ம சபதத்தை ஒரு குறுங் காவியமாக இயற்றியுள்ளார். இக்காவியத்திற்கு, 'மச்சகந்தி' எனப் பெயரிட்டுள்ளார். கவிஞர் கண்ணதாசன் இக்காவியத்தின் முதற்பதிப்பின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளது போல, 'தமிழில் இதுவரை வெளிவராத கருவினை வைத்துக் கொண்டு' கவிஞரவர்கள் இக்காப்பியத்தைப் பின்னியுள்ளார்கள்.

குருகுல அரச மரபில் தோன்றியவன் சந்தனு மன்னன். அவன் ஒரு நாள் கங்கைக் கரை சென்றபோது அங்கே கங்கை பெண்ணுருவில் தோன்றினாள். அவளிடம் சந்தனு, 'நீ கன்னியாயின் என்னை மணக்க மனமுண்டோ' எனக் கேட்டான்; 'நான் என்ன செய்யினும் தடுப்பதில்லை என உறுதியளித்தால் மணப்பேன்' என்றாள். அவ்வாறே உறுதியளித்து மணந்தான். முதலில் ஓர் ஆண் மகவு பிறந்ததும் அதனைக் கங்கையில் எறிந்தான். அவ்வாறே அடுத்த

தடுத்துப் பின்னும் ஆறு ஆண் மகவுகளை ஆற்றில் வீசியெறிந்தாள். எட்டாவதாகப் பிறந்த ஆண் குழந்தையையும் ஆற்றில் எறியச் சென்றபோது சந்தனு தடுத்தான். கங்கையின் செயலை மன்னன் தடுத்ததால் அவள் மன்னனைப் பிரிவதாகக் கூறினாள். பிரிந்த அவள் அக்குழந்தையைத் தானே சிலகாலம் வளர்த்து உரிய பருவம் அடைந்ததும் சந்தனுவிடம் ஒப்படைப்பதாகவும் கூறினாள். குழந்தை, காளைப் பருவம் அடைந்ததும் மன்னனிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட்டான். அம்மகன், 'தேவ விரதன்' என்னும் பெயருடன் சந்தனுவின் மகனானான். அவனுக்கு இளவரசுப் பட்டமும் சூட்டப் பெற்றது.

பின்பொருநாள் நதிக்கரையில் யோசனை தொலைவு மணம் கமழும் மேனியளான பெண்ணொருத்தியைக் கண்டு சந்தனு மன்னன் அவளை மணக்க விரும்பினான். அவள் மச்சகந்தி என்னும் பெயரினள்; மீனவர் தலைவனின் மகள் என்றும் அறிந்தான். தான் அவளை மணக்க விரும்புவதைத் தன் தேர்ப்பாகன் வாயிலாகச் சொல்லியனுப்பினான். மீனவர் தலைவனோ, 'மச்சகந்திக்குப் பிறக்கும் குழந்தைக்கு அரசன் முடிசூட்ட இசைந்தால் மணக்கலாம்' என்றான். இளவரசனிருக்க இது முடியாதே என வருத்தத்துடன் மன்னன் மீண்டான். மச்சகந்தியின் நினைவால் உடல் மெலியலானான். தந்தையாரின் கவலைக்கான காரணத்தை அறிந்த தேவவிரதன், மீனவர் தலைவனிடம் சென்று, தனக்கு அரசு வேண்டுவதில்லை என்றும், மச்சகந்திக்குப் பிறக்கும் மகன் அரசாளலாம் என்றும் கூறி, மச்சகந்தியைத் தன் தந்தைக்கு மணம் முடிக்குமாறு வேண்டினான். "நீ அரசைத் துறந்தாலும் உன் மகன் அரசு முறைப்படி அரசாட்சிக்கு உரியவன் ஆவானே" என்றபோது தேவ விரதன், "நான் திருமணம் செய்து கொண்டால்தானே

குழந்தை தோன்றுவான், எனக்கு இந்த அரசும் வேண்டாம்; நான் திருமணமும் செய்து கொள்ளேன்'' எனச் சூளுரைத்தான். தேவவிரதனின் சூளுரையைக் கேட்ட உலகம் வியந்தது! அன்றிலிருந்து அவன், 'கடுஞ் சூளுரையாளன்' எனப் பொருள்படும் 'பீஷ்மன்' என அழைக்கப்பட்டான். சந்தனுவுக்கு மீனவர் தலைவன் மச்சகந்தியை மணமுடித்து வைத்தான். தந்தைக்காக மகன் செய்த தியாகமே 'பீஷ்ம சபதம்'. இந்நூலுக்கு, 'மச்சகந்தி' என்னும் பெயரைவிட 'பீஷ்ம சபதம்' அல்லது 'வீடுமன் சூளுரை' என்பதையே பெயராகத் தந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

நதிக் கரையில் மச்சகந்தியைக் கண்ட சந்தனு அவளை எண்ணி மகிழ்வதாகக் கவிஞர் படைத்துள்ள பாடல்கள் மிகவும் சுவை வாய்ந்தவை.

தண்மதியச் சாறுகொண்டு
சந்தனத்தில் சேறு செய்து
வண்ணமுறும் அழகையெலாம்
வாரியதில் கொட்டுவித்தே
அன்புருவ நான்முகத்தான்
அணங்கிவனைப் பன்னெடுங்கால்
எண்ணியெண்ணிப் படைத்தானோ
எனக்கெனஇங் கணுப்பினனோ?

சந்தனு உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட மச்சகந்தியின் அழகை, எளிய சொற்களில் கவிஞர் நம் நெஞ்சில் பதிய வைக்கிறார். நான்முகன் எண்ணியெண்ணிப் பெண்ணைப் படைத்ததை வியப்பதைப் போலவே, சொற்களைத் தேர்ந்து தேர்ந்து அவற்றைச் சுவையில் தோய்த்துத் தோய்த்துக் கவிஞர் படைத்துள்ள இக் கவிதையும் நம்மை வியப்படைய வைக்கிறது.

கவிதைக் கனிபிழிந்த

சாற்றினிலே பண், கூத்து எனும் இவற்றின் சாரமெலாம்
ஏற்றி, அதனோடே இன்னமுதைத் தான்கலந்து,
காதல் வெயிலிலே காயவைத்த கட்டிவினால்
மாதவளின் மேனி வகுத்தான் பிரமன் என்பேன்

எனப் பாரதியும் இவ்வாறே பெண்ணழகைப் பாடுவார்.

மீளவன் விடுத்த வினாவினை மீறிச் சந்தனு அப்
பெண்ணைக் கைப்பற்றியிருக்கலாம். அது முறையன்று;
அவன் மனம் அப்போது சிந்திக்கிறது.

மற்றவர் தீங்கு புரிந்திடில் உன்னிடம்
மக்கள் முறையிடுவார்; புகழ்க்
கொற்றவா! நீபிழை செய்திடில் அன்னவர்
யாரிடம் போயுரைப்பார்! தான்
பெற்ற குழந்தையைக் கொன்றிடத் தாயே
புறப்படும் விந்தையைப் போல் நிலை
அற்றதோர் காம வெறியால் குடிமகன்
தன்னை நீ சீறு வதோ!

நாட்டு மக்களிடம் நற்றாயாக விளங்கி அவர்களுடைய
துன்பத்தைத் துடைக்கத் தன் இன்பத்தையும் அரசன்
துறக்க வேண்டும் என்ற அரசாட்சி முறையை சந்தனு
வின் எண்ண ஒட்டமாகக் கவிஞர் புலப்படுத்துகிறார்.

மண்ணில் என்னை மாய்ப்பதற்கு
வலிமை இல்லா எமனென்பான்
கண்ணை அம்பாய்க் கொண்டவளைக்
கரிய புருவம் இரண்டினையும்
பண்ணார் வில்லாய்ப் படைத்தவளை
பழிதீர் வச்சிரா யுதமிடையாய்க்
கொண்டா ளிடத்துக் கனிமிதழைக்
கொடுத்தென் முன்னே அனுப்பிவிட்டான்.

சந்தனு மச்சகந்தியை நினைந்து இவ்வாறு உருகுகிறான்.

காப்பியத்தில் வருணனைகள் இயல்பான தன்மையுடன் மிகப் பொருத்தமானவையாய் அமைந்துள்ளன.

இளவேனில்; தென்றல் வீசும்; குயில்கள் கூவும்; மலர்களில் தேன் வழியும்;

பூங்குயில்கள் சோலைமீது கூனிடும் காலம்
பொதும்பரெங்கும் மாமலர்த்தேன் சிந்திடும் காலம்
பாங்குடனே தென்றல்உலா வந்திடும் காலம்
பருவமதை வேனிலெனச் சொல்லிடும் காலம்

இயைபுத் தொடையில் வேனில் விளக்கம் நம்மைக் குளிர்விக்கிறது.

ஒலையறியாக் குடிசை; படிப்பில்லா மானிடர்; உடுத்த உடையில்லா வறியவர்; ஆனாலும் கள்ளையுண்டு சண்டையிட மட்டும் தவறுவதில்லை.

ஒலை யறியாக் கூரையிங் குண்டு;
ஒதலும் படிப்புமில்லா மானிடர் உண்டு;
சேலை வாங்கியே மேனியை மறைக்கத்
தினமுழைத்தும் காசில்லாக் கன்னியர் உண்டு;
காலை முதலாய் மாலை வரையில்
கள்ளையுண்டு சண்டையிடும் ஆட்களிங் குண்டு.

பரதவர் சேரியின் வெளிச் சூழலை ஓர் ஒவியன் எழுதிக்காட்டுவதுபோல அழகிய சொற்கோலமாக்கிக் கவிஞர் சொக்க வைக்கிறார்.

பண்டைய இலக்கியக் கருத்துகளைக் கவிஞர் பாங்குற எடுத்தாள்கிறார்.

இருநோக்கு இவன்உண்கண் உள்ளது ஒருநோக்கு
நோய்நோக்கு ஒன்றுஅந்நோய் மருந்து

என்னும் குறட் கருத்து,

அவள்கண்ணில் ஒரு கண்ணைத்
 தீத்துண் டென்றான்;
 அடுத்தகண் குற்றாலக்
 குளிர்ச்சி என்றான்

எனப் புதுமையாக்கப்பட்டு, குற்றால அருவியினும்
 குளுமை சேர்ப்பதாகக் கொட்டுகிறது.

கதைமாந்தர் உரையாடல் மிகச் சிறப்பாக அமைக்கப்
 பட்டுள்ளது. மீனவன், "மகனுக்குப் பெண் கேட்பான்
 தந்தை; சந்தனுவின் வாரிசே! பெற்ற தந்தைக்கு மகன்
 பெண் கேட்பதை இதுவரை நான் எங்கும் கேட்ட
 தில்லை! அது சரி! உனக்கு அரசு வேண்டாம் என்கிறாய்;
 ஆனால் உன் மகனுக்கு அரசாட்சி வேண்டுமென மக்கள்
 கூறுவரே! இதற்கு நீங்கள் என்ன கூற முடியும்?" என்று
 தேவவிரதனிடம் மீனவன் கேட்கிறான்.

மிக எளிய குடிமகனும் அரசனிடம் நேரில் விளக்கம்
 கேட்க முடியும்; பேச முடியும் எனும் நிலையை
 உணர்கிறோம். தேவவிரதன் கூறுவான்: "நான் திரு
 மணம் செய்து கொள்ளேன். அது மட்டுமன்று,

இன்னொன்றும் கேட்டுக்கொள் இதுவரை, பெண்
 இன்பம் அறியாத கானைநான்,
 அன்னது மட்டும் அல்லகாண், என்
 ஆண்மைய வித்திடும் வீரியம்,
 என்னை அறியா நிலையிலும், இனி
 எந்தவோர் பெண்ணின் உடம்பிலும்,
 சின்னஞ் சிறுதுளி யாகிலும், படச்
 சிறிதும் இடங்கொடேன் நம்பிடு!

என்ன கடுமையான சூளுரை. இடத்துக்கு ஏற்றவாறு
 சுருக்கெனச் சொற்கள் வந்து கொட்டுகின்றன.

சூள் உரைத்தது உரைத்ததுதான்; அதை எக்காரணம்
 கொண்டும் திரும்பப் பெற முடியாது என்பதை விளக்க,

கறந்த பால்தனை முலையினுள் புகுத்தக்
கற்ற மானுடன் உலகினில் உண்டா?
பிறந்த குழந்தையை மீண்டும் கருப்பையில்
புகுத்திட முடியுமா?

என வீடுமன் கூறுவதாக உள்ள உவமைகள் உள்ளங்
கொள்ளை கொள்வனவாய் உள்ளன.

பாத்திரப் படைப்பு பற்றிக் கவிஞரே கூறுகிறார்.

ஆசை அழியும் தியாகம் நிலைக்கும்
என்பதை உணர்த்தும் பீஷ்மன் பாத்திரம்,
இலக்கியம் தன்னில் இணையிலாப் படைப்பு.

காவியம் ஓர் உறுதிப் பொருளை மக்கட்கு உரைக்க
வேண்டும். அவ்வாறாயின் இக்காவியம் கூறும் உறுதிப்
பொருள் யாது? அதற்கும் 'கவிஞரே விடையளித்து
விடுகிறார்.

செத்தும் சாகா வாழ்க்கை வாழ்வதை
இலட்சிய மாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இதைச் சொல்லும் காப்பியமும் எந்நிலையிலும் சாகா
வாழ்க்கை பெறும் என்பது உறுதி.

மொழி பெயர்ப்பு

ஆசிய ஜோதி

மேலை மொழிகளின், காப்பியங்களைத் தழுவி தமிழில் காப்பியங்களைப் படைக்கும் முயற்சிகள் இரு பதாம் நூற்றாண்டில் பெருமளவில் நடைபெற்றுள்ளன. வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய முதலியார் ஆங்கிலத்தில் மில்டன் எழுதிய சுவர்க்க நீக்கத்தின் முதல் புத்தகத் தினைத் தமிழில் பெயர்த்தார். புத்தர் பெருமானின் வரலாற்றை ஆங்கில மொழியில் எட்வின் ஆர்னால்டு என்பார் Light of Asia என எழுதியுள்ளார். அதைத் தழுவித் தமிழ் மணம் கமழ, கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்கள், 'ஆசிய ஜோதி' எனும் சிறு காப்பியத்தை 9 தலைப்புகளில் எளிய இனிய நடையில் எழுதியுள்ளார். தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்களின் கவிதைகளில் நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளை அவர்களின் மனத்தை மிகவும் கவர்ந்தது ஆசிய ஜோதியே!

தேசிக விநாயகத்தின் கனிப்பெருமை
தினமும் கேட்பதுஎன் செனிப்பெருமை
ஆசிய ஜோதி என்னும் புத்தர் போதம்
அழகு தமிழில் சொன்னான் அதுபோதும்!

என உளங்குளிர்ந்து போற்றுகிறார்.

புத்தர் துறவு பூணத் துணிந்து அரண்மனையிலிருந்து நள்ளிரவில் வெளிப்பட்டுச் சென்றார்; வழி நடந்த களைப்பால் ஓரிடத்தில் சோர்ந்து கிடந்தார். வழியில் கிடந்த புத்தரைக் கண்ட ஓர் இடைச் சிறுவன் அவர் வெயிலில் வாடாமல் தழைகளை வெட்டிச் சுற்றிலும் நட்டான். தான் தாழ்ந்த குலத்தவனாயிற்றே; அவரை எவ்வாறு தொடுவது என்று தயங்கி நின்றான். வெள்ளாடு ஒன்றைக் கொண்டு வந்து அதன் பாலை அவர் வாயில் கறந்து விட்டான். புத்தர் கண் விழித்தார். சிறுவன் தொழுது நின்றான். 'கலத்தினிலே கொஞ்சம் பால் கறந்து கொடு' என்றார் புத்தர். "ஐயையோ! ஆகாது, ஆகாது; நான் உங்களைத் தொடக்கூடாத கீழ்க்குல இடையன்" என்றான். உலகப் பெரியார் புத்தர் அவனிடம் உரைத்தார்:

ஓடும் உதிரத்தில் - வடிந்து
 ஒழுகும் கண்ணீரில்,
 தேடிப் பார்த்தாலும் - சாதி
 தெரிவ துண்டோ அப்பா?

எவர் உடம்பினிலும் - சிவப்பே
 இரத்த நிறமப்பா!
 எவர்னிழி நீர்க்கும் - உவர்ப்பே
 இயற்கைக் குணமப்பா!

நெற்றியில் நீறும் - மார்பில்
 நீண்ட பூனூலும்
 பெற்றுஇவ் உலகுதனில் - எவரும்
 பிறந்த துண்டோ அப்பா?

பிறப்பினால் எவர்க்கும் - உலகில்
 பெருமை வாராதப்பா!
 சிறப்பு வேண்டுமெனில் - நல்ல
 செய்கை வேண்டும், அப்பா!

என மக்களில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்பதைச் சிறுவனுக்கு உணர்த்தினார்.

யாகத்தில் ஆடுகளைப் பலியிடவிருக்கின்றனர். அவர்களிடம் ஆடுகளைப் பலியிடக் கூடாதெனப் புத்தர் வாதாடுவது சிறப்புறப் பாடப்பட்டுள்ளது.

வாமும் உயிரினை வாங்கிவிடல் - இந்த
மண்ணில் எவர்க்கும் எளிதாகும்;
வீழும் உடலை எழுப்புதலோ - ஒரு
வேந்தன் நினைக்கினும் ஆகாதையா!

ஆட்டின் கழுத்தை அறுத்துப் பொசுக்கிறீர்
ஆக்கிய யாகத்து அனியுணவை
ஈட்டும் கருணை இறையவர் கைகளில்
ஏந்திப் புசிப்பரோ? கூறுமையா!

காடு மலையெலாம் மேய்ந்து வந்து - ஆடுதன்
கன்று வருந்திடப் பாலையெல்லாம்
தேடி உம் மக்களை ஊட்டுவதும் - ஒரு
தீய செயலென எண்ணினீரோ?

மேடையில் நீங்களும் மூடிப் படுத்திட
மெல்லிய கம்பளி தானளித்து
வாடையி லாடிக் கொடுகுவதும் - அதன்
வஞ்சகச் செய்கையோ சொல்லுமையா

என ஆடுகளுக்காகப் பரிந்து புத்தர் பேசுகிறார்.

ஒருத்தி இறந்த குழந்தையைப் புத்தர் முன் கிடத்தி, உயிர்ப்பித்துத் தருமாறு அழுது வேண்டுகிறாள். மகன் இறந்து கிடப்பதைத் தாய் புத்தரிடம் கூறுவதாக உள்ள பகுதி நெஞ்சை உருக்குகிறது.

வாய்முத்தம் தாராமல்
மழலையுரை யாடாமல்
சேய்கிடத்தல் கண்டெனக்குச்
சிந்தைதடு மாறுதையா!

'பின்னி முடிச்சிடம்மா
பிச்சிப்பூச் சூட்டிடம்மா,
என்னும் மொழிகளினி
எக்காலம் கேட்பனையா?

எனச் சொல்லிக் கதறுகிறாள்.

சாதல் உயிரியற்கை என்பதைப் புத்தர் அவளுக்கு நன்கு விளக்கி ஆறுதல் கூறி அனுப்புகிறார். "மகளை எண்ணி மனந் தளர வேண்டாம்.

அங்கமெலாம் வாயாக அழுதிட்டாலும்
அவன்எழுந்து நின்றுயரம் அகற்றலுண்டோ?

எனக் கூறி அவளை அமைதுகொளச் செய்கிறார்.

என்றும் என்றும் எங்கனும் எங்கனும்
நன்மை விதைத்தால் நன்மையே விளையும்;
தீமை விதைத்தால் தீமையே விளையும்;
கரும்பில் வேம்பு காய்ப்பதும் உண்டோ?
வேம்பில் கரும்பு விளைவதும் உண்டோ?
வெறுப்பால் ஆவது வீண்பகை யேயாம்
அன்பால் அனைவரும் நண்பரே ஆவர்!

என்பன போன்ற அற உரைகள் பல நூலுள் பொதிந்து கிடக்கின்றன.

எல்லியம்

பிற நாட்டு நல்லறிஞர்
சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழிநிற்
பெயர்த்தல் வேண்டும்

என்றார் பாரதியார். கிரேக்கப் புகழ் பெற்ற காப்பியம் 'இலியட்' என்பதை, 'எல்லியம்' என்ற தலைப்பில் காயாமொழி அ.கு.ஆதித்தர் காப்பியமாக்கியுள்ளார். 'இல்லியம்' கோட்டையில் நடைபெற்ற போர் பற்றிய நூலாதலின் 'இலியட்' என்றார் ஓமர். உலகில் தோன்றிய முதல் காவியம் ஓமர் காவியம்; எனவே அதனை 'ஆதிகாவியம்' என்பர். உலகின் சிறந்த காவியங்களில் ஒன்றாக இலியட் இன்றும் மதிப்புற்று நிற்கிறது.

கிரேக்க மொழியில் ஓமர் பாடியதை ஆங்கிலத்தில் சாப்மன், அலெக்சாந்தர் போப்பு, தர்பிக் கோமான் (Duke of Derby) மேலும் சிலர் மொழி பெயர்த்துள்ளனர். தர்பிக் கோமானின் மூல நூலை விட்டு விலகாமல் கூட்டாமல் குறைக்காமல் அதில் உள்ளவாறே எழுதியுள்ளார், ஆதித்தர்.

தன்உருத் தொடரும் நீழல்,
தந்தைபின் செல்லும் மைந்தன்,
முன்னுறு ஏரின் பின்செல்
ஏரென, முற்றும் ஓமர்

சொன்னஅவ் வழியே செல்வேன்,
பிறழ்கிலேன்; நோக்கம் எல்லாம்
அன்னமா புலவன் ஆற்றல்
தமிழ்உல கறிதற் கேயாம்!

என்பது ஆதித்தர் கூற்று.

எலியட் ஒரு வீர காவியம். நம் காவியங்களில் இலக்கியச் செழுமையே மனத்தைப் பெரிதும் கவர, ஒமரின் காவியத்தில் போர் விறுவிறுப்பே உள்ளத்தில் ஏறுகிறது. மாவீரன் அலெக்ஸாண்டர் உண்ணும்போதும் உறங்கும்போதும் இந்நூலை உடன் கொண்டிருப்பார் எனப் பேராசிரியர்கள் கூறுவர்.

பல ஆண்டுகளாக நடந்த போரில் பெருவீரன் அசலன் கைப்பற்றிய ஒரு பெண்ணை, மன்னன் ஆகமன் தனக் கெனப் பற்ற, அதனால் மன்னனுக்கும் வீர அசலனுக்கும் ஏற்பட்ட பிணக்கின் காரணமாக அசலன் விலகி ஒதுங்கினான். அதனால் கிரேக்கர் படை தோல்வியுற்றது. வீர அசலன் மீண்டும் வந்து பொருது எதிரியைக் கொன்று வெற்றி எய்திய சிலநாள் நடப்பு பற்றிய வீர காவியம் இலியட்.

காப்பியத்தில் வருணனைகளும், போர்ச் செயல்களும், வீர விளையாட்டுகளும் திறம்படப் பாடப்பட்டுள்ளன. வீரர்கள் பாசறையிலிருந்து வெளிவந்தார்களாம்; எவ்வாறு?

பாறையின் பிளப்பை விட்டுத்
தேனிறால் ஈக்கள் மொய்த்துக்
கூறுகூ நாய்த்தி ரண்டு
வருவன போலும், கோல
நாறுபூந் தேனை நாடும்
சுரும்பினக் கூட்டம் போலும்,
வீறுவீ றணிநல் வீரர்
பாசறை நீத்து வந்தார்.

தேன் கூட்டிலிருந்து குபீரென ஒரே கூட்டமாக ஈக்கள் வெளிவந்து, பிறகு கூறு கூறாகப் பிரிந்து செல்வது போல வீரர்கள் சென்றனர்.

நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம், ஆற்றுப் படலம், மலைக்காட்சி, கார்காலம், பாலை வறட்சி, நீர் விளையாட்டு, உண்டாட்டு, சூரிய சந்திர வருணனைகள் யாதும் இல்லாமல் இலியட் சிறப்புற்றுத் திகழ்கிறது.

கதைத் தலைவி செல்லம் (Helen). காவியங்கள் தலைவியின் முகம், மூக்கு, கண், மார்பு, கூந்தல் பற்றிப் பெரிய விளக்கம் தரும். ஒமரின் காவியத் தலைவி உலகப் பேரழகியாகப் பேசப்பட்டவள். ஆயினும் காவியத்தில் அவள் அழகு பற்றிச் சில வரிகளே உள்ளன. அங்க அழகாக யாதுமே கிடையாது;

என்ன பேரழகு! என்ன பேரழகு!
கன்னியாள் தெய்வச் சாயவே தாங்கினாள்!
இன்ன பேரழகை எய்துவான் வேண்டித்
தன்னுயிர் நீத்தலும் தக்கதே தக்கதே!
வீரமா துறையரும் வனப்புறு கிரேக்கரும்
கோரமா நெடும்போர் கொண்டது தக்கதே!
யார் இவள் நிகர் உளர்? இவட்கா என்ன
நேரிலும் ஏற்கலாம், இவளருட் செல்வமே!

மிகப் பெரிய காவியத்தில் தலைவியின் அழகு பற்றிப் பேசப்படுவது இவ்வளவே! வாய்ப்பு நேரிடுமிடங்களிலெல்லாம் வலியவேனும் பெண்களின் அழகைப் பாடும் காப்பியக் கடலில் ஒமரின் இப்போக்கு ஒரு தனிச் சிறப்புடையது.

ஒரு வீரன் தோற்றம் பற்றிப் பாடுகிறார்.

கண்ட வர் உளம் கலங்குறும் ஒருபெருந் தோற்றம்
கண்வி ழித்தகான் கடும்புலி எனஒரு சீற்றம்
“திண்ணன் என்னையார் எதிர்ப்பவர்?” எனஒரு மாற்றம்
கொண்ட தன்மையாய்த் தோன்றினன் உளத்தொரு ஏற்றம்.

தெய்வத்தைப் பார்த்து ஒருவன் கேட்கிறான்:

நன்றி கொன்றவன் நலமே எய்தினான்;
என்கை வாளுமூர் இழிவு கண்டது;
புன்குணத்தவர் பாரில் வாழ்கிறார்,
உன்செயல் இதுஓர வஞ்சமே!

அமார்க்களத்தில் வெற்றிபெற முடியாதவன் பழிக்
கப்படுகிறான்:

அறம்அ நிந்திலை; அமார்க்களம் வெலுந்
திறம்அ நிந்திலை; விழுப்புண் தாங்குஅம்
மறம்அ நிந்திலை; மாதர் நகயுறும்
முறம்எ டுத்துநீ முன்வரல் நல்லதே!

படைவீரர்களைத் தலைவர்கள் ஊக்குவிக்கிறார்கள்:

நாட்டுப் பெருமையதே நம்பெருமை, நன்கதனை
நாட்டல் கடனாகும்; அ.:தின்றேல் - கூட்டோ(டு)
இருந்த இடமே தெரியாமல் செத்து
மறந்து விடுவதே மாண்பு!

போர்க்களத்தில் ஏற்படும் ஓசை:

அடிஅடி என்னும் ஓசை;
அவனை நேர் பற்றென் னோசை;
பிடிபிடி என்னும் ஓசை;
பிச்சுவான் செருகென் னோசை;
தடிஎறி என்னு மோசை;
தலைவனை வீழ்த்தென் னோசை;
விடுவிடு அம்பென் னோசை;
அன்றிவே நோசை இன்றே!

அறநெறி கூறும் ஒரு பாடல்:

கெட்டவன் ஒருவன் வாழ்வால்
நாடெலாம் கேடு எய்தும்;
நற்றவன் ஒருவன் வாழ்வால்
நாடெலாம் நன்மை எய்தும்;

பட்டுள பாழ்ம ரத்தால்
பயன்என்னே? எரித்த லன்றி
வெட்டி, வேர் அறஎ டுத்து
அதனையாம் விலக்கல் நன்றே!

மேலோர் கடிந்து பேசினாலும் தீங்கு செய்ய மாட்
டார்கள்; கருணையே காட்டுவர்:

வாக்கு வலியராய் நின்றாலும் மேலோர்
வயிற்றில் அடிக்க மாட்டார்கள்;
காக்குந் தெய்வம் சினந்தாலும் பின்னர்
கருணை காட்டினல் வாழ்வளிக்கும்.

அரிய உவமைகள் நூல் முழுதும் பெரிதும் விரவிக்
கிடக்கின்றன. படை மோதி அடங்கியது. எவ்வாறு?

இணைந்து எழுந்து கரையினில் மோதி
நுரையுடன் அடங்கும் கடல்திரை போல
அடங்கினர் வீரர்....

சிந்தையைத் தூண்டும் வினாக்களும் நிறைய உள்ளன:

போனது மானம் என்றால்
ஏதுயிர் வாழ்வு இங்கே?

குறள் தொடர்களும், கருத்துகளும் சிறப்புற எடுத்
தாளப்பட்டுள்ளன:

தினையி னும்மிகச் சிறியதாய்ச் சிந்தையிற் கருவி
பனையி னும்பெரு வடிவுற வரைந்துபாழ் படுத்தும்.

பண்டைத் தமிழ்நூற் கருத்துகள் பல காப்பியத்துள்
பயின்று வருகின்றன:

மக்கள்,மெய் தீண்டல் இன்பம்;
மழலைச்சொல் கேட்டல் இன்பம்;
பக்கம்வந் துறியும் இன்பம்;
பார்வையும் இன்பம் ஆகும்.

பெயர்கள் வேற்று நாட்டனவாக உள்ளனவே தவிர, இக்காப்பியத்தைப் படிக்கும்போது தமிழ்நாட்டுக் காப்பியச் செய்திகளை - வருணனைகளை அறவுரைகளைப் படிப்பது போன்ற உணர்வே ஏற்படுகிறது.

“கம்பராமாயணம், பாரதம், பெரியபுராணம், திருப்புகழ், திருப்பாவை போன்ற தமிழ் நூல்கள் தமிழ் மக்களால் பெரிதும் போற்றிப் பயிலப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியங்கள், திருக்குறள் தவிர, மற்ற நூல்களைப் பயில்வோர் பொதுவாக இலக்கிய இரசனையை விடப் பக்தி உணர்வுடன்தான் அதனைப் பெரிதும் போற்றுகின்றனர் என்று கூறுவதில் தவறு இல்லை. 2500 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட உலக முதற் காவியத்தின் தமிழாக்கமான எல்லியம் வீர காவியமாக, அக்காலத்து வரலாற்றுக் காவியமாக அமைந்து, இலக்கிய இரசனையை முழுமையாக ஈர்க்கக் கூடியது. இது முதன் முறையாகத் தமிழில் வருவது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு மகத்தான நிகழ்வாகும். தலை சிறந்த தமிழ் இலக்கியங்களின் வரிசையில் நிலையான இடம் கொள்ளும் தகுதியும் தரமும் பெற்றது இப்படைப்பு” எனத் திரவியம் அவர்கள் இக் காப்பிய முன்னுரையில் கூறியிருப்பது சாலப் பொருத்த முடையது.

வெண் செந்துறை, தாழிசை, வஞ்சித்துறை, வஞ்சி விருத்தம், வெண்பா, கலிவிருத்தம், கலித்துறை, ஆசிரியப்பா, ஆசிரிய விருத்தம், 12 சீர் தனி அடிகள், உரை நடைச் செய்யுள், முதலெழுத்தலங்காரம் முதலான கவிதைகளும்; கும்மி, ஆனந்தக் களிப்பு, நொண்டிச் சிந்து, இடும்பன் பாட்டு, காவடிச் சிந்து, திருப்புகழ் இசை, மேலைநாட்டுப் பண்முறை கீதங்கள் முதலான இசைப் பாடல் வகைகளும் கொண்டு 5543 பாடல்களால் அமைந்துள்ளது இந்நூல்.

இரகு வம்சம்

காளிதாசர் வடமொழிப் பெரும்புலவர். அவருடைய சகுந்தலை நாடகம் உலகப் புகழ்பெற்றது; விக்ரமோர்வசியம், மாளவிகாக்கினிமித்திரம் என்னும் நாடகங்களையும்; மேகசந்தேசம், இரகுவம்சம், குமார சம்பவம், இருது சம்ஹாரம் எனும் காப்பியங்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

இரகு வம்சம் கவிஞர் ஜமதக்கினியால் தமிழில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இரகு வம்சம் என்பது சூரிய குலத்தில் தோன்றிய அரசர்களின் பரம்பரை பற்றிக்கூறுவது. சூரிய குலத்தில் தோன்றிய திலீபன் என்ற அரசனின் மகன் இரகு. சூரிய வம்சத்து அரசர்களில் இவனே சிறந்தவன் என்பதை உணர்த்துவதற்காகக் காளிதாசர் தம் காப்பியத்திற்கு, 'இரகுவம்ச மகா காவியம்' என்று பெயரிட்டார். இரகு மன்னனுக்குப் பிறகு சூரிய குலத்தில் தோன்றிய அரசர்கள் யாவரும் இரகு வம்சத்தினர் எனப்பட்டனர். இரகு, இராமாயணத்தில் வரும் தசரதனின் பாட்டனார். இரகு வம்சத்தில் தோன்றியதால் இராமனுக்கு இராகவன் என்ற ஓர் பெயரும் உண்டு.

இரகு வம்சம் 19 சருக்கங்களைக் கொண்டது. கவிஞர் ஜமதக்கினி இவற்றை அழகிய தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

இரகு மரபினரின் கடைசி அரசன் அக்னிவர்மனைப் போல இல்லாமல் அரசர்கள் நல்வழியைக் கடைப்பிடித்து நாடாள வேண்டும்; இல்லையேல் அம்மரபு அழிந்து விடும் எனும் அறிவுரையைக் காளிதாசர் இரகுவமிசம் வாயிலாக வலியுறுத்தியுள்ளார். அக்னிவர்மனுடன் சூரிய அரசு பரம்பரை அழிந்து விட்டதைக் கூறுகிறார். அக்னிவர்மன் காம வாழ்க்கையில் ஈடுபாடு கொண்டதால் உருக்கு நோய்க்கு ஆளாகி உயிரிழந்தான். இதைக் கூறும் சருக்கமே கடைசிச் சருக்கம். இச் சருக்கத்துக்கு, ஜமதக்கினி பொருத்தமாகக் 'காமத்துப்பால்' எனப் பெயரிட்டுள்ளார்.

"காளிதாசனின் இரகுவமிசத்தின் நடுப்பகுதிகளில் ஆறு சருக்கங்களில் இராமாயணக் கதை சொல்லப் படுவதால், தமிழ்க் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் தாம் செய்த இராமாவதாரம் என்ற காப்பியத்திற்கு முதல் நூலாய்ச் சொல்லும் மூன்று வடமொழி நூல்களில் காளிதாசனின் 'இரகுவமிசமும் ஒன்றாய் இருக்கலாம் என்று இல்லை இல்லை ஒன்றாய் இருக்கிறது' என்பது ஜமதக்கினியின் தமிழாக்கத்தின் மூலம் நிரூபணமாகிறது" என்கிறார் வடமொழிப் பேராசிரியர் வே.இராகவன்.

இரகுவமிசம் பல சிறந்த அரசியல் கருத்துகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இரகுவமிச அரசர்களின் பொதுவான குணநலன்களைக் காப்பியத்தின் தொடக்கத்தில் காளிதாசர் குறிப்பிடுகிறார். "அவர்கள் பிறவி முதல் தூய்மையுடையவர்கள்; வெற்றி அடையும் வரை விடா முயற்சியுடன் செயல்களில் ஈடுபடுபவர்கள்; தங்கு தடையின்றி எல்லாத்திசைகளிலும் தேர்களில் செல்பவர்கள்; இரப்பவர்களின் விருப்பங்களை மகிழ்ச்சியுடன் நிறைவேற்றுபவர்கள்; தானம் செய்யும் பொருட்டே செல்வத்தை ஈட்டுபவர்கள்; இளமையில் பொருள் ஈட்டி இன்பம் துய்ப்பவர்கள்;

முதுமையில் முனிவர்களின் வாழ்க்கையை மேற்கொள்பவர்கள்; இறுதியில் யோகத்தினால் உடலைத் தியாகம் செய்பவர்கள்.”

ஆட்சியாளர்கள் என்றும் மனதில் கொள்ள வேண்டிய அருங்கருத்துகள் இரகுவம்சத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. அரசன் எப்படி வரி திரட்ட வேண்டும்? கதிரவன் கடலில் நீரை உறிஞ்சுகிறான். அது மேகமாகி, பலமடங்கு நீராகப் பொழிகிறது; கடலில் எடுத்த நீர், நிலத்தை வளப்படுத்தி, மீண்டும் கடலிலேயே சேர்கிறது. அதுபோலவே அரசன் குடிகளிடமிருந்து வரி வசூலிக்க வேண்டும்; தன் சொந்த இன்பத்திற்காக அல்ல; மக்களுக்குப் பயன்படுவதற்காகவே மக்களிடம் திரட்டிய வரியின் பயன் மக்களையே சென்று அடைய வேண்டும். மன்னன் திலீபன்,

செல்வம் தந்திடச் சேர்த்தனன் நல்வரி
மல்லல் மாக்குடி மக்கள்இ னாத்திடம்;
தொல்விண் கார்கதி ரோன், புனல் ஆயிரம்
பல்ம டங்கு வழங்க வுறிஞ்சுவான்.

மீண்டும் ஆயிரம் மடங்கு தண்ணீரைப் பொழியவே கதிரவன் நீரை உறிஞ்சுவது போல, மீண்டும் குடிகட்குச் செல்வம் பெருக்கிட அவரிடமிருந்து வரி திரட்டினான்.

நந்தினி என்னும் பசு, திலீப மன்னனிடம் தன் மடியிலிருந்து பாலைக் கறந்து அருந்துமாறு கூறுகிறது. அதற்கு மன்னன் கூறுவான்:

மன்னவன் தானும் ஆறில்
ஒருகடன் புனியைக் காத்த
பின்னரே பெற்றல் போல
வசிட்டகட் டளைபெற் றேனால்
அன்றையே! கன்ற ருந்தி
மாமுனி ஓமம் செய்த
பின்னர் அங்கு எஞ்சுகின்ற
பிறங்கமுது அருந்து வேனே.

“ஒரு மன்னன் பூமியைக் காத்த பின்னரே, ஆறிலொரு கடமை எடுத்துக் கொள்கிறான். அதுபோல உன் கன்று பால் அருந்திய பின்னர், முனிவர் எரியோம்பல் முடித்த பின்னர், எஞ்சிய உனது பாலை அருந்துவேன்.”

காளிதாசன் காப்பியங்களில் தொட்ட இடமெலாம் உவமை தட்டுப்படும். எளிய பொருள்களைச் சுட்டி, மிக உயர்ந்த கருத்துள்ள உவமைகளைப் பெரும்புலவர்களே படைக்க முடியும். காளிதாசனின் உவமைகள் படிக்கப் படிக்கச் சுவையேற்றுவன.

விண்ணிலே நாரைகள் பறக்கின்றன. அவை வரிசையாகப் பறக்கும், ஆயினும் நேர்கோட்டு வரிசையாக இராது; சற்று வளைந்திருக்கும். அத்தோற்றம் தூண்களில் கட்டப் பெறாத தோரணங்கள்போலத் தோன்றிற்றாம்.

தூண்கட் டாதன தோரண மாலைபோல்,
சேண்ப நந்த;நாரை வரிசைப்பட.

தக்க நேரத்தில் பிள்ளைப்பேறு உறவிருக்கும் மனையாளை மன்னன் பார்த்தானாம். என்ன உவமை இதற்கு?

உழவர்கள் சூல்மேகத்தை பார்த்தல் போல
உவகையில் மன்னன் கண்டான்.

பயிர் செழிக்கப் பொழியவிருக்கும் சூல்கொண்ட மேகத்தை உழவர்கள் பார்ப்பதுபோல மன்னன் கண்டுகளித்தான்.

நயவுரைகளையும் காளிதாசர் அங்கங்கே தூவிச் செல்வார். திலீப மன்னன் சிங்கத்தின் மீது அம்பு எய்ய முற்பட்டான். அப்போது சிங்கம் மனித மொழியில் சொல்லியது:

மன்னனே! முயல வேண்டா;
அம்பினை எய்த போதும்,
என்னைய். தொன்றும் செய்யா(து);
ஒருபயன் இன்றி வீணாம்;

மன்னிய ஆற்றல் காற்று
மரங்களை வீழ்த்தும் ஏனும்,
என் அதன் விரைவு, குன்றின்
உச்சியை அசைக்கா தன்றே?

மன்னனே! என்மீது அம்பு எய்ய முயல வேண்டா. எய்தாலும் அஃது என்னை ஒன்றும் செய்யாது. காற்று மிக்க ஆற்றல் படைத்ததே. அது மரங்களை முறியடித்து வீழ்த்தும்; அசையாத குன்றின் உச்சியை அஃது அசைக்க முடியாதே!

தமிழில் கூளப்ப நாய்க்கன் விறலிவிடு தூதில் ஒரு காட்சி. மசக்கையுள்ள பெண்கள் வாயில் மண்ணை இட்டுக் கொள்வது வழக்கம். கருவுற்ற பரத்தை ஒருத்தி, மசக்கைக் காலத்தில் வாயில் மண் இட்டாள். அச்செயலைக் கவிஞர், வயிற்றில் வளர்கின்ற பிள்ளை எதிர்காலத்தில் பிறர் வாயில் அள்ளிப்போட இருப்பதை இப்போதே அவள் தன் வாயில் இட்டுப் பார்க்கிறாள் என்று கூறுகிறார். பரத்தையை நம்பினோர் நடுத்தெருவில் நிற்க நேரிடும் என்பது இவ்வாறு நயமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வாயில் மண்போடுகின்ற இந்நிகழ்ச்சியை, மிக உயர்ந்த இடத்தில் வைத்து, மிக உயர்ந்த கருத்தைச் சொல்கிறார் காளிதாசர். திலீபன் மனைவி கருவுற்றபோது மண்ணைத் தின்றாளாம்! சில கருவுற்ற மாதர்கள் மண், சாம்பல் தின்ன விரும்புவார்கள். அதனைக் காளிதாசர் எப்படி அழகாக ஒவியப்படுத்துகிறார் பாருங்கள்! தன் மகன் பிற்காலத்தே மண் முழுவதையும் ஆளப் போகிறான். அதனால் இப்போதே அவனுக்கும் மண்ணுக்கும் தொடர்பு ஏற்படட்டும் என்று நினைத்தவள்போல மண்ணைத் தின்றாளாம்!

விண்ணை இந்திரன்போல் பத்துத்
 திசைமுடி யேகுந் தேரான்
 மண்ணினை நுகர்தல் செய்வான்
 தன்மகன் எனுங்க ருத்தே,
 மண்ணினை நுகர்ந்தான் மாது
 சுதக்கிணை அவைனி டுத்தே!

தன் மகன் சக்ரவர்த்தியாகி மண்ணகம் யாவற்றையும்
 நுகர இருக்கின்றான் என்ற கருத்திலேதான் அவள்
 விண்ணிலும் கிடைத்தற்கரிய அருஞ்சுவைப் பொருள்
 களை விட்டுவிட்டு மண்ணை நுகர்கிறான் போலும்!

கம்பராமாயணத்தில் ஒரு காட்சி. தசரதன் கண்
 ணாடியின் முன் நிற்கிறான். கன்னத்தின் ஓரத்திலே ஒரு
 வெள்ளை மயிர் காட்சி தருகிறது. அது அவனுக்கு,
 "மன்னனே! நீ நீண்ட காலம் அரசாட்சி செய்து விட்டாய்;
 வயது கூடிவிட்டது; உன் மகன் பட்ட மேற்கும் நிலையில்
 இருக்கிறான். அவனுக்கு முடிசூட்டு நடத்திவிட்டு, நீ
 காடு சென்று தவமியற்றி உன் உயிர் அடைய வேண்டிய
 நற்கதியினைப் பெறுவாயாக" என்று கூறியது போன்றிருந்த
 தாம்.

மன்னனே! அவனியை மகனுக்கு ஈந்து, நீ
 பன்னரும் தவம்புரி பருவம் ஈதென,
 கன்ன மூலத்தில் கழற வந்தென,
 மின்னெனக் கருமைபோய் வெருத்தது ஓர்மயிர்!

தீங்கிழை இராவணன் செய்த தீமைதான்,
 ஆங்கொரு நரையதா அணுகிற் றாம்என
 பாங்கில் வந்திடுநரை படிமக் கண்ணடி
 ஆங்கதிற் கண்டனன் அவனி காவலன்.

இவை கம்ப ராமாயணச் செய்யுள்கள்.

இக்காட்சியைக் காளிதாசரும் பாடியுள்ளார்.

மன்னனே! ஆட்சியை மகனுக்கு ஈகென,
கன்னமு லத்தினில் நரையின் மேலிட்டு,
துன்பளி கைகயிக்கு அஞ்சி மூப்பது
பன்னிட வந்தெனக் காட்சி அளித்தது.

தயரதனது முதுமைப் பருவம், கைகேயிடத்துள்ள
அச்சத்தினால் நரைமயிர் மேலிட்டுக் காதருகே வந்து,
'மன்னனே ஆட்சியை இராமனுக்கு அளிப்பாயாக' என்று
கூறவந்தது போலக் காணப்பட்டது.

காளிதாசர் வருணனையில் கம்பர் இரண்டு மாறுதல்
களைச் செய்துள்ளார். காளிதாசர் கைகேயியிடம் தசரதன்
கொண்ட அச்சமே நரையாய் வந்தது என்று கூறுகிறார்.
கம்பரோ தீங்கிழை இராவணன் செய்த தீமையே
நரையதாய் வந்தது என்கிறார். காளிதாசர் கண்ணாடியைக்
காட்டவில்லை. கம்பர், முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியில்
தயரதன் நரையைக் கண்டான் என்கிறார்.

"கர்ண மூலம் என்ற சொல்லைக் காளிதாசர்
ஈடுபடுத்தியுள்ளார். கம்பர் அதனைக் கன்னமூலம் என்று
மாற்றி ஈடுபடுத்தியுள்ளார். ஒரே கருத்தில் ஒத்த சொல்
லீடுபாட்டுடன் இருவரும் பாடியுள்ளனர். கம்பர்,
காளிதாசர் இலக்கியங்களை வடமொழியிலேயே பயின்
றார் என்பதற்கு இஃதொரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு"
என்கிறார் ஓர் ஆய்வாளர்.

காளிதாசர் இரகு மன்னன் பாரதநாடு முழுவதும்
படையெடுத்து வென்றதைக் குறிப்பிடுகிறார். ஆங்
காங்கே உள்ள அரசர்கள் தங்கள் நாட்டு விளைபொருள்
களையும் சிறப்புப் பொருள்களையும் அவனுக்குத்
தந்ததாக அவர் கூறியிருப்பது அவருக்குள்ள நில நூல்
அறிவை நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

பாண்டிய மன்னர்களின் பேராற்றலுக்கு அஞ்சிக்
கதிரவனும் தென்திசை வரும்போது வெயிலில் குறைந்து
விடுகிறானாம்!

தென்திசை மன்னவன் மறத்தால், கதிரவன்
தன்னொளி குன்றுவான்.

பாண்டிய மன்னர்கள், தாமிரபரணியாறு சேருகின்ற
கடலிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற நல்ல வெள்ளைமுத்துகளின்
குவியலையா இரகு மன்னனுக்குக் காணிக்கையாகச்
செலுத்தினர். இல்லை. தாங்கள் பன்னெடு நாட்களாகத்
திரட்டியுள்ள புகழின் திரட்சியையன்றோ இரகுவிற்குக்
காணிக்கையாக்கினர்.

ஆண்டொளிர் தாம்பிர பரணி யாற்றுடன்
சேண் தொலை சேர்கடல் முத்துக் குவியலைப்
பாண்டியன் தரநிலை; திரண்ட புழையே
வேண்டிவ ணங்கினன், ரகுவிற்கு ஈந்தனன்.

'தாம்பிரபரணி யாற்றுடன் சேண்தொலை சேர்கடல்
முத்துக் குவியல்' என்பது காளிதாசரின் பரந்துபட்ட
நிலநூல் அறிவைத் தெரிவிக்கிறது.

இரகுவமிசக் கடைசி அரசன் காழுகனாகி எப்போதும்
இன்ப விளையாட்டிலேயே திளைத்தனன். அந் நிலையில்
பருவ காலத்திற்கேற்ப, காதற்குவையை அவன் எவ்வாறு
நுகர்ந்தான் என்பதைக் காளிதாசர் நயம்பட உரைக்கிறார்.

கார்காலத்தே மலைமல்லி, மருத மலர் தோள்களில்
தூங்கும்; மன்னன் கடப்ப மலர்ப் பூம்பொடி பூசி
மாதரைக் கவர்ந்தான்.

கூதிர்காலம்; மேகமற்றுத் திங்கள் ஒளிரும் மேன்மாடி
மீது பட்டு மேற்கட்டி இருக்கும். ஆங்குக் கலவியால்
ஏற்பட்ட களைப்பைத் திங்கள் ஒளியில் நீக்கி இன்பம்
நுகர்ந்தான்.

முன்பனி; அவன் காதலியர் கஞ்சியில் நனைத்து
உலர்த்திய முறமுறப்பான சேலையணிந்திருந்தனர்;
காரகிற் புகை ஊட்டியிருந்த சேலைகள் மேகலையைத்

தெளிவாகக் காட்டின. காதலியரின் சேலை முடிச்சுகளை அவன் அவிழ்க்க முற்படுகையில் அவர்கள் தங்கள் நளிளத்தால் அவனைக் கவர்ந்தனர்.

கடுமையான பின்பனிக் காலத்தில் காற்று நுழையாத உட்புற அறைகளில் அவன் காதலியருடன் இன்பம் துய்க்கின்றான்.

இளவேனில்; பணிப் பெண்டிர் ஊஞ்சலாட்டுகின்றனர். அவன் அதன்மீது அமர்ந்திருக்கிறான். ஒரு காதலியைத் தன்மடி மீது அமரச் செய்தான். அவள் விரைவாகக் கயிற்றுப் பிடிப்பை விட்டுவிட்டாள்; அஞ்சினாள் போல் பாசாங்கு செய்து அவனைத் தழுவுவதற்காக இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

மிக்க வெப்பம் பொருந்திய முதுவேனில்; காதலியர் முலைகள் மீது கலவைச் சாந்தினை நிறையப் பூசியிருந்தனர்; முத்துக் கோத்துச் செய்த அணிகளையும் இரத்தின மணிகள் கோத்த மேகலையையும் அணிந்திருந்தனர். இப்புனைவுகளோடு அவனைப் பலகாலும் மகிழ்வித்தனர்.

இளவேனிற் காலத்தில் சித்திரை வைகாசிகளில் காமம் வளரப் பொருள்கள் இருந்தன. அவை முதுவேனில் ஆனி ஆடிகளில் கிடைக்கப் பெறா. அதனால் காமம் குறைவுறுகின்றது. தீங்கள்ளுடன் மாம்பூவும் செம்பாதிரிப் பூவுங் கலந்து அருந்திக் காமத்தை வளர்க்கிறான்.

காமத்தால் ஒரு பெரிய அரச மரபே அழிந்துபடுகிறது என்பதை வலியுறுத்துவதே காப்பியத்தின் முக்கிய நோக்கம்.

எல்லா வகைச் சுவைகளும் நனி சொட்டச் சொட்ட காளிதாசர் இக்காவியத்தைப் புனைந்திருக்கிறார்.

பொன்னூர்தி

சூத்ரகன் என்னும் வடமொழிக் கவியரசர் இயற்றிய 'மிருச்சகடிகம்' என்னும் நாடகத்தைத் தமிழில் 'மண்ணியல் சிறுதேர்' என்னும் பெயரில் பண்டிதமணி மு.கதிரேசனார் 1933-ல் மொழி பெயர்த்தார். கதிரேசனார் செய்தது மிருச்சகடிகத்தின் நேர் மொழி பெயர்ப்பாகும். கவிஞர் நலங்கிள்ளியவர்கள் அக் காவியத்தின் கதையமைப்பில் மாற்றம் எதுவும் செய்யாமல் கதை நிகழ்விடம் போன்ற சிற்சிலவற்றில் சிறு மாற்றங்களைச் செய்து, இனிய தமிழில், "பொன்னூர்தி" என்னும் காவியமாக மூன்று காண்டங்களையும் 27 சருக்கங்களையும் கொண்டதாய் 1186 விருத்தப் பாக்களில் யாத்துள்ளார்.

வசந்தசேனை ஒரு நாட்டிய நங்கை; கணிகையர் குலத்தில் தோன்றியவள்; ஆயினும் குலமகளாய் வாழ விரும்பியவள்.

சாருதத்தன் ஓர் அந்தணன்; வணிகன்; திருமணமாகி ஒரு மகனுக்குத் தந்தையாயிருப்பவன்; மனைவி தூதை; வருவோர்க்கெல்லாம் வழங்கி வறிஞனாய்விட்டவன்.

வசந்தசேனை சாருதத்தனைக் காதலித்தாள்; அவனும் அவளைக் காதலித்தானாயினும் தன் வறுமைநிலை கருதி, வெளிப்படுத்தவில்லை.

நாட்டு மன்னனின் காதற் பரத்தையின் உடன் பிறந்தவன் சகரன்; வஞ்சகன்; வசந்தசேனையை எவ்வாறேனும் அடைய விரும்பினான்.

ஒருநாள் மாலை வசந்தசேனை வீதியில் சென்றாள். சகரனும் அவனுடைய துணைவர்களும் அவள் பின் சென்று தகாதமொழி பேசினர். அப்போது அங்கே கதவு திறந்திருந்த இல்லம் சாருதத்தருடையது என்பதை அறியாமலேயே வசந்தசேனை அவ்வில்லத்துள் நுழைந்து சகரனிடமிருந்து தப்பினாள். சாருதத்தர் அவளை வரவேற்றார். கொடியவர்க்கு அஞ்சிய வசந்தசேனை தன் பொன் அணிகள் அடங்கிய முடிப்பைச் சாருதத்தரிடம் அடைக்கலமாக்கிச் சென்றாள். சாருதத்தர் அதனைத் தன் தோழன் மைத்திரேயனிடம் தந்து பாதுகாக்கச் சொன்னார். அப்பொருள் திருடு போயிற்று. அந்நகையைத் திருடியவன் வசந்தசேனையிடமே அதைக் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

செய்தி சொல்ல மறுநாள் மாலை சாருதத்தர் வீடு வருவதாகச் சொல்லியனுப்பினாள். வழியில் பெருமழையில் நனைந்தவளாக வந்தவளை, "மாற்றுடை தருவேன்; இல்லத்துள் வருக" என்றழைத்துச் சென்றார் சாருதத்தர். காதலால் கட்டுண்ட அவர்கள் ஒன்று கலந்தனர். அன்றிரவு அவள் அங்கேயே தங்கினாள்.

மறுநாள் மாலை சாருதத்தரைக் காண ஒரு சோலைக்குச் செல்ல முற்பட்ட வசந்தசேனை, ஏறிய வண்டியின் மாற்றத்தின் காரணமாகச் சகரனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டாள். சகரன் அவளை எவ்வகையிலும் அடைய முடியாமற் போகவே அவள் கழுத்தை நெறித்தாள். மூச்சற்றுக் கீழே விழுந்த வசந்தசேனை இறந்து விட்டதாக எண்ணி அவள் உடலைச் சருகுகளால் மூடிவிட்டு அகன்றாள்.

அச்சருகுகள் மேல் ஒரு பௌத்தத் துறவி தன் நனைந்த ஆடையை உலர்த்த விரித்தார். சருகுக் குவை அசைவது கண்டு, உள்ளேயிருந்த வசந்தசேனையை மீட்டு, ஒரு பௌத்தப் பள்ளியில் கொண்டு சேர்த்தார்.

சாருதத்தர் வசந்தசேனையைக் கொன்றுவிட்டதாகச் சகரன் வழக்குத் தொடர்ந்தான். வழக்கில் உண்மையில்லை என்று தெரிந்தும் அரசனுக்கு அஞ்சி, நீதிபதி சாருதத்தரின் தலையை வெட்ட ஆணையிட்டார். சாருதத்தர் கொலைக் களத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்.

செய்தியறிந்த வசந்தசேனை, பௌத்தத் துறவியோடு அங்கு வந்து சேர்ந்தாள். அவள் உயிருடன் இருப்பதறிந்து, மேலும் நடந்தவற்றையும் கேட்டு, சாருதத்தர் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

அதற்குள் சாருதத்தரின் மனைவி தூதை தீக்குளிக்க முற்படுகையில் சாருதத்தரின் விடுதலைச் செய்தியை அறிவித்து அவளைத் தடுத்தனர். சாருதத்தர், வசந்த சேனை உடன் தொடர அங்கே வந்தார்; தூதை இன்பக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

தூதையும் வசந்தசேனையும் உடன்பிறப்புரிமை பாராட்டி ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக் கொண்டனர். தூதை வசந்த சேனையிடம், "என்றன் நாயகன் என்றன் நாயகன்; நாமவர் அடிமை" எனக் கூறி, 'எமதிருவர் கேள்வராய் அருளுக' எனக் கணவனை வேண்டினாள். சாருதத்தரும், இரு மனைவியருடனும் இனிதே வாழ்ந்தார்.

பொதுவாக, காவியங்களில் கதைத் தலைவன், தலை வியர் அரச குடும்பத்தில் அல்லது உயர் குலத்தில் தோன்றியவர்களாக இருப்பர். அம்மரபை முதன் முதலில் தகர்த்து எறிந்தவர் இளங்கோவடிகள். அவர் வணிகக் குடியிற் பிறந்த கோவலனையும் கண்ணகியை

யும் தலைமை மாந்தர் ஆக்கினார். அவரைப் போலவே சூத்ரகன் எனும் வடமொழிக் கவிஞரும் வசந்தசேனை என்ற நாட்டியக் கணிகையையும், சாருதத்தன் எனும் எளிய வணிகனையும் கதைத் தலைமை மாந்தர்களாக்கியுள்ளார்.

பண்டிதமணி கதுரேசனாரின் மண்ணியல் சிறுதேர்க்கு ஆராய்ச்சி முன்னுரை வழங்கிய நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், "சிலப்பதிகாரத்தில் வணிகன் கோவலன் காதலித்த மாதவி கதைக்கும் இங்குச் சாருதத்தன் காதல் கொண்ட கணிகை வசந்தசேனை கதைக்கும் உள்ள பல பெரிய ஒற்றுமைகளும் சில அரிய வேறுபாடுகளும் மிகவும் பாராட்டற் பாலன" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிலம்பின் மாதவியும் இக்காவியத்தின் வசந்தசேனையும் விலைமகளிர் மரபிலே தோன்றியவர்கள்; ஆயினும் குலமகளிர் ஒழுக்கத்தில் நின்று புகழ் பெற்றனர். இரு வருமே முன்னரே திருமணமாகியுள்ள பெரு வணிகர்களைக் காதலித்தனர். இருவரும் காதலரைப் பிரிந்து பலவாறு அல்லலுற்று அவலப்பட்டனர்.

கோவலன் மனைவி கண்ணகியும், சாருதத்தன் மனைவி தூதையும் கணவரிடம் குறைகாணாத கற்பரசியர். மாதவி வீட்டிலிருந்து திரும்பிய கோவலன்,

குலந்தரு வான்பொருட் குன்றம் தொலைந்த

இலம்பாடு நாணுத் தரும் எனக்கு

என்றபோது கண்ணகி, "சிலம்புள; கொள்ளுங்கள்" என்றனர். அதே போன்றதொரு செயல் இக் காவியத்துள்ளும் வருகிறது. வசந்தசேனை அடைக்கலமாக வைத்துச் சென்ற நகைகள் களவாடப்பட்டபோது சாருதத்தன் செய்வதின்னதெனத் தெரியாது திகைத்து நிற்க, அவன் மனைவி தூதை தன் தாய் வீட்டிலிருந்து பெற்ற விலை

மதிக்கவொண்ணா இரத்தின மாலையை வசந்தசேனைக்குத் தருவதற்காகத் தன் கணவனிடம் சேர்ப்பித்தாள். இரு பெரும் பத்தினியர் இயல்பும் ஒன்றாக அமைந்திருப்பதை இங்குக் காண்கிறோம்.

சிலம்பில் மாதவியின் பச்சைநிற மணிமாலையை வாங்கியதன் மூலம் கோவலன் அவளை அடைகிறான். வசந்தசேனை தன் நகைகளைப் பாதுகாத்துத் தருமாறு சாருதத்தனிடம் தர, அதுவே அவர்கள் காதல் வளர்ச்சிக்கு இடமமைத்துத் தருகிறது. இரு காவியங்களிலும் நகைகள் இவ்வாறு காதலர்களை இணைய வைக்கின்றன.

மலர்ச் சோலையில் இலைச் சருகுகளால் மூடுண்டு கிடந்த வசந்தசேனைக்குப் பௌத்தத் துறவி துணையாக அமைகிறார்; சிலம்பில் மதுரை செல்லும் கோவலன் கண்ணகிக்குச் சமணத் துறவி துணையாகச் செல்கிறார்.

கோவலன் மீது திருட்டுக் குற்றமும், சாருதத்தன் மீது கொலைக் குற்றமும் சாட்டப்பட்டு, அவர்கள் தலைகளை வெட்ட அரசர்கள் ஆணையிடுகின்றனர். ஆயினும் அவர்களின் நல்லியல்புகளை அறிந்த மக்கள், 'இவர்களுக்கா இந்நிலை' என வருந்துவது இரு காவியங்களிலுமே பேசப்படுகிறது.

“இவ்விரு கதையிலும் காதலரிடைத் தூதுபோவோர் பழுதற்ற பார்ப்பனராவர். இது தமிழ்ச் செய்யுள் வழக்குக்கும் மரபுக்கும் அமைவுடைத்து என்பது தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தாலும் வெளிப்படும் (தொல். பொருள். சூ.177)” என்பார் நாவலர் பாரதியார்.

மாதவி காதலித்த கோவலன் செல்வச் செருக்குடையவன்; அரசு விழை திருவைப் பெற்றவன். வசந்தசேனையோ தன் காதலன் ஒருகாலத்தே வளம் மிக்க வளாயினும் அப்போது வறுமை நிலையிலிருப்பவன்

என்பதை உணர்ந்தும், காதலித்தாள். மாதவி கோவலனை அடைவதற்கு எதிராக யாரும் இருக்கவில்லை. அவள் கோவலனை அடைந்தாள்; அவனுடனேயே வாழ்ந்தாள்; அவன் பிரிந்ததும் துறவியானாள். வசந்தசேனை சாருதத்தனை அடைவதைத் தடுத்து அவளைத் தனக்குரியவளாக ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென வஞ்சகன் சகரன் இடைவிடாது முயன்றான்; தன்னை விரும்பவில்லை என்பதற்காக அவ்வஞ்சகன் அவள் கழுத்தை நெறித்துக் கொடுமை செய்தான். இருப்பினும் அவள் சாருதத்தனையே காதலித்து அவனையே அடைந்தாள். காதலனை அடைந்ததில் மாதவிக்குத் தடையேதுமில்லை; ஆனால் வசந்தசேனையோ தடைபல கடந்து அவனை அடைந்தாள்.

கண்ணகி மாதவியை நேரில் கண்டதாகச் சிலம்பில் குறிப்பில்லை. மாதவியைக் கண்ணகி வெறுத்ததில்லை. "மடம்படு சாயலாள் மாதவி தன்னைக் கடம்படாள்" என்று சிலம்பு பேசும். தூதையோ தன் வீட்டிலேயே வசந்தசேனையைக் காண்கிறாள். அவள் குணவியல்புகளையும், தன் கணவன்பால் அவள் கொண்டுள்ள காதலையும் அறிந்ததும் அவளைத் தன் தங்கையாக, தன் கணவனுக்கு மற்றொரு மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்ளுகிறாள்.

கணவன் கொலையுண்ணப்படுவான் என்ற செய்தியறிந்ததும் தூதை தீக்குளிக்க முயன்றாள்; கண்ணகியோ கணவனைக் கொலை செய்த மன்னனின் நகரையே தீக்கிரையாக்கினாள்.

சிலம்பில் கோவலனுக்கு மாதவிபால் ஒரு மகள் பிறந்தாள். இங்கோ வசந்தசேனை சாருதத்தரைக் கண்டு காதல் கொள்ளும் முன்பே அவருக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள்.

கோவலன் மாதவியை ஐயுற்று வெகுண்டு செல்லும் நிலை சிலம்பில் நேரிடுகிறது. சாருதத்தரோ வசந்த சேனையை வெறுக்கும் நிலை நேரிட்டதில்லை.

மாதவி முதலில் காதலனை அடைந்து முடிவில் இழந்தாள். ஆனால் வசந்தசேனையோ முதலில் இழந்து முடிவில் அடைந்தாள்.

கோவலன் திருடினான் என்று சொன்னபோது அதனை ஆராயாமலேயே மன்னன் அவனுக்குத் தண்டனை வழங்கினான். சாருதத்தர் மீது கொலைக் குற்றம் சாட்டப்பட்டபோது ஆராய்ந்தும், சூழ்நிலைகள் அவருக்கு எதிராக அமைந்ததால் அவர் தண்டனைக்காளாக நேரிட்டது.

சிலம்பில் ஊழ்வினை வெற்றி பெறுகிறது. இங்கோ வஞ்சனை வெற்றி பெறுவதுபோலத் தோற்றி இறுதியில் அழிகிறது.

இவ்விரு காப்பியங்களுமே பரத்தையர் குலத்தில் தோன்றியவர்களும் ஒழுக்கமுள்ளவர்களாக வாழ்ந்து புகழ் பெற முடியும் என்பதை நிறுவுகின்றன. பரத்தையர் என்னும் சமுதாயக்கேட்டை அகற்றிடும் முயற்சிக்கு இவ்விரு காவியங்களும் அடிகோலுகின்றன.

இவ்வாறு சிலம்புடன் ஒப்பு நோக்கி, அறிந்து, மகிழத் தக்க பல செய்திகளைக் கொண்டுள்ள இக்காவியத்தைக் கவிஞர் நலங்கிள்ளி எழில்பட இயற்றியுள்ளார். கவிஞரின் திறனும் புலமையும் நூல் முழுவதும் நன்கு பளிச்சிடுகின்றன.

பாடுபொருள் படிப்போரின் மனக்கண் முன் ஒவிய மாகத் தோன்றத்தக்க ஆற்றல் கொண்டதாகக் கவிதைகள் இந்நூலுள் அமைந்துள்ளன. சான்றுக்கு ஒன்று. சாரு தத்தர் வீட்டில் மைத்திரேயன் எனும் பார்ப்பனத் தோழன்

வசந்தசேனை அடைக்கலமாகத் தந்து சென்ற நகைப்
பையைத் தலையிள்கீழ் வைத்துத் தூங்குவதைக் கவிஞர்
பின்வருமாறு பாடுகிறார்:

துண்டை விரித்த வெறுந்தரையில்
சுடர்முப் புரிநூல் புறங்கிடப்பச்
சிண்டு முடிந்த தலைக்கடியில்
சீரைப் பொதியைக் கைத்தாங்கி
மண்டும் உறக்கத்(து) ஆழ்ந்துள்ள
மைத்ரேயன்.

இதை படிக்கும்போதே துண்டை விரித்துச் சிண்டுடன்
தூங்கும் மைத்ரேயனின் ஓவியம் நம் மனக்கண் முன்னர்
நிற்கிறதல்லவா?

இனிமையும் எளிமையும் பொருந்திய கருத்தாமும்
மிக்க பாக்கள் பல நம்மைக் களிப்பில் ஆழ்த்துகின்றன.

வாளைபாய்ந்து, உயர்தெங்கின் மன்னியதேன்
அடைகிழிக்க, வழிதேன் ஆறாய்,
நீள்வயல்பாய் நெற்பழன நெடுமாடக்
காஞ்சி.....

என நகர்வளம் எழிலுறப் பாடப்படுகிறது.

கதை மாந்தர்களின் இயல்புக்கு ஏற்றவாறு அவர்களின்
உரையாடலை ஆசிரியர் அமைத்துள்ள திறம் பாராட்
டுக்குரியது. சகரன் அறிவற்ற மூடன் என்பதை அவ
னுடைய பேச்சைக் கொண்டே கவிஞர் வெளிப்படுத்து
கிறார். தெருவில் சகரனைக் கண்டு வசந்தசேனை அஞ்சி
ஓடும்போது அவன், "வசந்தசேனை நில்! இராவணனும்
குந்தியும் கொண்ட காதல் போன்றதல்லவா நம் காதல்;
இராமனுக்கு அஞ்சித் துரோபதை ஓடியது போல நீ
ஓடலாமா? சுபத்திரையை அனுமன் பிணித்துக் கவர்ந்தது
போல நான் உன்னைப் பிடித்திடுவேன்" எனப் பேசுவது
அவனது மூடத் தன்மையை நன்கு புலப்படுத்துகிறதல்லவா?"

இயல்பான இனிய உவமைகளை எடுத்தாளும் ஆசிரியரின் புலமை நலன் பாராட்டுக்குரியது.

புன்சொல் கேட்டு வெதும்பி நடுங்கும் உள்ளத்திற்குக் கூறப்படும் உவமைகள் வருமாறு:

‘என்மனமோ நெருப்பிலுறும் இரைச்சியென வெதும்பிடுமே’

‘மெல்லியசெவ் வாடைநுனி வீழ்காற்றால் மிகவசைய புல்லியநல் இளவாளை போல்நடுங்கிப் போதலென்ன?’

இதைச் செய்யாவிடில் உன் தலை நொறுங்கும் எனக் கூறும்போது எடுத்தாளப்படும் உவமை:

கதவிடுக்கில் சிக்கினிளங் கனிகுடுக்கை நொறுங்குமென இதைவிளக்கிச் சொற்றிலையேல் இற்றுனது தலை நொறுங்கும்.

‘கதவு இடுக்கிலே சிக்கிய விளங்கனி நொறுங்குவது போல’ என்னும் இவ்வுவமை புதியதும் இனியதுமாகும்.

கவிஞர் பண்டை இலக்கியங்களில் நன்கு தோய்ந்தவர் என்பதை இந்நூலைப் படிக்கும்போது நாம் நன்குணர் கிறோம்.

பயன்எதிர் நோக்கா வள்ளல் பயன்மரம் ஊர்பழுத்த
நயனென நீர்நி றைந்த ஊருணி நலமே என்ன
உயங்கிடு மாந்தர்க் குற்ற குறையற உதவி நிற்கும்
நியமமே கொண்டு வாழ்வாள்.....

என்ற இப்பாடலில்,

‘பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
நயனுடை யான்கண் படின.’

‘ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
பேரறி வாஎன் திரு.’

என்னும் குறட்பாக்களின் கருத்து பொதிந்து கிடப்பதைக் காணலாம்.

காலமறிதல், இடனறிதல், தெரிந்து தெளிதல், தெரிந்து வினையாடல் என்னும் திருக்குறளதிகாரங்களைத் தொகுத்து வைத்தது போலக் கவிஞரின் கீழ்வரும் பாடல் அமை கிறது:

காலங்கருதி இடன்றோக்கிக் கருத்தில்
தெளிவும் துணிவும் பூண்(டு)
ஏலும் வகையாம் துணைகொண்டே
எஞ்சி யஞ்சா தியல்வினையால்
ஞாலம் அனைத்தும் வெல்கூடும்
நண்பா! சூழ்ந்து துணிவேமேல்.

வசந்தசேனையும் சாருதத்தரும் ஒருவரையொருவர் கண்டு காதலித்ததை,

இருவரும் மாறி மாறிக் கண்புகுந் திதயம் எய்தி
ஒருவர்போன் றொருவர் இந்த உலகுணர் வறநி லைத்தார்
எனக் கவிஞர் பாடுகிறார். இது,

பருகிய நோக்கெனும் பாசத்தால் பிணித்து,
ஒருவரை ஒருவர்தம் உள்ளம் ஈர்த்தலால்,
வரிசிலை அண்ணலும், வாட்கண் நங்கையும்
இருவரும் மாறிப் புக்கு இதயம் எய்தினர்

என்னும் கம்பராமாயணப் பாடலின் பிழிவு அல்லவா?

தீவினை என்பது யாது? கொலை, களவு, காமம் ஆகிய மூன்றும் உடம்பில் தோன்றும் தீவினை; பொய், புறங் கூறல், கடுஞ்சொல், பயனற்ற சொல் ஆகிய நான்கும் சொல்லால் வரும் தீவினைகள்; வெஃகல் (பிறர் பொருளைக் கவர நினைத்தல்); சினத்தல், மயக்கம் கொள்ளுதல் ஆகிய மூன்றும் உள்ளத்தால் வரும் தீவினைகள். இவ்வாறு தீவினைகள் பத்து வகையாகும் என மணிமேகலையில் கூறப்படும் புத்தநெறி, இந்நூலில்,

உலைத்திடும் உடலிற் றோன்றும்
 உறுகொலை களவே காமம்;
 மலைவுறு குறனை பொய்யே
 வன்சொலே பயனில் சொல்வே;
 அலைவுறு மனத்தாம் வெஃகல்
 வெளவலும் ஆகாக் காட்சி
 இலைஇவை பத்தும் நந்தம்
 இயல்நெறி சார்ந்த வர்க்கே.

என அழகிய விருத்தப்பாவாக உருவெடுத்துள்ளது.

காப்பிய இலக்கணத்திற்கேற்பக் கவிஞர் காலை மாலை மற்றும் பிற வருணனைகளை மிகவும் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார்.

தென்றல் மலர்ச் சோலைகளில் நுழைந்து, மணத்தை அளைந்து, மெல்லென மெல்லென வீச மாலை வந்து நம்மை மயக்குகிறது.

தென்மலை பிறந்து, தென்னன்
 தமிழிசை திகழ்ந்து, முல்லை
 நன்மணம் சுமந்த தென்றல்,
 நல்லளி பண்மி ழற்றும்
 பன்மலர் அடுக்கத் தூடும்,
 பாவையர் குழலினூடும்,
 மென்மணம் அளைந்து வீச
 மேவுமால் மாலைக் காலம்.

தமிழ் சிறந்து, தமிழர் நாடு சிறந்து, மக்கள் பல்வளமும் பெருக்கிப் பயனுற வாழ்ந்து சிறக்க வேண்டும் என்ற கருத்தோடு கவிஞர் இக்காப்பியத்தை மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்.

சமயம்

இயேசு காவியம்

“கவியரசர் கண்ணதாசன் ‘இயேசு காவியம்’ படைத்துள்ளார். திருச்சி ‘கலைக்காவிரி’ என்ற அமைப்பின் இயக்குநர் எஸ்.எம்.ஜார்ஜ், ‘கண்ணதாசன் இக்காப்பியத்தை எழுத வேண்டுமென விரும்பினார். கவிஞர் குற்றாலத்திலும் திருச்சியிலும் பலநாள் தங்கி, கிறித்துவ இறையிலறிஞர் பலர் உடனிருந்து துணை செய்ய, இக்காவியத்தை இயற்றினார். பின்னர் அறிஞர் குழு திருச்சியில் மும்முறை கூடி, எட்டு நாள்கள் காவியத்தை ஆராய்ந்து திருத்தங்கள் கூற, கவிஞர் தேவைப்பட்ட திருத்தங்களைச் செய்து தந்தபின் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. கிறித்துவ வேதாகமத்திற்கு முரணாக எந்தவொரு செய்தியும் இந்நூலில் இடம் பெறவில்லை. கிறித்துவின் வரலாற்றைப் பல்வேறு கிறித்துவ இலக்கியங்கள் பாடியிருப்பினும் கிறித்துவ சமயத்தைச் சாராத கண்ணதாசன் எழுதிய இக்காப்பியம், தமிழ் மரபோடும் தமிழ் உணர்வோடும் விளங்குவதால் கற்போர் மனத்தைத் தமிழ்ச் சுவையோடும் பிணிக்கும் ஆற்றல் மிக்கதாய்க் காணப்படுகிறது” எனத் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வாழ்வியற் களஞ்சியம் கூறுகிறது.

இயேசுவின் தாய் மரியம்மை; தந்தை சூசையப்பர்.

நிலவெனும் வதனம் நெற்றி;
 நெடுமழை அனைய கூந்தல்;
 மலரெனும் கண்கள், கைகள்;
 மரியம்மை அழகின் தெய்வம்!

விண்ணிலிருந்து வந்த தூதர் காபிரியேல், மரியம்மையிடம், 'ஆண்டவர் குமாரன் உம் மகனாய்த் தோன்றும் பெருமையை அடைவாய்' என்றார்.

இன்னும்நான் கணவ ரேற்று
 இல்லறம் அடைந்தேன் இல்லை;
 என்னணம் மகனைக் காண்பேன்?
 ஏனிந்த வார்த்தை என்றாள்.

'பரிசுத்த ஆவி உன்மேல் பரிவுடன் இறங்கி நிற்கும்; ஒரு பத்து மாதம் சென்று உன் மகன் பிறப்பான். அப்பிள்ளைக்கு இயேசு எனும் பெயரைப் பாலுடன் ஊட்டிச் சூட்டு' எனச் சொல்லி மறைந்தார் தூதர்.

சூசையப்பரோடு மரியம்மைக்குத் திருமணம் நடந்தது. கன்னி மரியாள் கர்ப்பமுற்றிருப்பதைக் களங்கம் என மருகினார் சூசை. தேவதூதன் அவர் ஐயத்தைப் போக்கி, பரிசுத்த ஆவியின் பலத்தினால் கருவுற்றவள் என்பதை விளக்கி, 'இது கடவுள் விருப்பம்' என்றான். மரியாள் ஈன்றெடுக்கும் குழந்தைக்கு,

'இயேசு எனும்பெயர் ஏனிட வேண்டுமேல்?
 நாட்டு மக்கள் நாட்டிய பாவங்கள்
 அனைத்தையும் தீர்த்து, அவர்களைக் காப்பார்
 அதனால்' என்றார் ஆண்டவர் தூதர்.

குடிக் கணக்குக் கொடுப்பதற்காக, மரியும் சூசையப்பரும் நாசரேத் விட்டு பெதல்கேம் சென்றனர்; எங்கும் தங்க இடமில்லை; அதனால் இரவில் ஓர் ஆநிரைத் தொழுவில்

வைக்கோல் பரப்பி அங்குத் தங்கினர்; அங்கே குழந்தை பிறந்தது; ஆயர் மக்கள் அனைவரும் ஒன்றாய் வந்து குழந்தையைக் கண்டனர்.

குழந்தை இயேசுவுக்குத் தாலாட்டுப் பாடப் படுகிறது.

மாளிகையும் இல்லை; மஞ்சமில்லை
என்றாலும்,
ஏழைத் தொழுவில்வந்த இறைமகனே
தாலேலோ!
மாணிக்கத் தொட்டிலுக்கு வாய்க்காத
பெருமையெல்லாம்,
ஆநிரைத் தொழுவினுக்கு ஆரளித்தார்
எங்கோவே!

ஏரோது மன்னன் ஆணைக்கு அஞ்சி, சூசையப் பரும் மரியாளும் குழந்தையோடு எகிப்து சென்றனர். மன்னன் இறந்தது அறிந்து எகிப்தை விட்டு மீண்டும் நாசரேத்தில் குடிபுகுந்தனர். சூசையப்பர் தச்சுத் தொழில் புரிபவர்.

பாலன் இயேசு காலையில் படித்து,
பகலில் அன்னைவின் கடமைகள் முடித்து,
மாலைவில் தந்தைக்கு மனமுவந் துதனி,

வளர்ந்தார்; வலிமை பெற்றார்.

எருசலேத்தில் நடைபெற்ற திருவிழாவிற்சாகத் தாய், தந்தை, மகன் மூவரும் சென்றனர். திரும்பும்போது, மகனைக் காணவில்லை. சூசையும் மரியும்,

ஆசை மகனை அவதியில் விடுத்தோம்;
எங்குந் றானோ? எங்கு ளின்றானோ?

எனப் பதறிப்போய் எருசலேத்திற்குத் திரும்பினர். இரண்டொரு நாள் தேடிய பிறகு இயேசு கிடைத்தார்.

கண்ணிற் கண்டு களித்தனர் பெற்றவர்!
 அங்கே இயேசு ஆலயத் துள்ளே
 வேதம் படித்த வித்தகர் நடுவே
 கேட்டும் அறிந்தும் கேள்விகள் தொடுத்தும்
 தத்துவ ஞானம் தன்னில் இருந்தார்!

இயேசு பல அற்புதச் செயல்களை நிகழ்த்தினார்.
 கானாவூர் எனுமிடத்தில் கல்யாண நிகழ்ச்சி ஒன்று;
 பெரிய விருந்து;

புதுத்தேனில் பழங்கள் போட்டுப்
 பூரித்து விழுங்கு வாரும்,
 மதுச்சாறு திராட்சைச் சாறு
 மயங்கியே அருந்து வாரும்,
 மிதித்தாலும் இடமில்லாது
 விரைந்தோடி உண்ணும் போது,
 மதுச்சாறு குறைந்த தென்று
 மயங்கினார் மணவீட் டாரே!

மதுச்சாறு குறைந்து விட்டதே! பரிமாற இல்லையே!
 என்று வருந்தினார். அந்நேரம் அங்கு மரியம்மை வந்தார்;
 முன்னே செல்லும் சத்தியத்தைப் பார்ப்பது போலப்
 பின்னால் இயேசுவும் வந்தார். 'இல்லையே திராட்சைச்
 சாறு' என்று சமையற்காரர் கூறியதைக் கேட்ட
 மரியம்மை, மகனைப் பார்த்து, 'இல்லையே திராட்சைச்
 சாறு' என்று சொன்னார். இயேசு அங்கிருந்த கற்சாடிகள்
 சிலவற்றில் நீரை நிறைக்கச் சொன்னார். 'இப்பொழுது
 இந்த நீரை எடுத்து நீர் பருகுக' என்றார். அது மதுச் சாறாய்
 இருந்தது; முன்பு தந்த சாற்றினை விட நல்லதாகவும்
 இருந்தது.

இயேசு பலருக்கு நோய் தீர்த்தார்; கண்ணில்லாத
 வர்க்குக் கண் தந்தார். இவ்வாறு இணையற்ற பெருமை
 களைச் செய்ததாலே, அவர் பின்னால் சீடர் பலர் வந்தனர்;

இயேசு பன்னிரண்டு சீடர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார். சீடர்களுக்கு அறிவுரை கூற எண்ணி, ஒரு குன்றின் மேல் ஏறி நின்று சொற்பொழிவாற்றினார். மாந்தருள் எட்டு வகையினர் இருப்பதை எடுத்துச் சொன்னார்.

சீடர்களுக்குட்! பல தத்துவங்களையும் உரைத்தார்.

ஊருக்குத் தீமைகள் செய்து - உன்
உள்ளம் மகிழ்வது பாவம்;
யாருக்கும் தீமையில் லாமல்-நீ
அழிந்து விடுவதே லாபம்!

குருதிக்குக் குருதி என்று பகை கொள்ளாதல் தத்துவ மன்று; என்றால் பின் எது ஞானம்?

உன்னொரு கன்னத்தில் இட்டால் - நீ
ஒங்கி அடித்து விடாதே!
இன்னொரு கன்னத்தைக் காட்டு - இது
என்றென்றும் ஞானத்தின் பாட்டு!

தேவகுமாரன் பல்வேறு இடங்கள் சென்று வந்தார்; பற்பல மகிமைகளைச் செய்து காட்டினார். சீடர் பன்னிரு வர்க்கும் பொருள் பொதிந்த உரைகளைச் சொல்லி, அவர்களைத் தமக்கு முன்னே செய்து சொலும் தூதராகச் செல்லச் செய்தார்.

இருவரோர் திசைக்கு வீதம்
இவர்கள்தாம் சென்ற பின்னே,
அருளாளர் இயேசு சென்றார்
அறவழி வளர்க்கு மாறே!

கடலோரம் ஒரு நாள் இயேசு நின்றார்; சீடர்களும் அருகே நின்றனர். கணிகை மக்தலேனா, உடல் கெட்டவர், தவறு செய்து திருந்தியோர் எனப் பலர் நின்றனர். அப்போது இயேசு சொன்னார்: 'உழவன் விதைகளை எடுத்து வீசினான். சில வரப்போரம் வீழ்ந்தன; அவற்றைப்

பறவைகள் கொத்திப் போயின; சில பாரையிலே
வீழ்ந்தன; அவை முளைக்காமல் கெட்டுப் போயின;
முள்ளுக்கிடையில் சில வீழ்ந்தன; அவை நெருக்கடி
யால் வளர முடியாமல் கருகின; நல்ல நிலத்தின் மீது
விழுந்த வித்துகளோ நன்கு வளர்ந்து, விளைந்து
பயனைத் தந்தன.

விண்ணர சென்பது சிறுவிதை யாகும்;
மண்ணில் அதனை மனிதன் விதைத்தால்
எண்ணரும் வகையில் எழுந்து வளர்ந்து
நண்ணும் பறவைகள் நாடி யிருக்க
மாபெரும் மரமாய் வளரும் அன்றோ?
அத்தகு விதையை அன்புடன் ஏந்திச்
சத்திய நிலத்தில் தழைக்க வைப்பீரே!

இவ்வாறு புதுப்புது உவமையாலே பூமிக்கு நீதி¹
சொல்லி வந்தார்.

ஒரு கூட்டத்தில் இயேசு பேசியிருந்தபோது ஒருவன்
ஒடி வந்தான்; "என் மகன் வலிப்பு நோயால் வாடுகிறான்;
உம் சீடரிடம் கொண்டு சென்றேன்; அவர்கள் சீர்படுத்த
வில்லை; நீங்கள்தான் கேடு நீக்கிக் காப்பாற்ற வேண்டும்"
என்றான்.

நம்பிஅந்த மலையைப் பார்த்து
நடஎன் றாலும் நடக்குமே!
நம்பிடாத மனித னுக்குக்
கால்கள் கூட நடுங்குமே!
அம்புபோலப் பாய வேண்டும்
அருளி ருக்கும் வன்மையான்;
அத்தகைத்த தூய னுக்கு
ஆகா தொன்றும் இல்லையே!

எனச் சீடரிடம் சினந்து சொல்லித் திருத்தினார்.

கோயிலில் ஆண்டவன் முன் இருவர் செபம் செய்தனர். ஒருவன், "ஆண்டவனே, உனக்கு நான் நிறையக் காணிக்கை செலுத்தியுள்ளேன்; வேண்டுமென்றால் எதையும் தருவேன். பக்கத்தில் இருப்பவன் தேவனுக்கு எதுவுமே செய்ததில்லை" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அடுத்து நின்றவனோ,

'பரம பிதாவே பாவிஎன் மீது
இரக்கம் வையும்' என்றே அழுதான்.

இரண்டு பேர் வேண்டுகளையும் கேட்ட இயேசு பெருமான்,

இரண்டா மவனே இறைவன் தனக்கு
ஏற்புடைத் தான்என இன்னுரை பகர்ந்தார்.

இயேசுவிடம் பகை கொண்டிருந்த மதத்தலைவர் கைப்பாஸ் என்பான் இயேசுவின் பெருமை கண்டு அவரை எப்படியாவது அழிக்க வேண்டுமென எண்ணினான். இயேசுவின் சீடர்களில் ஒருவனான யூதாஸ், கைப்பாஸை நாடி வந்தான்.

அஞ்சத்தான் தேவையிலை, வேண்டு மானால்
அவரைநான் காட்டுகிறேன் எதுகொடுப்பீர்?
பஞ்சத்தால் அவன்கேட்டான்; வெள்ளிக் காசு
பளிங்காக 'முப்ப'தென கைப்பாஸ் சொன்னான்.

யூதாஸ் இயேசுவின் எதிரிகளிடம் இயேசுவைப் போல தோற்றம் கொண்ட ஒரு சீடர் இருக்கிறார். அவர்களைப் பிரித்தறிய உங்களால் முடியாது. நான் மண்டியிட்டு இயேசுவை முத்தமிட்டுத் தலையசைப்பேன்; உடனே நீங்கள் பாய்ந்து அவரைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்" எனக் கூறிப் பகைவர்களை அழைத்து வந்தான்.

நாதன் முன்னம் மண்டியிட் டானவன்;
'நலமே வாழ்க குருவே!' என்றான்!
தூது சொல்ல முத்தமிட் டான்அவன்;
தூய மைந்தன் அவனிடம் சொல்கிறார்:

“மோது கின்ற அன்புடை நண்பனே!
முத்த மிட்டுக் காட்டிக் கொடுக்கவோ
காத லோடு என்முனம் வந்துளாய்?
கடவுள் தம்மை உனக்கென வேண்டுவேன்”

என்றார் இயேசுபிரான். உடனே பகைவரைப் பார்த்து, 'யாரை நீங்கள் தேடி வந்தீர்' எனக் கேட்டார். அவர்கள், 'இயேசுவை' என்றனர். 'நேரில் நிற்கும் நான்தான் இயேசு' என்றார். இதைக் கேட்டதும் வீரர்கள் இயேசுவைப் பற்றினர். முக்கிய சீடரான இராயப்பர், பற்றிய வீரனின் காதினை வெட்டினார். இயேசு அவரை நிறுத்தி, பகைவனுடைய காயங்களை ஆற்றினார். தேவகுமாரன் இராயப்பரிடம்,

வாளை நீவிர் உறையிலே போடுக!
வாளெடுப்போர் வாளிலே மடிகிறார்

என்று அமைதிப்படுத்தினார்.

கைப்பாஸ் முன்னால் இயேசு நிறுத்தப்பட்டார். அவன் “நீர்தான் மீட்பரோ? தர்மத்தின் தலைவர் நீர்தானோ?” என்றான். கைப்பாஸ் மக்களிடம்,

‘நாடெலாம் வணங்கும் நாதன்
நானென்றே கூறுகின்றான்;
கூடிய சபையீர் இந்தக்
குற்றமே போதும்’ என்றான்.

மூப்பர்கள் இயேசுவை ஆளுநன் பிலாத்திடம் கொண்டு நிறுத்தினர். குருமார்களும் குற்றஞ் சாட்டினர்; கூட்டத்தினரும் கத்தினர். ஆளுநன் சாட்டை அடிதரக் கூறினன். உடனே ஏசுவின் காலையும் கையையும் பிணைத்தனர். வேட்டை நாய் போலச் சூழ்ந்தனர்; மேனியில் இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட அடித்தனர்.

இயேசுவைச் சிலுவையில் அறையக் கூறினர். தேவகுமாரன் சிலுவையைச் சுமந்து நடந்தார்.

ஊனுடலம் தள்ளாட, உதிரமெலாம் ஆறாக,
 உலக நாதன்,
 வானுமிழும் மழைபோலத் தேகமெலாம் வியர்வைவர
 மண்ணில் வீழ்வார்;
 ஆனவரை சாட்டையடி கொடுப்பார்கள், மறுபடியும்
 ஐயன் நிற்பார்;
 வானவரின் திருக்குமரன் முகங்காண மாந்தரெலாம்
 வந்தார் ஆங்கே.

வேதமகன் மூன்று முறை தரையில் வீழ்ந்தார்; சோத
 னையைப் பொறுத்தாலும் சுமக்கும் உடல் பொறுக்க
 வில்லை.

செய்து கேட்டு மரியன்னை எருசலேம் நோக்கி ஓடி
 வந்தார்; தன் மகனின் சிதைவுற்ற முகத்தைக் கண்டார்.
 இயேசுவும் பேசவில்லை; தாயும் பேசவில்லை. அன்னை
 வாயடைத்து மனம் வெடித்து மௌனமாயினார். ஒன்
 றேனும் பேசவில்லை; ஆனாலும் இருவரது உள்ளத்
 துள்ளே, 'இன்றேனும் பார்த்தோமே' என்றதொரு நிம்மதி
 இருந்தது.

தண்டனை பெற்ற இரு திருடர்களும் சிலுவையில்
 அறையைப் பெற இயேசுவுடன் வந்தனர். இயேசுபிரான்
 திருடருடன் சேர்க்கப்பட்டார்.

தொங்கினிட்ட சதைகளிலே மேலாடை போர்த்தி,
 சிலுவை தூக்கிப்
 பங்கமுறச் சவுக்கடியும் பலவாங்கி, நெடுந்தூரம்
 பயணம் செய்த
 தங்கமகன், கல்வாரி மலைமீது கொண்டு வந்து
 தள்ளப்பட்டார்;
 அங்கியினை உரிக்கையிலே உறைரத்தம் மறுபடியும்
 அழுத தம்மா!

வஞ்சகர் சிரிப்பதுவும், மதுக் குளத்தில் நீந்துவதும்,
 பஞ்சணையில் தூங்குவதும், பால் பழங்கள் அருந்து

வதும், பண்பு மிக்கோர் சிலுவை ஏறுவதும் கொடுமை
தாங்குவதும் வேதம் என்றால்,

நஞ்சிருக்கும் பாத்திரமே நல்லவரின் பாத்திரமோ
அறியோம் நாமே!

என்றனர் நல்லவர். நாயகனைச் சிலுவையிலே சாய்த்
தார்கள்; ஆணிகளை நன்றாகத் தட்டி அறைந்தார்கள்;
சிலுவையினைப் பள்ளத்தில் வைத்தார்கள்; பொன்மேனி
துடிதுடித்துப் பதைத்தது.

அக்கிரமம் வென்றதென ஓராணி கைகளிலே

அறைந்திருந்தார்;

மக்களினம் தோற்றதென மறுஆணி கால்களிலே

அடித்து வைத்தார்;

கொக்கரித்தார், மண்டியிட்டார், குறும்பான வார்த்தைபல
கூறி நின்றார்.

இயேசுவின் இரு பக்கங்களிலும் கள்வர் இருவர்
சிலுவையிலே அறையப் பட்டனர். ஏசுவை அவமானம்
செய்வதற்கென்றே அவ்வாறு செய்தனர்.

அன்பர் தந்தையே! அன்புத் தந்தையே!

ஆத்மா வைஉன் அன்புக் கரங்களில்

இப்பொழுதேநான் ஒப்படைக்கின்றேன்

என்றார் இயேசு! சென்றது உயிரே!

இயேசுவின் சீடர்களில் ஒருவர் அரிமத்தியாவூர் சூசை.
அவர் ஆளுநரிடம் சென்று, 'ஆவி பிரிந்த இயேசுவின்
மேனியை நான் அடக்கம் செய்வேன்' என்றார். இயேசு
இறந்து விட்டார் என்பதை உறுதி செய்து கொண்டு
ஆளுநர் ஒப்புதலளித்தார். இருவர் துணையோடு ஐயன்
உடலை மெதுவாக இறக்கி வைத்தார்.

அன்னை மரியாள் மடியினிலே

அன்பின் வடிவம் தேவமகன்

பொன்னை மணியைப் புதுநதியைப்

பொய்யாய்ப் போன உடல்தன்னைத்

தன்னந் தனியே வைத்தார்கள்.

தாயும் மகனைப் பார்த்தபடி

கன்னங் கரைய நீர்பெருக்கிக்

கடவுள் பெயரைச் சொன்னாளே!

யூதர் முறைப்படி இயேசுவின் உடல் அடக்கம் செய்யப் பட்டது.

முறையான வரலாற்றைச் சொல்வதோடு நூல் நெடுக இயேசுநாதரின் அற்புதச் செயல்களும், நீதி உரைகளும் மிகுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. எத்துணை எத்துணையோ விளக்கங்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. பிறன்மனை நோக்காப் பேராண்மையை வள்ளுவம் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது. "விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக என்பது பூர்வத் தார்க்கு உரைக்கப்பட்டதென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள். நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; ஒரு பெண்ணை இச்சையோடு பார்க்கிற எவனும் தன் இருதயத்தில் அவளோடே விபசாரம் செய்தாயிற்று" என்பது கிறித்துவின் போதனையாகும். இதனை இயேசு காவியம்,

அபசாரம் எது? கண்ட பெண்ணை எல்லாம்

ஆசையுடன் நோக்குவதே அன்றோ? நாட்டில்

விபசாரம் என்பதிலே இதுவும் சேரும்;

வெறும்மோகம் தீர்ந்துவிட்டால் அதுவும் நிற்கும்

எனக் கூறுகிறது. இப்படி நூற்றுக் கணக்கான நீதி மொழிகள் காவியத்தில் அடங்கியுள்ளன.

"பல சமயங்களில், பலர் என்னை இறவாக் காவியம் ஒன்று எழுதுங்கள் என்று வற்புறுத்தியது உண்டு; அந்த இறவாக் காவியம், 'இயேசு காவியம்' தான் என்று நான் உறுதியாகக் கூற முடியும்" என இக் காவியம் பற்றிக் கண்ணதாசன் கூறியுள்ளார்.

மண்ணிடையே இயேசு மறுபடி வருவார்
என்பது சத்தியமே!
புண்கள் இருக்கும் வரையில் மருந்து
தேவை நித்தியமே!
விண்ணர சமையும் உலகம் முழுதும்
இதுதான் தத்துவமே!
எண்ணும் எழுத்தும் எல்லாம் அவரே
இயேசுவை நம்புவமே

எனும் பாடலோடு காப்பியம் நிறைவுறுகிறது!

கன்னிமரி காவியம்

இயேசுநாதரைப் பெற்ற மரியாளின் வரலாற்றை நால்வர் நல்கிய நற்செய்தியின் அடிப்படையில் அவருடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை நிரல்பட வரிசைப்படுத்தித் தொகுத்து, வரலாற்றடிப்படையில் நிகழ்ச்சிகளையும் சேர்த்து, கன்னி மரியாளின் முழு வாழ்க்கையையும் 27 தலைப்புகளில் அரிய காவியமாகத் தமிழ்த்தாய்க்கு வழங்குகிறார் திரு. பத்திநாதன்.

இறை தூதர் விண்ணகம் சென்ற பின்னர், கன்னிமரி அருளப்பரிள் இல்லத்தில் இருந்து ஜெப வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தார். தன் மகனின் பாடுகளின் நினைவு வந்த போதெல்லாம் அவர் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி, பிலாத்துவின் அரண்மனையிலுள்ள கல்வாரி மலை வரையிலான அரை மைல் நீளச் சிலுவைப் பாதை வழி நடந்து ஆண்டவரின் பாடுகளை அங்கங்கே நின்று தியானித்துத் திரும்புவார். இந்நாளில் நாம் செய்யும் சிலுவைப் பாதை என்னும் பக்தி முயற்சியினை, 'புனித பிரான்சிஸ் அசிசியார்' நமக்குத் தந்திருந்தாலும் முதன் முதலாகச் சிலுவைப்பாடு செய்தவர் கன்னிமரிதான் என்ற உண்மையைக் கவிஞர்,

என்றெல்லாம் திருமரியின் இதயந் தன்னில்
 ஈடற்ற தன்மைந்தன் தியாகம் பற்றி
 எண்ணங்கள் எழுகின்ற போதில், அன்னை
 எழுந்திடுவாள் கல்வாரி மலையில் ஏக;
 புண்பட்ட கால்களோடு நடந்து சென்ற
 புனிதமிகும் சிலுவையதன் பாதை மீதில்
 அன்னையவள் சென்றிட்டாள்; தியானம் செய்தாள்;
 அறவாழ்வின் விளக்காக இலங்கி வந்தாள்

எனும் இப்பாட்டில் காட்டியுள்ளதை, காப்பியத்திற்கு
 ஆய்வுரை வழங்கியுள்ள பேராசிரியர் மா.சேசையாவும்
 குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார்.

கிறிஸ்து வெண்பா

கி.மு.ம. மரிய அந்தோணி நாடார் என்பார், 'கிறிஸ்து
 வெண்பா' பாடியிருக்கிறார். நூல் 1001 வெண்பாக்களைக்
 கொண்டது. இயேசுவை அறிந்து, விசுவாசித்து, ஆன்ம
 ஈடேற்றம் பெறுதல் கருதி இக்காப்பியம் பாடப் பெற்றுள்ளது.

தூய பனிங்கில் துலாம்பர மாயிலகு
 ஆய ஒளியென ஆங்குற்ற - சேயாய்
 கிறிஸ்துதாம் தோன்றினார் கேடகற்ற மாந்தர்க்
 கரியபேர் இரட்சணிய அன்பு.

இயேசு கிறித்து மக்கட் குலத்தின் கேடகற்றத்
 தோன்றியவர். எனவே அவர் வாக்கின் வழி நின்று மக்கள்
 ஈடேற்றம் பெற வேண்டும். அதுவே பிறவிப்பயன்
 என்பதை நூலாசிரியர் நன்கு புலப்படுத்துகிறார்.

கிறிஸ்து வரலாற்றில் யாண்டும் பெருமை
 நிறைந்த புதுமைகளே கண்டோம் - மரித்த
 அவரே உயிர்த்தார்; அவரருள் வாக்கோ
 எவரும் உதிர்த்ததில்லை இங்கு.

எனக் காப்பியம் நயம் ததும்ப உரைக்கிறது.

மேரி மக்தலேனா

விலிலியத்தில் இடம் பெறும் மேரி மக்தலேனாவைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் கொண்டு கவிஞர் ச.து.சு.யோகி, 'மேரி மக்தலேனா' எனும் கதைப் பாடலைப் பாடியுள்ளார். காட்சிப் படலம், வருகைப் படலம் என இரண்டு படலங்களும் 112 பாடல்களும் கொண்ட இக் குறுங்காப்பியம், சுற்பனை நலம் சிறக்கும் அரிய சொல்லோவியமாகத் திகழுகிறது. மக்தலேனா செல்வம் மிக்க கணிகை; அழகின் திருவுரு; அமுதால் செய்த படிவம். அவள்,

காலில் சுவை, தலையில் சுவை,
கணுவில் சுவை காட்டி,
பாலில்சுவை போல்எங்கனும்
பதியும்சுவைக் கன்னல்.

பன்னீரில் குளிக்கிறாள்; முடியில் வீழ்ந்த பன்னீர் மோக மயக்கத்தில் பாதம் மட்டும் படிந்து வந்து அருகில் உள்ள ஒரு தொட்டியில் தேங்குகிறது. குளிக்கும் அவள் மேனி நிழல் தொட்டியுள் தேங்கியுள்ள பன்னீரின் மேல் படிகிறது. அதுவரை அவள் உடலைத் தழுவி வந்த பன்னீர் இப்போது அவள் நிழலை வாஞ்சையோடு தழுவி மகிழ்கிறது!

முடிமிசை வீழ்ந்த பன்னீர்
மோக லாகிரியில் சிக்கிப்
படிமிசைப் பாதம்மட்டும் பாய்ந்திடும்;
பாய்ந்த பின்னர்

கடிகமழ் தொட்டி ஒன்றில்
 கவலையாய்த் தேங்கும்; அன்னாள்
 வடிவினை நிழல்கொண் டேனும்
 வாஞ்சையாய்த் தழுவு மாதோ!

குளிக்கும்போது கூந்தல் அவிழ்த்து விடப்பட்டிருந்தது. அக் கூந்தல் அவளுடைய இடை வரையிலான மேனியைத் தொட்டுத் தொட்டுத் தழுவியது; கோடி கோடியாகக் கொட்டியும் அவளுடைய மேனியைத் தொட முடியாது தவித்தவர் பலர். கூந்தலோ அம்மேனியைத் தடவி மகிழ்ந்து மயங்கியிருந்தது. குளித்து முடித்து விட்டாள்; இனிக் கூந்தலைச் சேர்த்து முடித்துக் கொண்டையாகக் கட்டி விடுவார்கள்! இனி அவள் மேனியைத் தொடும் இன்பத்தைக் கூந்தல் இழக்க நேரிடுமே! ஐயோ! இனி வாய்ப்புப் போய் விடுமே என்று கூந்தல் அழுததாம்! அந்தக் கண்ணீர்தான் சொட்டுச் சொட்டாக விழுகிறதாம்! குளித்ததும் கூந்தலில் நீர் சொட்டுவதை அரியதொரு கற்பனை ஒவியமாக்கி விடுகிறார் யோகியார்.

பட்டினில் கருமை பூசிப்
 பளபளச் செய்த கூந்தல்
 சொட்டு பன்னீரில் துள்ளித்
 துடைவரை தவழ்ந்த மேனி
 தொட்டணைத்து இன்பங் கொண்ட
 சுவையெலாம் நீங்கத் தன்னை
 கட்டுவர் என்ப தாலே
 கண்கலுழ்ந்து அழுவ போன்ற!

தோழியர்கள் அழகுக்கு அழகு செய்வதுபோல அவ ளுக்கு அணிமணிகள் பூட்டினர்; என்னவென்று தெரிய வில்லை; எதையோ எண்ணி மயங்கினாள்.

வாசலில் குமரர் எல்லாம்
 மாதரால் மயக்கத் தாலே
 பூசலிட்டு ஒருவரோ(டு) அங்கு
 ஒருவரைப் பொருதும்

அந்த நேரத்தில் அவள் பெருமூச்சு விட்டுப் படுக்கையில் சாய்ந்தாள். 'காமத்தைத் தழுவேல்' என்றொரு குரல் அவள் உள்ளத்தே குசுகுசுத்தது; இன்னதென்று உணர முடியாமல் தவித்தாள்.

இயேசுபிரான் வீதியின் எல்லை முனையில் கருணையைப் பொழிந்தவராய் நடந்து வருவது கண்டாள். வீதியில் வீசும் விளக்கொளி அவர் மேனி ஒளியில் மறைந்தது; தரையெல்லாம் அவர் கால் பட்டுப் பொன்னானது; ஒருவர் நிழல் அவர் செய்த பாவத்தைப் போல அவர் பின்னே தொடரும்; ஆனால்

மாதவன் நிழலோ, இருள் தவம் புரிந்து
மலரடி வருடுவ தொக்கும்.

இயற்கை அனைத்தும் அவரைப் பணிந்தன.

தோளினில் தொங்கித் தாளினில் தவமும்
தூய வெள்ளாடை

உடுத்தி வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் உருவத்தை வீதியின் முனையில் கண்டதும் அவள் வேறொன்றையும் காணவில்லை. வேறு பிறவி எடுத்தவள் போல நின்றாள். காம எண்ணமெல்லாம் பறந்தோட நெஞ்சில் அவர் உருவைப் பதித்தாள். சலனப் பார்வை நீங்கிட அவரையே பார்த்த வண்ணம் நின்றாள்.

தோழியரைப் பார்க்கவில்லை; சுவைப் பாட்டைக் கேட்கவில்லை; தன்னைப் புனைவு செய்வதையும் விரும்ப வில்லை; தன்னை அடைவதற்காக கடல் அலைபோல அலைகின்றவர்களையும் நோக்கவில்லை; ஏதோ பாழிடத்தைப் பார்ப்பதுபோலப் பற்றற்றுப் பார்த்து நின்றாள்.

தோழியர் தம்மைப் பாராள்;
தோய்மதுக் கீதம் கேளாள்;
நாழிகைக்கு ஒன்றாய்த் தன்னைப்
புனைந்திடல் நயவாள்; பின்னும்

ஆழியின் திரையைப் போல்அங்கு
அலைபவர் தம்மைப் பேணாள்;
பாழிடம் தன்னைச் சும்மா
உற்றுற்றுப் பார்க்கின் றாளால்.

அவள் இல்லச் சாளரத் திரைச் சேலைகள் காற்றில்
ஆடுகின்றன. அவை, சாலையில் வந்து நிற்கும் காளை
யரை, 'வாரும்' என்று கைகாட்டி அழைப்பதை ஒத்தது.
'இவள் பாவத்தை உணர்ந்து விட்டாள்; நீங்கள் மீண்டு
செல்லுங்கள்' என தேவ மாதர்கள் அவர்களை வெருட்
டுவது போன்றுமிருந்தது! அவள் விம்முகிறாள்; பொருமு
கிறாள்; தன் பாவத்தை எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர்
பெருக்குகிறாள்; தன்னைப் போல் பாவம் செய்தவர்
எவரும் இருக்க முடியாதென்றும் புலம்புகிறாள்.

உண்பதுவும், உறங்குவதும்,
உடுப்பதுவும், காளையரைக்
கண்மயக்கால் வாட்டிக்
கலப்பதுவும், அல்லாமல்
பெண்பயன்தான் வேறிலையோ?
பிழையன்றோ? பேதையினேன்
கண்குருடாய்க் காமக்
கருக்கலிலே வாழ்ந்தேனே

என அரற்றுகிறாள். பெண் நாய் ஒன்று; அதை வீதி
முனைவரையில் தொடர்ந்து செல்லும் நாய்க் கூட்
டத்தைப் போல, என்னைத் தொடுவதற்குத் தொல்லை
செய்தார் எண்ணிக்கையைச் சொல்ல முடியாதே!

ஆணுள்ளார் யாவரையும்
பேடியராய் ஆக்கினிட்டேன்;
பேணும் இந்தப் பெரும்பாவப்
பிழைதீர்க்க வல்லேனோ?

பிறந்த நாள் முதல் இன்றுவரை காமப் பெருஞ் சூதும்,
வஞ்சனையும், நன்னெறி அறியாத காளையரை மயக்கிப்
பொன் பறிப்பதுவும் அல்லாமல் வேறு என்ன செய்

துள்ளேன். தந்தையரே! தாயே! சந்தனத்தைச் சேற்றிலே
கொட்டியதுபோல் செய்து விட்டீரே! சந்திரனே!
சூரியனே! தாரகையே! வான்முகிலே! உலகத்திலுள்ள
அனைத்தையும் காணுகின்றீர்கள்!

என்னைப்போல் பாவி

எவரேனும் கண்டுளிரோ?

என்று பலவாறு சொல்லிச் சொல்லி நைந்தாள்.

"முகிலே! மின்னல் என்ற வாளால் வெட்டப்படுகிறாய்!
பெரிய இடிகளால் குமைகிறாய். இத்துன்பம் அடைய
என்னைப்போல் ஏதேனும் பாவம் செய்தாயோ? ஓயாது
அலைப்புண்டு திரியும் ஆழ்கடலே! என்னைப்போல்
பங்கமுறும் செயல் செய்ததால்தான் இவ்வாறு சங்கடப்
படுகிறாயோ?" என்றெல்லாம் இயற்கைப் பொருள்களிடம்
வினாமேல் வினா எழுப்பினாள்.

இவ்வாறு அவள் நினைந்து கொண்டிருக்கும்போதே
தேவன், வீதியில் நெடுந்தாரம் சென்று விட்டான். வெறும்
வீதியை நோக்கினாள்; உணர்வழிந்தாள்; உலகெலாம்
மறந்தாள்;

துள்ளினாள், பாய்ந்தாள்,

துடித்தாள், ஒரு கணத்தில்

வெள்ளிடையே வந்தாள்;

வீதிவழிப் போகின்றாள்.

ஓர் அமைதி உலகெலாம் சூழ்ந்தது.

கணிகை ஒருத்தி, இயேசுவைக் கண்ட அளவிலேயே
தன் பீன்மை ஒழிந்து, நல்வழி நாடினாள் என்பதை
உரைக்க இக்காவியம் தோன்றியுள்ளது.

நெஞ்சில் நிறைந்த நபிமணி

மாளிலந் தனிலோர் மணிவிளக்கெனலாய்த் தோன்றி யவர் நபிகள் நாயகம். முகம்மது(ஸல்) அரேபியாவில் திருமக்காவில் உயர் மதிப்புக் கொண்ட, ஆனால் ஏழ்மை நிலையிலிருந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவர். ஆறு திங்கள் கருவாக இருந்தபோதே தந்தையை இழந்தார்; ஆறு வயதில் அன்னையை இழந்தார்; எடுத்து வளர்த்த பாட்டனாரை எட்டு வயதில் இழந்தார்; பெரிய தந்தையால் வளர்க்கப்பட்டார். உண்மையாலும் உழைப்பாலும் சிறிய வயதிலேயே நம்பிக்கைக்கு உரியவர் (அல் அமீன்) எனும் பாராட்டைப் பெற்றார். அன்னை கதீஜா நாச்சியாரின் பொருள்களை நேர்மையாகவும், திறமையாகவும், பெரும் ஆதாயத்துடனும் விற்பனை செய்து, அவருடைய அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரியவராகி அவரையே மணந்தார். கதீஜா நாச்சியார் ஒரு விதவை; முகம்மதுவை விட ஐந்தாண்டுகள் மூத்தவர்.

ஓயாத இறை சிந்தனையால் உளம் பக்குவப்பட்டு நாற்பதாம் வயதில் நபிப்பட்டம் பெற்றார். திருக்குர்ஆன் இறையுரைகள் அவர் வாயிலாக இறங்கலாயின; அறிந்த உண்மைகளை எடுத்துச் சொன்னபோது இருள் நெறியினால் பல இன்னல்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டார். வஞ்சகன், பொய்யன், புரட்டன் எனப் பழித்துரைக்கப்பட்டார்; கழுத்தில் துணியை இட்டு முறுக்கித் துன்புறுத்தப்

பட்டார்; கல்லால் அடிக்கப்பட்டார்; ஊர் விலக்கம் செய்யப்பட்டுக் குடும்பத்தவரோடு பல நாள் பட்டினிக்கு ஆளாக்கப்பட்டார்.

சொந்த ஊரினர் இத்தகைய கொடுமைகளைச் செய்த வேளையில் மதின மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றார். மக்காவிலிருந்து தப்பி மதினா சென்றார். மக்காவிலிருந்து பெயர்ந்து வந்தவர்க்கும் மதினாவிலேயே வாழ்ந்தவர்க்கு மிடையே உடன் பிறப்புணர்வை வளர்த்தார்; இசுலாத்தைத் தீவிரமாகப் பரப்பும் பணியிலே ஈடுபட்டார். மதினாவைச் சுற்றிலும் படைக் குழுக்களை அனுப்பிப் பகைவர்கள் நடமாட்டத்தை வேவு பார்த்தார்; மதினாவிலும் சுற்றுப் புறங்களிலுமிருந்த பிற இனத்தவர்களுடன் அமைதி உடன்படிக்கை செய்து எதிர்ப்பைக் குறைத்தார்; எதிர்த்தவர்களைப் போரிட்டு அடக்கினார்; மக்கா மக்களுடன் பதுறு, உகுது, அகழ் என முப்பெரும் போர்களை நடத்தி அவற்றில் வெற்றி கண்டார்; இறுதியாக எதிர்ப்பெதுவுமில்லாமலேயே மக்காவைக் கைப்பற்றினார்.

அரேபியாவிலிருந்தவர்களையும் அண்டை நாட்டவர் களையும் இசுலாத்தில் சேர அழைத்தார்; தம் வாழ் நாளிலேயே அங்கெல்லாம் இசுலாத்தைப் பரவச் செய்தார்; கலிமா மொழிதல், தொழுகை, நோன்பு, கட்டாயக் கொடை (ஸக்காத்), மக்காவிற்குப் புனிதப் பயணம் செல்லுதல் (ஹஜ்) எனும் ஐந்தையும் இறைவன் பணித்தவாறு இசுலாமியர்கட்குக் கடமையாக்கினார். உருவங்களைத் தொழுதும், குடித்தும், கொலை செய்தும், விலை மாதர்களை மருவியும் மேற்கொண்டுமுன்ற மக்களை ஒரிறையைத் தொழுது, ஒழுக்க வாழ்வு வாழச் செய்தார். பல இனம், பலநெறி எனப் பாகுபட்டுக் கிடந்த வர்களை ஒரினமாக்கி ஒரே நெறியில் நிற்கச் செய்தார்.

இறைவன் ஆணைப்படி உலகில் மிக உயர்ந்த ஒரு நெறியை நிறுவி, தமக்கிட்ட பணியை முழுமையாக நிறைவேற்றி அவனிடமே சேர்ந்தார்.

அரபு மொழியிலிருந்த முகம்மதுவின் வரலாற்றை உமறுப்புலவர் அவர்கள் மூன்று நூற்றாண்டுகட்கு முன்பு முதன் முதலில் தமிழில், 'சீறாப் புராணம்' எனும் காவியமாகப் படைத்தார். இதன் பிறகு நபிகள் நாயகத்தின் முழு வரலாறு அல்லது வரலாற்றின் சில பகுதிகள் கவிதை வடிவில் தமிழில் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

நபிகள் நாயக வாழ்க்கை வரலாறும், அவர்கள் அருளிய பொன்மொழிகளும், இசுலாமியச் சிறப்பியல்புகளும் நற்றமிழில் கொண்ட நாயக காவியத்தை மௌலவி ஜி.எம்.சதக்கத்துல்லா சிராஜ் பாக்கவி அவர்கள், 'நெஞ்சில் நிறைந்த நபிமணி' எனும் பெயரில் அறுசீர் ஈரடி கொண்ட 3663 பாக்களில் இயற்றியுள்ளார்.

இக்காப்பியத்தை எழுத, "தமிழ் நூல்களைவிட அரபு நூல்களும், உருது பாரசீக நூல்களுமே எனக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டன. தமிழில் நாயகம் அவர்களைப் பற்றி அரபி, உருது, பாரசீக தொடர்பில்லாமல், அம்மொழிகளைக் கேட்ட அளவில் ஆக்கிய நூல்களில் சில வரலாற்றுப் பிழைகள் நேர்ந்துள்ளமை, இந்நூலில் நேர்ந்துவிடக் கூடாதென்பதற்கும், புதிய பல சம்பவங்களைப் பாட வேண்டுமென்ற வேட்கையினாலும் அவ்வாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டேன்" என்கிறார் ஆசிரியர். மேலும், "நூலை முழுமையாகப் பாடி முடித்த பின்னர் பாக்களின் தொகையைப் பார்க்கும் பொழுது 3663 ஆக அமைந்து நின்றது; இதில் என்ன விந்தையென்றால் இரு பக்கமும் ஒரே எண் அறுபத்து மூன்றாக 36-63 அமைந்திருப்பதேயாம்! வள்ளல் திருநபியின் வயது 63 அல்லவா? அது எப்படியோ பாக்களின் எண்ணிக்கையாக அமைந்தது எனக்கே வியப்பாக இருக்கின்றது" என்கிறார் ஆசிரியர்.

தொடக்கத்தில் நாட்டு வளம் பாடப்படுகிற ஆமனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளை, உலகம் ஒரு மங்கை; பரத கண்டம் அவள் முகம்; தெக்கணம் பிறைநுதல்; திராவிட நாடு திலகம் எனப் பாடுவார். ஸிராஜ் பாக்கவி நாயகம் பிறந்த அரபு நாட்டை உலகத்தின் முகம் என்றும் மக்காவும் மதீனாவும் அம்முகத்தில் அமைந்துள்ள இரு கண்கள் என்றும் கூறிடக் காண்கிறோம்.

புவியதற்[கு] அணியோ! மற்றும்
புவியதன் முகமோ! என்னும்
கவினதைப் பெற்ற நாடு
கவிபுகழ் அறபாம் நெஞ்சே!

அறபதன் விழிகள் என்றே
அவனியோர் புகழ்ந்து போற்ற
அருமைமக் கா,ம தீனா
அமைந்ததை அறிவாய் நெஞ்சே!

முகம்மதுவின் தந்தை அப்துல்லா, தாய் ஆமினா. அவர்கள் பாலொடு தேன் கலந்ததொப்ப வாழ்ந்தனர். வாணிபத்திற்கு வெளியூர் சென்று திரும்பிய அப்துல்லா வழியில் மரணமடைந்தார். ஆமினா வயிற்றில் கரு. அவர் அழுது புலம்புகிறார்.

கருவுற்ற கன்னி நானோ
கண்ணீரில் மிதக்க லானேன்
ஒருதுணை இல்லேன் என்றே
உரைத்ததும் என்னே நெஞ்சே!

முகம்மதுவின் ஆறாம் வயதில் அன்னை இறந்தார்.

நீருமே நிழலும் இல்லா
நெடியஅப் பாலை போல
யாருமில் தமது வாழ்வை
எண்ணிட லானார் நெஞ்சே!

எடுத்து வளர்த்த பாட்டனாரும் மாண்டார்; பெரிய தந்தை அப்தாலீப் முகம்மதுவை வளர்க்கலானார்.

அன்பினில் தாயைப் போல
அணைப்பினில் தந்தை போல
இன்புடன் அபுதா லீபும்
இருந்துவந் தாரே நெஞ்சே!

பெரிய தந்தையாரோடு வாணிபத்தின் பொருட்டுப் பல
இடங்கட்குச் சென்று வந்தார். அவருடைய தூய்மை
கண்டு மக்கள் முகம்மது என்று போற்றினார்.

முகம்மது அறபு மக்களின் அன்றைய நிலை கண்டு
வருந்தலானார்.

கொலைகளைச் செய்தல், மற்றும்
குடித்திட்டுப் பெண்கள் தம்மை
விலைப்பொரு ளாகக் கொண்ட
விந்தையும் என்ன நெஞ்சே!

பெண்ணெனப் பிறந்தவர் பெருங் கொடுமைகட்கு
ஆளானார்கள்; பாவம் அனைத்தும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அந்
நாட்டில் தங்கியதோ என்று சொல்லும்படி அவர்கள்
வாழ்ந்தனர்; முகம்மது அவர்களுடைய வாழ்க்கையை
மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென முடிவு செய்தார்.

முகம்மதுவின் அருங்குணங்களைக் கண்ட கதீஜா
எனும் சீமாட்டி அவரை மணக்க விழைந்து தன்
எண்ணத்தைத் தெரிவித்தார். முகம்மது பெரியப்பாவிடம்
கூறினார். அவரோ,

அருளொடு பொருள்நி றறந்த
அன்புறு கதீஜா தன்னை,
பெருமையாய் அடையப் பல்லோர்
பேசினர் என்றார் நெஞ்சே!

அவர்களுையெல்லாம் விடுத்து அந்த அம்மை உன்னை
நினைந்தது பெரும்பேறேயாகும்.

தூய்மையிற் சிறந்த அந்தத்
 தூயநற் கதிஜா உம்மை
 வாய்மையாய் ஏற்றல், நல்ல
 வாய்ப்பதே என்றார் நெஞ்சே!

பாக்கவி அவர்கள் காப்பியக் கதையை இவ்வாறு தொடர்ச்சியாகச் சொல்லிச் செல்கிறார். காப்பிய நயங்களை விட, கவிதை நயத்தையும் வரலாற்றுத் தெளிவையும் நாம் உணர முடிகிறது. திருமணத்தின் பின் முகம்மதுவுக்கு இறைவன் நபிப்பட்டம் வழங்கினான். 'தனக்கு இறைவன் திருமறையை (திருக்குர்ஆனை) அருளினான்' என்றார் நபி. ஆனால் மக்கா குறைஷியர்கள் (குறைஷ் வழி வந்தோர்) நம்பவில்லை. முகம்மதுவுக்குப் பல துன்பங்கள் தந்தனர். அவரைப் பின்பற்றியவர்க்கும் கொடுமைகள் பல செய்தனர்.

ஆடைய அனிழ்த்தே அன்னார்
 அனல்படு புழுவைப் போலக்
 கோடையின் மணலில் வீழ்த்திக்
 குதித்து மகிழ்ந்து நின்றார்.

நெஞ்சத்துக் கொள்சைக் காக
 நெஞ்சிலே கல்லை வைத்த
 வஞ்சகச் செயலை இங்கு
 வாய்விட்டுச் சொல்லேன் நெஞ்சே!

ஊரார் அவருடைய பெரியப்பாவிடம், "உமக்காக முகம்மதை விட்டு வைத்திருக்கிறோம். அவனைத் திருத்தி அடக்குக" என்றனர். பெரிய தந்தை நபியை அழைத்து ஊருடன் ஒத்துச் செல்லுமாறு கூறினார். முகம்மதுவோ, 'தந்தையே! நான் மடிய நேர்ந்தாலும் என் கொள்கையிலிருந்து மாறமாட்டேன்.

கதிரை என் வலக்க ரத்தில்
 வைத்துப் பின் இடக்கரத்தில்
 மதியதை வைத்த போதும்
 மனம்மாறேன்' என்றார் நெஞ்சே!

“என் வலக்கரத்தில் சூரியனையும், இடக்கரத்தில் சந்திரனையும் வைத்தாலும் என் மனம் மாறேன்” எத்தகைய கொள்கை உறுதிப்பாடு.

இசுலாம் என்றால் என்ன? கவிஞர் அழகிய விளக்கம் தருகிறார்.

அறிவதை முடியாய்க் கொண்டு
அன்பதை முகமாய்க் கொண்டு
உறவதை உயிராய்க் கொள்ளும்
உயர் இஸ்லாம் என்றார் நெஞ்சே!

பண்டைய இலக்கியக் கருத்துகளைப் பக்குவமுடன் எடுத்தாண்டிருக்கிறார் பாக்கவி ஸிராஜ்.

செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே

என்பது குறுந்தொகைப் பாடலடிகள். செம்புலப் பெயல்நீர் எனும் அரிய குறுந்தொகை உவமையைப் பயன்படுத்தி, பாக்கவி பாடுகிறார்.

செம்புலப் பெயல்நீர் போல
சேர்ந்தவர் அறம் புரிந்த
செம்மைசேர் இல்ல றத்தை
செப்பு வ தாமோ நெஞ்சே!

மணிமேகலைக் காப்பியத்தில், ஆபுத்திரன்,

காணார் கேளார் கால்முடப் பட்டோர்
பேணுநர் இல்லோர் பிணிநடுக் குற்றோர்
யாவரும் வருக

என அழைத்து உணவு தந்தான். நாயகமவர்கள்,

காணாதார் கேளார் மற்றும்
கால்முடப் பட்டோ ருக்கும்
பேணுநர் அற்றோ ருக்கும்
பெருந்துணை யானார் நெஞ்சே!

என்கிறார் இக்காப்பிய ஆசிரியர்.

அழகிய உவமைகள் பல காவியத்தில் களிநடம் புரிகின்றன.

தேனதில் வீழு கின்ற
 திரளான ஈக்களைப் போல்
 வான்மறை கேட்க மக்கள்
 வருவார்.....

தாரகை முத்தி னழத்த
 தனிப்பெரும் வானில் திங்கள்
 சீருடன் வருதல் போல
 சீர்மையாய் வந்தார்...

வறியவன் புறையல் கண்ட
 வனப்பதைப் போன்றே சௌதா
 நிறைவுற்ற மகிழ்ச்சி தன்னில்
 நீந்திட லானார்...

விசையுறு பந்தைப் போல
 வீழ்ந்திடா வேகங் கொண்டு
 நசையுடன் நாய கம்தான்
 நடந்திட லானார்...

பொருநையின் மணலை எண்ணப்
 புகுந்ததை ஒக்கும் அன்றோ?
 வருணனைக் கடங்கா வள்ளல்
 வனப்பிசைப் பதுதான்.....

செய்திகளை நயமாகச் சொல்லுவதில் கவிஞர் வல்லவராய் இருக்கிறார். கதிஜா பல்வேறு ஒளிவீசும் அணிகலன்களை அணிந்திருக்கிறார்; ஒவ்வொன்றும் கதிஜாவை ஒட்டிய வண்ணம் உள்ளன. 'கதிஜா அழகை நான்தான் கண்டேன்' என அந்நகைகள் ஒன்றுக்கொன்று ஒளியால் தாக்கிச் சண்டை செய்து கொண்டனவாம்!

நான்கண்டேன் அழகை என்று
நகைகள்தாம் ஒன்றுக் கொன்று
வீண்சண்டை ஒளியால் செய்த
விந்தையும் என்னை நெஞ்சே!

ஒன்பான் சுவைகளும் காப்பியத்தில் எழிலுற இடம்
பெற்றுள்ளன. சான்றுக்கு ஒன்றிரண்டு. கதீஜா உயிர் நீத்த
பொழுது, குழந்தைப் பருவத்திலிருந்த பாத்திமா, தம்
தந்தையைப் பார்த்து,

எந்தையே எங்கள் அன்னை
எங்குளார் என்று கேட்க,
சிந்தையில் கலங்கி அண்ணல்
செயலிழந் திட்டார் நெஞ்சே!

வாடிய நிலையில் நின்ற
வனப்புறு பாத்தி மாவை
நாடியே எடுத்த ணைத்து
'நானுளேன்' என்றார் நெஞ்சே!

இங்கே, அவலத்தை உள்ளம் உருக எடுத்துரைக்கிறார்
கவிஞர். 'நானுளேன்' என நாயகம் கூறியது, பாத்திமாவுக்கு
மட்டுமா? இல்லை. திக்குத் தெரியாது தவிக்கும் அத்
துணை மக்களுக்குமாகச் சொன்ன சொல் அது.

பாத்திமாவுக்கும் அலியார்க்கும் திருமணம் நடைபெற
இருக்கும் மணமன்றத்தில் மணமக்கள் இருந்த காட்சி
எத்தகையது?

பூவும்நன் மணமும் போலப்
பொன்னும்நல் ஒளியும் போலப்
பாவும்நற் பொருளும் போலப்
பாங்குற்ற தென்ன நெஞ்சே!

இன்பம் இங்கே களிநடம் புரிகிறது.

போர்கள் நிறைந்த வரலாறு என்பதால் போர்க்கள வருண
னைகள் காப்பியத்தில் பெருமளவில் இடம் பெற்றுள்ளன.

குதிரைகள் குதித்துச் செல்ல
 குறைவியர் வாட்கள் மின்ன
 உதிரந்தான் வெள்ள மாக
 ஓடிய தந்தோ நெஞ்சே!

நிலத்ததன் நிறத்தை மாற்றும்
 நீரெனக் குருதி யோட
 பலத்துடன் படைகள் கொண்ட
 பயங்கரம் பெரிதே நெஞ்சே!

குதிரைகள் கனைக்கும் ஓசை
 கேடயம் கொடுக்கும் ஓசை
 அதிர்கடல் முழக்கம் போல
 ஆர்த்ததும் கொடிதே நெஞ்சே!

இக்காப்பியத்திற்குத் தமிழ் நாட்டு முக்கியத் தலைவர்களும், இசுலாமிய சமயப் பெரியவர்களும் அணிந்துரை கொடுத்துள்ளனர். அவ்வணிந்துரைகள் காப்பியத்தின் பெருமைக்குக் கட்டியம் கூறுகின்றன.

இத்துணைக்கும் மேலாக,

வள்ளல் திருநபியின் வாழ்வதனைக் கற்போரின்,
 உள்ளம் இனிக்கும்; உயிர்இனிக்கும்; - விள்ளும்நூல்
 பாஇனிக்கும்; ஆய்வோர் அறிவினிக்கும்; பாடிடுவோர்
 நாஇனிக்கும்; என்றிடுவேன் நான்

என ஆசிரியர் தன் நூலுக்குத் தானே சிறப்புரை நல்கியிருப்பது மனத்தில் கொள்ளத் தக்கது.

யூசுப் சுலைகா

யூசுப் - சுலைகா ஓர் இசுலாமியக் கதைக் காப்பியம். இபுறாஹிம் நபியின் மகன் இஸ்காக்; இஸ்காக் மகன் யாகூப். யாகூப், பல்கியா என்பாரை மணந்தார். பத்து ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தன. பல்கியா இறந்தார்; அடுத்து இஸ்ஹாக், ராஹிலா என்பாரை மணந்தார். அவருக்கு முதல் மகனாக யூசுப் பிறந்தார். அடுத்த மகன் பிறந்ததும் ராஹிலா நோய் வாய்ப்பட்டு மடிந்தார்.

ஆண் மக்கள் பன்னிருவரில் யூசுப் பேரழகினராக விளங்கினார்; கூர்த்த அறிவுடையவராகவும் திகழ்ந்தார். இதனால் தந்தை யாகூப் இவர்மீது எல்லையற்ற அன்பு கொண்டிருந்தார். இதனால் உடன் பிறந்தார் இவர் மீது பொறாமை கொண்டனர். அத்துடன் பதினொரு விண்மீன்கள் தம் தாள் பணியக் கனவு கண்டதாக யூசுப் கூறியது, உடன் பிறந்தாரிடம் யூசுப் மீது பகையை யே உண்டாக்கியது. எப்படியாவது அவரை ஒழித்துக் கட்ட வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தனர். ஒரு நாள் காட்டுக்கு ஆடுகளை ஒட்டிச் செல்கையில் யூசுபையும் உடன் அனுப்புமாறு தந்தையிடம் வேண்டினர்; தந்தை மறுத்தார். எனினும் யூசுப் தானும் செல்வதாகக் கூறியதால் அனுப்பினார். வழியில் ஒரு கிணற்றில் யூசுபைத் தள்ளி விட்டு, வீடு திரும்பித் தந்தையிடம், 'யூசுபை ஒநாய் அடித்துக் கொன்று தின்று விட்டதாகக் கூறினர்.

அக்கிணற்று வழியே வந்த ஒரு வணிகக் கூட்டத்தார் நீருக்காக அக்கிணற்றை நாடியபொழுது யூசுப் மீட்கப் பட்டார். யூசுப் தான் யார் என்பதைச் சொல்ல மறுத்து விட்டார். அவருடைய அழகைக் கண்ட வணிகர்கள் அவரை அடிமையாக விற்றுப் பெரும் பொருள் பெறலா மென எகிப்துச் சந்தைக்கு இட்டுச் சென்றனர்.

தைமூஸ் என்பவர் உலகின் மேற்குப் பகுதியிலிருந்த ஒரு நாட்டின் அரசர். அவருடைய மகள் சுலைகா. சுலைகா ஒரு நாள் துயிலும்போது ஓர் ஆண் அழகரைக் கனவில் கண்டாள். அவரையே கணவராகக் கொள்ள வேண்டுமென்று பிடிவாதமாயிருந்தாள்; தந்தை எவ்வளவோ கூறியும் அவள் கேட்கவில்லை. அந்த ஆணழகன் யாரென்றும் சொல்ல முடியவில்லை. அவ்வழகர் மூன்றாம் முறை கனவில் தோன்றியபோது, 'நான் மிசிர் நாட்டின் முதல் அமைச்சராயுள்ளேன்' எனச் சொல்லி மறைந்தார். உடனே விழித்தெழுந்த சுலைகா தன் கனவைத் தந்தையிடம் கூறினாள். மகளின் விருப்பத்தை தந்தை, மிசுரு நாட்டு அமைச்சர் அஜீசுக்கு அறிவித்தார். அவர் தான் மணக்க நேரில் வரமுடியாதென்றும் பெண்ணை மணம் முடித்து அனுப்பி வைக்குமாறும் கூறினார். அவ்வாறே தைமூஸ் செய்தார். மிசிறு சென்று நேரில் கண்டபோது அமைச்சர் தான் கனவில் கண்ட அழகர் அல்லர் என்பதை சுலைகா அறிந்தாள்; ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்திற்கு அளவே இல்லை. இவருடைய ஏமாற்றத்தை அறிந்த அஜீசும் இவளை நெருங்கவில்லை.

இந்நிலையில்தான் யூசுப் அடிமையாக விற்கப்பட மிசிர் நாட்டுச் சந்தைக்கு அழைத்து வரப்பட்டார். அவரை விலைக்கு வாங்கப் போட்டி போட்டுப் பொருளைக் கொட்ட முன் வந்தனர் பலர்.

சந்தைக்கு வந்த அமைச்சர், யூசுபைப் பார்த்ததும் தன் அரண்மனைக்கு அனுப்பச் சொன்னார்; மற்றவர் கேட்டதைப் போல் இரு மடங்கு பணம் தருவதாகவும் கூறினார். யூசுப் அடிமையாக அமைச்சர் அரண்மனை வந்தார். சுலைகா, தான் கனவில் கண்ட அழகர் இவரே என்பதை அறிந்தாள்.

சுலைகா நயமுறைகளால் யூசுபை மயக்க இயலாது போகவே, ஒரு நாள் தம் இல்லத்தின் கதவுகளை அடைத்துக் கொண்டு அவரை வன்முறையில் புல்ல எண்ணினாள். திகைத்து நின்ற யூசுப் வாசல்களைத் திறந்து கொண்டு ஓடத் தொடங்கினார். சுலைகா அவருடைய மேலங்கியைப் பிடித்து இழுத்தாள்; மேலங்கி பின்புறம் கிழிந்தது. அந்நிலையில் சுலைகாவின் கணவர் அஜீஸ் அங்கு வரவே, சுலைகா பழியை யூசுப் மீது சுமத்தினாள்; அவர் வலியத் தன்னைப் புல்ல வந்ததாகப் பொய் கூறினாள். யூசுப், சுலைகா சொன்னதை மறுத்துத் தவறு சுலைகாவுடையதே என்றார். அப்பொழுது அங்கிருந்த குழந்தை ஒன்று, "யூசுபினுடைய மேலங்கி முன்புறம் கிழிந்திருந்தால் சுலைகா கூறுவதே உண்மை; பின்புறம் கிழிந்திருந்தால் யூசுப் கூறுவதே உண்மை" என்றது. யூசுபின் மேலங்கி பின்புறம் கிழிந்திருந்ததால் அவர் குற்றமற்றவர் என்பதை அஜீஸ் உணர்ந்தார். ஆயினும் அவர்கள் ஒன்றுசேர இடமளிக்கக் கூடாதென எண்ணி யூசுபைச் சிறையிலிட்டார்.

சிறையிலிருந்தபோது யூசுப் அங்கிருந்த இருவர் கண்ட கனவுகளுக்கு விளக்கம் பகர்ந்தார். அவை உண்மையாயின. அவர் கூறிய வண்ணம் அரண்மனையில் மது பிழியும் ஒருவன் விடுதலை செய்யப்பட்டான்.

ஒரு நாள் அரசன் தீக்கனாக் கண்டான். அதற்கு விளக்கம் அவையில் யாராலும் கூற முடியவில்லை. விடுதலை

பெற்ற மதுப்பிழிவோன் இதற்குச் சிறையிலிருக்கும் யூசுபு விளக்கம் கூற முடியும் என்றான். யூசுப் அழைத்து வரப்பட்டார். ஏழு கோதுமைக் கதிர்கள் ஏழு வாடிய சாலிக் கதிர்களைச் சுற்றி வளைத்திருந்ததாக அரசன் தான் கண்ட கனவைக் கூறினான். "நாடு ஏழு ஆண்டுகள் வளமாக இருக்கும் என்றும் பின்னர் ஏழு ஆண்டுகள் பஞ்சத்தால் வாடும்" என்றும் கூறினார் யூசுப். மேலும் பஞ்சத்தின் கடுமையிலிருந்து மக்களைக் காக்க, அரசு தானியத்தை அப்போதிருந்தே பெருமளவில் சேர்த்து வைக்க வேண்டும் என்றும் கூறினார். அரசர் அப் பொறுப்பை யூசுபிடமே ஒப்படைத்தார்.

நடந்தவற்றால் வேதனை மிகக் கொண்ட அஜீஸ் மரணமுற்றார். அரசர் யூசுபையே முதல் அமைச்ச ராக்கினான்.

விதவை சுலைகா யூசுபின் கால்களில் விழுந்து தன்னை ஏற்குமாறு கெஞ்சினாள். அப்பொழுதும் யூசுப் அவருடைய நாணமற்ற நிலைக்கு வருந்தி மறுக்கிறார். விவரம் அறிந்த அரசனே தலையிட்டு வேண்ட, 'இறை வனுடைய நாட்டம் இதுதான் போலும்' என சுலை காவை மறுக்காது ஏற்று மணம் செய்து கொள்கிறார் யூசுப்.

பாரசீகம், உருது, ஆங்கிலம் எனப் பலமொழிகளில் உள்ள இக்காவியத்தை, கவிஞர் சாரண பாஸ்கரன் முதன் முதலாகத் தமிழில் தருகிறார்.

பன்னெடுங் காலமாய்ப் பார்மிசை எங்கணும்
மின்னுமிச் சரிதையை எண்ணிலா மொழிகளில்
படைத்தனர்; ஆயினும் பைந்தமிழ் மொழியிலே
படைத்தனர் இல்லையே! படைப்பவர் இல்லையா?
இருந்தனர் பாவலர், என்னினும் மிக்கவர்;
இருப்பினும் எனக்கென இறைவனே வைத்தனர்

எனக் கவிஞரே கூறுகிறார். "கவிஞர்கள் என்னைவிட வல்லவர் எத்தனையோ பேருண்டு; ஆனாலும் எனக் காகவே இறைவன் இப்பணியை ஒதுக்கி வைத்தான்" எனத் தான் இதை எழுதப் பெற்ற பேற்றினை நினைந்து இறைவனுக்கு நன்றி கூறுகிறார்.

கவிஞர் செய்திகளைச் சுவையேற்றிச் சொல்லுவதில் வல்லவராயிருக்கிறார். மனைவி கருவுற்றிருக்கிறாள்; 'குழந்தையை விரைவில் தா' என்கிறான் கணவன் யாகூப். மனைவி சொல்கிறாள்:

கரும்பு முளைவிடும் முன்பிருந்தே
காத்து நின்றிடும் எறும்பெனவே
அரும்பு கட்டுமுன் மலருக்காக
அலைந்து திரிந்திடும் வண்டெனவே

பறக்கிறீர்களே! இன்னும் 'ஐந்து மாதம் பொறுத்திரும்' என்கிறாள்.

குழந்தை யூசுப் தாயின் நெஞ்சில் முகம் புதைத்து விம்முகிறது. மகனின் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு,

மாமணியே ஆண்மகன் நீ அழாதே என்றாள்.

அருகிருந்த தந்தை யாகூப், "அவன் விளையாடத் தங்கை துணை கேட்கின்றான்; இது உனக்குத் தெரியவில்லையா!" என்கிறார்.

துணை வேண்டி விளையாடத் தங்கை கேட்டுத்
துயர்கொண்டு அழுகின்றான் எனச் சிரித்தார்;
'நினைக்காதீர் அதற்குள்ளே' என்றாள் ராஹில்;
நினைத்தாலே இனிக்கிறது என்றான் யாகூப்!

ஒரு பொழில்; அதனூடே கதிரவன் நுழைந்தான்; உடனே சூடு தணிந்து முழுமதியாய் வெளிவந்தான்; எப்படி மாறினாய்? என்று கேட்டபோது, 'இதோ பொழிலினுள் இருக்கிறாளே மன்னர் தைமூஸின் மகள்

சுலைகா! அவள் என்னைப் பார்த்தாள்; நான் குளிர்ந்து விட்டேன்" என்கிறான் கதிரவன். மன்னன் மகள் பார்வை, கதிரவனையே முழுமதியாக்கிவிட்டதாம்!

விழிகளைக் கூசும் பெருஞ்சுடர் வீசி
 வெந்திடத் தகித்திடும் கதிரோன்,
 பொழிவிடைப் புகுந்து குளிர்முகம் அடைந்து
 பூரண மதியமாய் மாறி,
 எழிலொளி வீசி இலங்கிடக் கண்டு,
 'எப்படி மாறினாய்?' என்றான்;
 பொழிலினைக் காட்டி மன்னர் தைமுளின்
 புதல்வியின் பார்வையால்! என்றான்.

சுலைகா கனவு காண்கிறாள். ஆயினும் உண்மையென நினைத்து யாரங்கே என அழைக்கிறாள்; தோழிமார்கள் கூடினர்! "யாரோ ஒரு கள்வன் என்னிடம் வந்தான்; கள்வனென வந்தாலும் என் நெஞ்சைக் களவாடிச் சென்று விட்டான்" என்றாள் சுலைகா! கனவு என்றனர் தோழியர்; நனவு என்றாள் சுலைகா! அப்பொழுது ஒரு கிழத்தாதி, "உன் அழகைப் பார்த்தும் ஒருவன் இவ்விடமிருந்து அகலுவானா? இது கனவே!" என்றாள்.

"உண்மையிலே கனவில்லை; நனவே என்றால்
 உங்கள் முகம்கண்ட அவன்ஓட மாட்டான்;
 அண்மையிலே நெருங்கிடுவான்; உயிர்போ னாலும்
 அழகொளிரும் மலரடியில் வீழ்ந்து சாவான்;
 கண்படைத்த துறவியையும் கலங்க வைக்கும்
 கட்டழகின் முழுவடிவைக் கண்ட பின்னும்
 சென்றுவிட்டான் என்றக்கால் கனவே யாகும்"
 தெளிவாகக் கிழத்தாதி விளக்கிச் சொன்னாள்.

காப்பியத் தொடக்கத்தில் நாட்டு வளம் கூற வேண்டும். ஆனால் கவிஞர் தொடக்கத்தில் இதனைக் கூறாமல் 'மிசர்' பற்றிச் சொல்லும்போது கூறுகிறார்.

மிசர் நீலநதிக் கரையில் இருக்கிறது. விண் அமுதம் போல் நீர் சுரக்கும் அந்நதி மிசரை முத்தமிடும். இதைக் காணும் செங்கடலின் பேரலைகள் இன்பம் மிகக் கொள்ளும்.

விண்ணமுதம் சுரக்கின்ற நீலநதிப்
பெருவளத்தால் விளங்கு கின்ற
என்பதியை முத்தமிடச் செங்கடலின்
பேரலைகள் இன்பம் கொள்ளும்
உன்னதமே பெரும் மிசர்.....

பண்டைய நூற் கருத்துகளை மனத்திற்கொண்டு கவிஞர் அவற்றைத் தக்கவாறு எடுத்தாள்கிறார்.

பெண்களால் பிறந்த வீடு பயன்பெறுவதில்லை; அவர்கள் புகுந்த வீட்டுக்குப் பொலிவு சேர்ப்பவர்கள். சந்தனம், மலையிலே விளைகிறது; அதனால் மலைக்கு என்ன பயன்? யார் அரைத்துப் பூசிக்கொள்கிறார்களோ அவர்களுக்கே மணத்தையும் குளிர்ச்சியையும் தருகிறது; முத்துகள் கடலிலே பிறந்தாலும் நீருக்கு அவை செய்வதென்ன? எடுத்துக் கோத்து அணிபவர்களுக்கே பெருமையைத் தருகிறது. யாழின் நரம்புகளால் யாழுக்கு என்ன பயன்? அவற்றை மீட்டுபவர்க்கே இன்னிசையை நல்குகிறது. பெண்கள், சந்தனமும் முத்தும் யாழ்நரம்பும் போலப் பயன்படுத்துபவர்க்கே எல்லாம் கொடுக்கும் சிறப்புக்குரியவர்கள். இவ்வாறு கலித்தொகைப் பாடல் ஒன்று கூறுகிறது.

சுலைகா மணம் முடிக்கப் பெற்று, கணவன் நாடு புறப்பட்டாள்; தந்தை பெரிதும் வருந்தினார்; மகளைப் பிரிய மனமின்றிக் கலங்கினார். கவிவாணர் ஒருவர் அரசனைத் தேற்றுவதாக, கலித்தொகைப் பாடற் கருத்தை மனத்திற் கொண்டு சாரண பாஸ்கரன் பாடுகிறார்:

அருங்கனி வாணர் அமைதியாய் எழுந்து
 அவையினர் அரசரை நோக்கிப்
 “பெருமையாப் பெற்று வளர்த்தவர் தமையும்,
 பிறந்தவர், உறவினர் தமையும்,
 அருமையாய்க் கூடி இருந்தவர் தமையும்,
 ஆருயிர்த் தோழியர் தமையும்,
 செழுமையாய்ப் பெற்ற கணவனுக் காகப்
 பிரிவதே பெண்மை” என்றுரைத்தார்.

“பிறந்திடும் கொடியில் இருந்திடும் மலர்கள்
 பெருமையே பெற்றிடா(து) உதிரும்;
 பிறந்திடும் மனையில் இருந்திடும் பெண்ணும்
 பிறனியின் பெருமையை இழப்பார்.
 பிறப்பிடம் அன்றிப் புகுமிடம் சிறப்புப்
 பெற்றிடும் மலர்களே பெண்கள்;
 மறந்திடல் வேண்டாம்” என்றனர் கவிஞர்
 மன்னரும் மனத்தெளிவு அடைந்தார்.

மனிதனை மனிதன் அடிமையாக விற்கும் கொடுமை
 அரபு நாடுகளில் முன்னாளில் இருந்து வந்தது. அடிமை
 களை அவர்கள் வாங்கியோர் அடித்தும், உதைத்தும்,
 பல்வேறு கொடுமைகளை இழைத்தும் வேலை வாங்
 கிடுவர். பொருள்களை ஏலம் விடுவதுபோல மனிதர்கள்
 ஏலம் விடப்பட்டனர். ஏலச் சந்தை ஒன்றைக் கவிஞர்
 நமக்குக் காட்டுகிறார்.

பெற்றெடுத்த பிள்ளையரை வளர்ப்பதற்குக்
 கிழத்தாதி பெறவந் தோரும்,
 கற்பழியாக் கன்னியரை அடிமைபெற
 வந்தவரும், காட்டும் வேலை
 அற்புதமாய்ச் செய்கிறுவர் அடைவதற்கு
 வந்தவரும், அரைநொ டிக்குள்
 நற்பதமாய் நல்லுணவு சமைப்பவரை
 வாங்கிடவும் நின்றார் பல்லோர்!

வறுமையினால் தன்மகளை விலைகூறும்
 தந்தையரும், வாழ்விழந்த
 சிறுமையினால் தன்னைத்தானே விற்கின்ற
 விதவையரும், செல்வமைந்தர்
 பெருமைபெறும் கல்விபெறத் தனைவிற்கும்
 தாய்மாரும், பெற்றோர் துன்ப
 வறுமையினைத் துடைத்திடவே அடிமைப்பட
 வந்தவரும் வணங்கி நின்றார்.

விற்பவரும், விற்கப்படுவோரும், வாங்குவோருமாகச்
 சந்தை நிறைந்திருக்கிறது.

சுலைகா களவில் கண்ட காதலனை, காணாது ஏங்கித்
 தவித்து, எதிரே வரும் தந்தையைக் கூட, இன்னார்
 எனத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது தடுமாறுகிறாள்.
 இந்நிலையைக் கண்டு தந்தையாகிய அரசன் அவள்
 காலுக்குப் பொன்விலங்கு பூட்டுகிறான். அப்போது
 அரசனை நோக்கி அவள் கேட்கும் கேள்வியிலே என்ன
 அழுத்தம்!

கொள்ளையடித் திட்டவனைக் கொண்டு வந்து, காவில்
 நெடுவிலங்கைப் பூட்டுதற்கு முடியவில்லை என்றால்,
 கொள்ளைகொடுத்திட்டவனைக் குற்றவாளி போன்று
 கொடியகைதி ஆக்கும் உங்கள் நீதியென்ன நீதி?

காதலில் மயங்கும் அவள் காணுகின்ற எல்லாவற்
 றுடனும் பேசுவதாக அமைத்துள்ள பாடல்கள் அழகியவை.
 காதலர்க்குத் தன் உளத்துடிப்பினை உணர்த்தி உரைத்திடு
 மாறு முகிலை வேண்டுகிறாள்; தன்னைச் சுட்டெரிக்கும்
 திங்களைச் சாடுகிறாள்; பறவைகளுடனும் பேசுகின்றாள்:

உரிமையாய்ப் பெடையைக் கூடி
 உள்ளமே மகிழும் புட்காள்!
 அருமையாய் வரித்த நாதன்
 அடைந்திடா(து) உருகும் என்னைச்

சிறுமையாய் மதித்து எண்ணிச்
 சிரிப்பது கொடுமை அன்றோ?
 பெருமையாய்க் குலவும் நீங்கள்
 பிரிவினால் துடித்த துண்டோ?

பறவைகள் ஒலியெழுப்புவது அவளுக்கு அவை தன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போலத் தோன்றுகிறது. காதல் மயக்கமுற்ற பெண்களின் மனநிலையைப் பாஸ்கரனின் பாடல்கள் மிக அருமையாகப் புலப்படுத்துகின்றன.

சுலைகா தன்னை ஏற்க வேண்டுவதும், யூசுப் மறுப்பதும் ஆகிய பகுதியை உளவியல் முறையில் ஆசிரியர் அருமையாக அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். சுலைகா தன்னை விரும்பவில்லை என்பது தெரிந்ததும், 'உனக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யேன்' எனக் கூறும் அமைச்சரை என்ன பாராட்டினாலும் தரும். அவருடைய குணநலனைக் கவிஞர் தன் பாட்டினால் நம் நெஞ்சங்களில் பதிய வைத்து விடுகிறார். சுலைகா, 'எனை நெருங்காதீர்!' எனக் கூறியதும்,

அரும்பாமலர் கொய்யேன்;எனை
 அழைத்தால் வருகின்றேன்;
 விரும்பாவிடில் நெருங்கேன்;எதும்
 வேண்டில்தரு கின்றேன்;
 கரும்பாகிய மொழிபேசியே
 களிப்போடிருந் திடுவாய்;
 ஒருபாவமும் அறியேன்!என
 உரைத்தார் முதல்அமைச்சர்.

"கதையின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும், ஒவ்வொரு பாடலிலும் கவிஞர் அறிவுச் சுடரைக் கொளுத்தி, நம்மை மகிழ்வூட்டிச் செல்கிறார். எளிய தமிழிலே, தட்டின்றி முட்டின்றி, இனிமையாகப் பாடியிருக்கிறார்."

கவுதமப் புத்தர் காப்பியம்

புத்தரை இந்தியாவின் முதல் சீர்திருத்தக்காரர் முதல் புரட்சியாளர் எனலாம். இப்போது பேசப்படும் புரட்சி பொதுவுடைமை, பகுத்தறிவு என்பனவற்றை 2500 ஆண்டுகட்கு முன்னரே பின்பற்றியவர் புத்தர். இவர் மூடப் பழக்க வழக்கக் கொடுமைகளைச் சாடித் தகர்த்து மறுமலர்ச்சி உண்டாக்கியவர். குலவேறுபாடு இன்றியும் ஆண் பெண் என்ற பால் வேறுபாடு இன்றியும் யாரும் துறவு கொள்ள வழிவகுத்தவரும் புத்தரே; அன்றே சங்கம் அமைத்து உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் அறநெறி பரப்ப வழிவகுத்த முதல் அறிஞரும் புத்தரே! இவர் கி.மு. 563-ஆம் ஆண்டு பிறந்து கி.மு. 483ஆம் ஆண்டு இயற்கை எய்தினார்.

புத்தருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைப் புதுச்சேரி முனைவர் சுந்தர சண்முகனார், 'கௌதமர் என்னும் கவுதமப் புத்தர் காப்பியம்' ஆக எழுதியுள்ளார். இதற்கு முன் புத்தரைப் பற்றித் தமிழில் உள்ள நூல்கள் அவர் பற்றிய சில செய்திகளை மட்டும் கூறுவனவாய் இருந்தன. "ஆதலின் புத்தரின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையுள்ள செய்திகளை நிரம்பத் தரும் செய்யுள் நூலொன்று தமிழில் வரவேண்டும் என்று எண்ணி இந்தக் காப்பியத்தை யாத்துள்ளேன்" எனக் கூறுகிறார் சண்முகனார்.

இந்த நூலை ஈந்த என்பெயர்
செந்தமிழ் வளர்க்கும் சீர்மிகு புதுவைச்
சுந்தர சண்முகன் என்று சொல்வரே!

எனப் பதிகத்தில் எழுதுகிறார்.

நூல் வெளிவந்த வரலாற்றை உருக்கமாகவும் சுவையாகவும் சொல்கிறார்: "1984-ஆம் ஆண்டு இயற்றப் பெற்ற இந்த நூலை வெளியிடப் பண வசதியில்லை. பதிப்பகத்தார்கள் உட்படப் பலதுறைகளைச் சேர்ந்த பதினொருவரின் (11 பேரின்) உதவி ஒத்துழைப்பை நாடினேன்; கிடைக்கவில்லை. இந்நிலையில் எனக்குப் பழைய நினைவொன்று வந்தது.

1963-ஆம் ஆண்டு, 'தமிழ் அகராதிக்கலை' என்னும் அரிய நூலை எழுதினேன்; வெளியிடப் பலர் உதவியை நாடினேன் கிடைத்திலது. பின்னர் என் மனைவியின் உதவியை நாடினேன்; ஒரு நகை கிடைத்தது. நூல் 1965ஆம் ஆண்டு வெளியாயிற்று. அந்நூலுக்குப் பெரும் புகழும் அரசின் பரிசும் பாராட்டிதழ்களும் பொன்னாடைகளும் கிடைத்தன. தமிழ் எம்.ஏ. தேர்வுக்கும் புலவர் தேர்வுக்கும் அந்நூல் பாட நூலாகவும் ஆக்கப் பெற்றது. அந்த நினைவு இப்போது வந்தது.

திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டிய மகளுக்கு நகை செய்யாமல், நூல்களை அச்சிட்டு அடுக்கி வைத்திருக்கிறேன் என்பதாக, என்மேல் என் குடும்பத்தினர் சுமத்தும் குறை பல ஆண்டுகளாக உண்டு. இருப்பினும், இப்போதும் என் மனைவியின் உதவியை நாடினேன். ஒரு நகை தரப் பெற்றது. நூல் இப்பொழுது வெளிவருகிறது. நாட்டு நடப்பு நிலையை அறிவிக்க இதைக் குறிப்பிட்டேன்.

இந்நூலுக்கும் தமிழ் அறிந்த மக்களின் பேருதவியும் பேராதரவும் கிடைக்குமென நம்புகிறேன்" என்று அவர்

எழுதுவது நகைச்சுவையாகத் தோன்றினும் இன்றைய பேரிலக்கிய வெளியீடுகளின் நிலை இதுதான் என்பதை மறந்து விடக்கூடாது; கருத்தில் கொள்ளவும் வேண்டும்.

உலகத்தில் நனியுயர்ந்த ஒங்கல் என்னும்
உயர்பெருமை உற்றமலை இமயம் ஆகும்.

அவ் இமயத்தில், உரோகினி ஆற்றங்கரையிலிருந்த கபிலவாத்து என்னும் நகரைச் சாக்கிய மரபில் தோன்றிய சுத்தோதனர் ஆண்டு வந்தார்; அவர் மனைவி மாயாதேவி; எத்தனையோ வளங்கள் இருந்தும் அவர்கள் மடியில் தவழ்ந்து விளையாட ஒரு குழந்தை இல்லை.

வெண்ணிலவு தோன்றாத இரவில் விண்ணும்
விளங்கிடுமோ? வியனுலகம் இருளில் முழுகும்;
வண்ணமிகப் பெற்றிட்ட வனப்பார் பூவும்
வளவியநன் மணமிலையேல் மதிப்பே இல்லை;
கண்ணிருந்தும் ஒளியிலதேல் காண்ப தெங்ஙன்?
காசிருந்தும் ஈகையிலான் கயவன் அன்றோ?
மண்ணிடநீர் இல்லாத மடுவே போல,
மகனில்லா மனையதனில் மகிழ்ச்சி உண்டோ?

நோன்புகள் பல செய்தனர்; ஆண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது; சித்தார்த்தன் எனப் பெயரிட்டனர். அரண்மனை வந்த முனிவர் ஒருவர் குழந்தையைக் கண்டு,

உலகிற் குதவுவான்; உனக்கிவன் உதவான்;
என்றே முனிவர் இயம்பிப் போந்தார்.

வேந்தன் அது கேட்டுப் பெரிதும் துயருற்றான்; குழந்தை செல்லமாக வளர்ந்தது. மைந்தனின் தாயார் மாயாதேவி தம் நாற்பத்தைந்தாம் வயதில் இயற்கை எய்தினார். சித்தார்த்தன் இளைய வயதிலேயே பல்வகைக் கலை கல்வி கற்றுச் சிறந்தான்.

பல்லாண் டுழந்தும் பழுக்கா மரமுண்டு;
சில்லாண்டில் சீர்பயன் சேர்த்திடும் சின்மரங்கள்;
கல்லாது கற்றான், கவினுறச் சிலநாளில்
வல்லான் சித்தார்த்தன் வகுத்து.

நகரத்தில் ஏர் விழா நடைபெற்றது; அதைக் காணச்
சித்தார்த்தன் சென்றான். உழுதிடும் உழவர்கள் வியர்வை
உதிர்ப்பதையும், காளைகள் உழல்வதும் கண்டான்.

சிறிய பூச்சியைப் பெரிய பூச்சியும்,
பெரிய பூச்சியைப் பிடித்துப் பல்லியும்,
பல்லியைக் கோழியும், கோழியைப் பருந்தும்,
வல்லமை யோடு வருத்தி உண்பதை,
சித்தன் அறிந்து சிதைந்தான் உள்ளம்.

வலியோர் எளியோரை வதைப்பதுதான் வாழ்க்கையோ
என வருந்தினான். மகனுடைய எண்ணப் போக்கை
அறிந்த மன்னன், அவனை எவ்வெவ் வழிகளிலெல்லாம்
இன்பத்தில் ஆழ்த்த முடியுமோ அவற்றையெல்லாம்
செய்தான். தாய் இறப்பு சித்தார்த்தனுக்கு நிலை
யாமையை உணர்த்தியது.

பச்சிலை பழுப்ப தேனோ?
பழுப்பிலை உதிர்வ தேனோ?
எச்சிறு காயும் முற்றி
இன்கனி ஆவ தேனோ?
நச்சிடும் கனியும் கீழே
நழுவிவீழ்ந்(து) அழகல் ஏனோ?
இச்சில வினாவிற் கேற்ற
இறைதரு வாரும் உண்டோ?

சித்தார்த்தன் இன்ப வாழ்வில் ஈடுபடுவதற்காக அரசன்
அவனுக்கு யசோதரை எனும் நங்கையை மணம் செய்து
வைத்தான். சித்தன் மனையறம் சிறக்க இன்புற்றுப்
பத்தாண்டுக் காலம் பறக்க விட்டனன். ஒரு நாள்
நகர்வலம் வந்தான்.

ஓரிடம் தன்னில்,
ஊன்று கோலாய் ஒருகால் உட்பட,
மூன்று காலால் முதியவள் ஒருத்தி,
கூனிக் குறுகி குறுகுறு நடந்தாள்.

அவள் வாயில் பல்லில்லை; கண்கள் குழிகள் போன்
றிருந்தன; கறுத்த தலைமயிர் தும்பைப் பூப்போல
வெளுத்து விட்டது; வலுவிழந்து, தடம் புரளும் வண்டி
போலத் தள்ளாடினாள். இவள் இளமையில் ஆடல்,
பாடல், அழகால் எல்லோரையும் மயக்கியவள் என்றும்
தெரிந்தாள். இளமை நிலையாதது என்பதை இளவரசன்
சித்தார்த்தன் உணர்ந்தான்.

வழியில் தொழுநோயாளன் ஒருவனைக் கண்டான்;
யாக்கை நிலையாமையை அறிந்தான்; குழந்தையை
அணைத்த வண்ணம், 'ஒரு பிடி சோறு கொடுங்கள்'
எனப் பிச்சையெடுத்தவனைப் பார்த்துச் செல்வம் நிலை
யாமையைத் தேர்ந்தான்.

இளமையும் நிலலாது; யாக்கையும் நிலலாது;
வளவிய வான்பெரும் செல்வமும் நிலலாது;
என்பது ஓர்ந்தே, இந்நிலை வாழ்க்கையில்
வந்த தேனோ? வாரா திருக்க
வழியிலை யோ? என வருந்தித் துயரால்
விழிகுளம் ஆக வேறிடம் சேர்ந்தான்.

அங்கு இறந்த ஒருவனை இடுகாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லு
தல் கண்டு உயிர் நிலையாமையையும் உணர்ந்தான்.

இவற்றையெலாம் கண்ட சித்தார்த்தன் துறவு பூண
எண்ணங் கொண்டான்; தந்தையிடம் விடை வேண்டினான்;
அரசன் என்ன மறுத்தும் ஒரு நாள் இரவில் மனைவி
யசோதரையையும் மகன் இராகுலனையும் பிரிந்து
வெளியேறினான். வெளியேறும்போது மனைவி, மகன்
பாசம் இழுத்தது. உறங்கும் மகனைப் பார்த்து, "நான்

பிறந்ததும் தாய் இறந்து விட்டதால் தாயைப் பிரிந்து
தவித்தேன். நான் இப்போது சென்று விட்டால்,

எந்தை மகனிலாது ஏங்குவார்; மாறாய்த்
தந்தை யின்றித் தனிப்பையோ நீயும்;
துறவி யாகத் துடிக்கும்இக் கொடியோன்,
பிறவி உனக்குக் கொடுத்தது பிழையே!

என மருகினான். எனினும் உறுதி தளராது வெளி
யேறினான்; காவி உடுத்தான். அரண்மனையில் உள்ளோர்
அழுது அரற்றினர். அமைச்சரும் புலவரும் சென்று சித்
தார்த்தனைத் திரும்ப வருமாறு அழைத்தனர். சித்தார்த்
தனோ,

நடக்கும் முன்காலை நலிந்துபின் வைக்கேன்;
எறிந்து விட்ட எச்சிலை மீண்டும்
அறிந்து நுகர்வது அளவிலா மடமையாம்!
அடியோடு இமயம் அசைப்பீர் ஆயினும்,
அடியேன் உறுதியை அசைக்கஒண் ணாதே

எனக் கூறித் திரும்ப மறுத்து விட்டான்.

வெளியேறிய சித்தார்த்தன் மகத நாடடைந்தான்.
அந்நாட்டை ஆண்டவன் பிம்பிசாரன். அங்கு ஒரு
மலையில் சித்தன் நின்றபோது நடுப்பகலில் ஆயர்கள்
ஆட்டு மந்தைகளை ஒட்டிச் சென்றனர். தங்க நிழல்
இல்லாமல் தவிக்கும் இவ்வேளையில், 'எங்கே ஒட்டிச்
செல்கின்றீர்' என்றான். "இந்நாட்டின் தலைநகரான
இராசக்கிருகத்தில் மன்னன் நடத்துகின்ற வேள்விக்காக
ஒட்டிச் செல்கிறோம்" என்றனர் ஆயர். ஆட்டு மந்தையின்
மையத்தில் ஒரு குட்டி ஆடு நொண்டிச் சென்றது.
சித்தார்த்தன் அக்குட்டியை எடுத்து மார்போடு
அணைத்துக் கொண்டான். இங்கே கவிஞர் கூறுகிறார்;
"சித்தார்த்தனின் மகன் இராகுலன் பெறாத பேற்றினை
இந்தக் குட்டி ஆடு பெற்று விட்டது. மகனை ஏந்தி

நடக்காத அவன் குட்டியினை மார்பில் ஏந்தி அதன் தலையைத் தடவி நடக்கிறான்."

சித்தார்த்தன் பெற்றிட்ட சீரி யோனாம்
செல்வமகன் இராகுலனைச் சேராப் பேறு,
செத்தாலும் கேள்னியிலாச் சிறிய ஆட்டின்
செல்லநொண்டிக் குட்டியினைச் சேர்ந்த தம்மா!

வேள்வி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது; தீயில் சந்தனக் கட்டைகள் ஆயிரம் ஆயிரம் இட்டனர்; சோம பானத்தை மழையெனப் பொழிந்தனர்.

எண்ணெயும் கண்டிடா ஏழைமக்கள் - நாட்டில்
எண்ணிலார் ஏங்கி இருக்கையிலே,
வெண்ணெய் உருக்கிய நெய்க்குடங்கள் -
வேள்வி நெருப்பிலே கொட்டினரே!

ஆடுகளின் கழுத்துகளில் மாலையிட்டனர்; வாய்களையும் கட்டிவிட்டனர்; வெட்டுவதற்காக வாளை ஒங்கினர்; சித்தார்த்தன் தாவிப் பாய்ந்து தடுத்திட்டான். வேத மறையோரை நோக்கி, "இங்கே ஆடுகளை வெட்டினால் எவ்வாறு தேவர் உண்ணச் சென்றிடும்? வெறிகொண்டு நீங்களே வெட்டியிட்டு உம் விலாக்கள் புடைக்க உண்டிடுவீர்! உயிர் அனைத்தும் கடவுளின் பிள்ளைகள்; கடவுளுக்கே அவ்வுயிரை வெட்டிப் படைத்தால் உண்ணுவரோ? தாய், மக்களை உண்ணும் மரபும் உண்டோ? மேலும் இந்த ஆடுகள் உங்கட்குச் செய்யும் நன்மைகளை எண்ணிப் பாரீர்!

"ஆடுகள் செய்யும் அரியநன்மை - யாதும்
ஆய்ந்துபா ரீரோ! அவை குளிரை - மிகச்
சாடிடும் கம்பளி தோலுடனே - சுவை
சார்ந்தநற் பாலும் கொடுத்திடுமே!"

என்றெல்லாம் வினாக்கள் தொடுத்தான். மன்னன் பிம்பிசாரன் தெளிவடைந்து, 'இனி நம் நாட்டில் உயிர்க் கொலை கூடாது' எனப் பறையறைவிக்கச் செய்தான்.

புத்தன் அங்கிருந்தும் அகன்று துறவியர் சிலரோடு தொடர்பு கொண்டான். அவர்களில் சிலர் புல்லை மட்டுமே புசித்தனர். இன்னும் சிலர் நீருள் மூழ்கியும் நெருப்பில் நின்றும் இருந்தனர். அதுவே சுவர்க்கத்துக்கு வழி என்றெண்ணினர்.

புல்லை மட்டும் புசிப்பதால் துறக்கம்
செல்லலாம் என்றால், அவ்வணம் செய்யும்
மானும் துறக்கம் மன்னுதல் உண்டோ?
மீனும் நீரில் மின்னி வாழ்வதால்,
அதுவும் துறக்கம் அடைவது உறுதியா?

"தவம் செய்வதால் சுவர்க்கம் கிடைக்கும் என்கிறீர். புல்லைத் தின்பதுதான் தவம் என்றால் மானுக்கு சுவர்க்கம் உண்டா? நீரில் நின்றலே தவம் என்றால் மீனுக்கல்லவா முதலில் சொர்க்கம் கிடைக்க வேண்டும்?" என்றெல்லாம் சொல்லி, 'இதயத் தூய்மையே இருக்க வேண்டுவது' என்றார் சித்தார்த்தர்.

பின்னர் மகத நாட்டில் சேனானி ஆற்றங்கரையில் இருந்த கயை எனும் பெயர்கொண்ட காட்டில் தவம் மேற்கொண்டார். உணவு உண்ணாதிருந்தார். அதனால் உடல் நலக்கேடு உண்டாயிற்று. முதுகும் வயிறும் முன்பின் இன்றி ஒன்றோடொன்றாய் ஒட்டிக் கொண்டன. தவம் என்பது பட்டினி கிடத்தல் அல்ல எனத் தெளிந்தார்.

உடம்பிருந் தாலே உன்னியது எய்தலாம்;
உடம்பை வளர்த்தல் உயிர்வளர்த் தலாகும்.

பின்னர் உணவு கொள்வதில் ஊக்கம் காட்டினார். சேனானி ஆற்றின் அருகே இருந்த அரச மரத்தடியில்

அமர்ந்து அமைதி பெற்றார். புலன்களை அடக்கி ஒருமைத் தியானம் புரியலானார். பல உண்மைகளைக் கண்டறியலானார். முப்பத்தைந்தாம் வயதில்,

புத்தம் புதிய போதம் பெற்றுப்
புத்தர் ஆனார் பூவுலகு உய்ய.

புத்தர் (போதம் உடையவர்) எனப் பெயர் பெற்றார்.

போதம் பெற்றபின் புத்தர் எனும்பெயர்
ஈதல் உற்றார் இவ்வுலகோரால்!

கவுதமக் குடியில் கவினுறப் பிறந்ததால்
கவுதமர் என்று கழறும் பெயரும்
ஒழுங்காய் ஒன்றக் கவுதம புத்தரென
வழங்கப் பெற்றார் வாழ்வைத் துறந்தவர்.

புத்தரைப் பின்பற்றி மாணாக்கர் பலர் சேர்ந்தனர்; தந்தை அழைக்கவே கபிலவாத்து சென்றார். உற்றார், உறவினர், மனைவி, மகன் அனைவர்க்கும் அவா அறுக்க அறவுரை நல்கினார். அரண்மனையில் உள்ளோர் துறவு பெற அவர்கள் தலையை வழித்தவன் உபாலி எனும் நாவிதன். அவனும் துறவு மேற்கொள்ளப் புத்தரிடம் கேட்டான். 'இவன் இழிந்த குலத்தான்' என்று சிலர் முணுமுணுத்தனர். புத்தர் அவர் பித்தம் தெளிய அறிவுரை கூறி அவனையும் துறவு கொள்ளச் செய்தார்.

மகனிழந்த ஒரு தாய்; புத்தரிடம் வந்தாள். தன் மகனை உயிர்த்தெழ அருளுமாறு வேண்டினாள்; புத்தர் அவளிடம், 'நீ சென்று இதுவரை எவரும் இறக்காத ஒரு வீட்டில் ஒரு கையளவு கடுகு கொண்டு வா' என்றார்.

சாவே இதுவரை சாரா வீட்டார்
நாவுரிக் கடுகு நல்க வேண்டும்.

எங்கு தேடினும் அத்தகைய வீடு இல்லை. அவள் கேட்ட இடமெலாம்,

“கறந்த பால்முலைக் காம்பில் ஏறுமோ?
இறந்தவர் உயிர் பெற்று எழுதல் உண்டோ?”

இனியும் அலைய வேண்டாம். மைந்தனை இடுகாட்டில்
இட்டு ஈமக் கடன்கள் செய்வாய்” என்றனர். அத்தாய்
புத்தரிடம் வந்து நடந்தது கூறினாள். புத்தரும்
அவளுக்குத் தேறுதல் கூறி அனுப்பினார்.

கபிலையில் தந்தை பிணியுற்றிருந்ததை அறிந்து
விரைந்து சென்று மருத்துவம் செய்தும் தந்தை மாண்டார்.
அங்கே உரோகினி ஆற்றில் ஓடும் நீரைப் பயன்
படுத்திக்கொள்ள சாக்கிய அரசும், அண்டை நாட்டுக்
கோலிய அரசும் கொடும் போர் புரிந்து வந்தனர்.

ஆற்று நீருடன் அனனிலாக் குருதியும்
ஊற்றாய்ச் சேர ஓடியது வெள்ளம்.

இதை அறிந்த புத்தர் பகைமை நீங்கி ஒன்றிட, ஆவன
புரிந்து அமைதி காத்தார்.

புத்தர் தன் கொள்கைகளை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்து
வந்தார். புத்தர் தாம் வகுத்த நெறிகளை வற்புறுத்த
வில்லை. அவரவர் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாற்றியும்
இயங்கலாம் என்றார்.

துறந்தார் துறவா தோர்க்கெலாம் பொதுவாய்
ஐந்து விதிகள் அமைத்துத் தந்தார்;
எந்த உயிரையும் எளிதெனக் கொல்லாமை,
காமம் இன்மை, கள்உண் ணாமை,
பொய்யுரை யாமை, பொருள்திரு டாமை
என்பன ஐந்தும் இயம்பிய விதிகளாம்!

புத்தர் மேல் பகைமை கொண்டவர்கள் அவர்மேல்
வீண்பழி சுமத்தினர். ஒரு நாள் சிஞ்சை எனும் கோணல்
குணத்தாள், புத்தரிடம் வந்து தன் வயிற்றில் அவர் கரு
வளர்வதாக வயிற்றைக் காட்டினாள். ‘என்னை மனைவி

யாக ஏற்றுக் கொள்க' என்றும் வற்புறுத்தினாள். புத்தர் அவள் சொன்னதெல்லாம் பொய் என்று புகல,

காவி உடையால் காமம் மறைத்து
மேனிப் பெண்களை மிகவும் கெடுக்கிறீர்

என ஆவேசமாக கைநீட்டி வழக்காடுகையில், அவள் கைபட்டு,

வயிற்றில் கட்டிய வன்மரக் கட்டைகள்,
கயிற்றை மீறிக் கடகடெனச் சரிந்து
வெளியே வந்து

வீழ்ந்தன. சுற்றியிருந்தவர் உதைக்கவே அவள்,

மாற்று மதத்தினர், மங்கையின் உளத்தை
மாற்றி, இங்கே மடக்கித் திருப்பி,
போற்றும் மக்களால் புகழ்பெறு புத்தரை
தூற்றிடச் செய்யும்படி தூண்டி அனுப்பினர்

எனும் உண்மையைச் சொல்லி விட்டு ஓடிவிட்டாள். இன்னும் இவ்வாறான பிற பழிகளையும் மாற்றார் சுமத்தினும் அவர்கள் தோற்றனர்; புத்தரின் புகழ் ஓங்கியது.

புத்தர் இராசகிருகத்திலிருந்து புறப்பட்டார். தன் முடிவு நெருங்கி விட்டதாக உணர்ந்தார்.

முட்டையி லிருந்து வெளிப்படும் குஞ்சுபோல்
விடுதலை பெறுவது விரைவிலே நேரலாம்.

பல ஊர்களைக் கடந்து, 'உபவர்த்தனம்' எனும் சாலமரச் சோலையைச் சார்ந்து தங்கினார். தன் மாணாக்கரிடம் தான் மரணமடைந்தால், உடலைக் கட்டைகளில் கிடத்தி எரிக்க வேண்டும் என்றும், சாம்பலை ஒரு குடத்தில் வைத்து மண்ணில் புதைத்து அவ்விடத்தில் நினைவுக் கூடம் அமைக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். மாணாக்கர்க்கு இறுதி உரையும் ஆற்றினார். பின்னர்,

வைகாசித் திங்கள் விசாகம் வைகும்
முழுநிலா சாய்ந்து முதிர்செவ் வாயில்,
அழியா அமைதி அடைந்தார் புத்தரே;
அழியாப் புகழால் அவருளார் என்றுமே!

இக்காப்பியம் நல்ல பல உவமைகளைக் கொண்டிருக்கிறது. சுத்தாதனன், மகன் பிறந்தது அறிந்து அளவற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டான். அதேவேளை மனைவி மறைந்தது கேட்டு எல்லையற்ற துயரம் கொண்டான்.

மெல்லிசை கேட்டு மேனிய அசுணம்,
வல்லிசை கேட்டு வாடுதல் நிகர,
மகனைப் பெற்று மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தவன்,
மனைவியை இழந்து மயங்கி உழந்தான்.

மலரைச் சுற்றி வண்டுகள் வட்டமிடுகின்றன. எங்ஙனம்?

கன்னியரைச் சுற்றும் காளை யரைப்போல்
மின்னி மணக்கும் மெத்தென மலர்களை
வண்டுகள் சுற்றி வட்ட மிட்டன.

அழகிய வருணனைகளும் காப்பியத்தை அணி செய்கின்றன. பொன்னால் வார்க்கப்பட்ட சிலைகள் உயிர் பெற்றெழுந்து உலவுவதுபோல, கன்னியர் வலம் வந்தனராம். தொழுநோயாளன் தோற்றத்தைக் கண் முன்னே காணுவது போலக் கவிஞரின் வருணனை அமைந்துள்ளது.

கால்கள் கைகள் தேய்ந்து,
கணுவில் வளைவு கொண்டு,
மேல்கீழ் உடம்பு முற்றும்
மிக்க புண்கள் நீரைக்
கால்போல் ஒழுக்கும் அந்த
உருவம், காண ஒண்ணாத்
தோல்கெட் டழுகி நாறும்
தொழுநோ யாளி ஆகும்.

புத்தரின் வரலாற்றினை அறிந்துகொள்ள இக்காப்பியம் பெருந்துணை புரிகின்றது.

புதுக் கவிதை

மௌன மயக்கங்கள்

புதுக்கவிதை செல்வாக்குப் பெற்றுவரும் காலமிது. அதேவேளை புதுக்கவிதை என்றாலே அதைத் துணுக்குக் கவிதை என்று கூறுவோருமுண்டு. புதுக்கவிதை, அளவில் சிறியது என்பது பொதுவான நிலை. என்றாலும் புதுக்கவிதையிலும் காப்பியங்கள் தோன்றும் நிலையும் மலர்ந்துள்ளது. கவிஞர் முத்துராமலிங்கம் அவர்கள், 'ஆகாய கங்கை' என்னும் காப்பியத்தை எழுதியுள்ளார். இதற்கு மதிப்புரை தந்துள்ள ஈரோடு தமிழன்பன், "புதுக்கவிதை இந்த நூல் வாயிலாகத் தனது பரிணாமத்தின் அடுத்த கட்டத்தை எட்டிப் பிடித்திருக்கிறது. கவிநலம் சிறந்த ஒரு காப்பியத்தை ஆகாய கங்கையின் அலைகள் மிக இதமாக இசைக்கின்றன. விகடங்கள், கேலிகள், விடுகதைகள் என்று புதுக்கவிதையை ஏசுவோர் முகத்தில் கரி பூசுகிறது இந்நூல்" என்கிறார். ஊற்று, ஓடை, அருவி, நதி, பிரவாகம், சங்கமம் எனும் ஆறு தலைப்புகளில் காப்பியம் நடை பயில்கிறது.

குறிஞ்சிப் பூக்களைக் கொய்யப் போகையில்
நெருஞ்சி முட்களுக்கா நெஞ்சம் பேதலிப்பது...
நெஞ்சை நிமிர்த்துவோம்
நெடும்பயணம் துவங்குவோம்!

என்பது இக்காப்பியத்தின் இலக்கு.

கவிஞர் சிற்பி அவர்கள், 'மௌன மயக்கங்கள்' என்றதொரு காப்பியம் புனைந்துள்ளார். நடைமுறைக் கதையில், வாழ்க்கை உண்மைகள் பலவற்றைச் சிறப்பாகக் காப்பியம் புகல்கிறது. பாட்டாளி ஒருவன் இரயில் விபத்தில் இறந்தான். மனைவி, தன் பெண் மக்கள் நால்வர், ஆண் மகவு ஒன்று ஆக ஐவரைக் காப்பாற்ற ஆலாய்ப் பறந்தாள்.

அம்மா நகைகளை விற்றாள்
அப்புறம் காய்கறி விற்றாள்
தலையில் சுமந்து விறகு விற்றாள்
பிறகு
கற்பை விற்றாள்
[குழந்தைகளுக்கு]
கால்வயிறு நிரம்பியது.

காசநோய்வாய்ப்பட்டாள் காசு வரவு வறண்டது. மூத்த மகள் மல்லிகா, கூலி வேலை செய்தாள். ஒரு நாள் வீடு திரும்பியபோது குடிகாரன் ஒருவன் அவளை வழிமறித்துக் கதறக் கதற இழுத்துப் போய்க் கற்பழித்தான். அதன் பிறகு அவள் ஆத்மா மட்டுந்தான் அழுக்குப்படவில்லை. குடும்பத்தைக் காக்கத் தாய் தொழில், மகள் தொழிலாயிற்று. விபசார விடுதிப் பாவையானாள் அவள். ஒரு நாள் அலுவலகத்தில் தட்டச்சுப் பணி செய்யும் இளைஞனொருவன் அவளை விடுதியில் சந்தித்தான். என்னவோ அவளிடம் ஓர் ஈர்ப்பு. பலமுறை சந்தித்தபோது சிறிது சிறிதாக அவள் கதையை அறிந்தாள். அவளை மணந்து அந் நரகத்திலிருந்து மீட்க நினைத்தான். தன் அலுவலகத்தில் தொழிற்சங்கத் தலைவராய் இருந்த தோழரிடம் அனைத்தையும் கூறினான். சங்கத் தலைவர் ஒருநாள் அவளைக் கண்டார் பேசினார். இளைஞன் அவளை மணக்க அனுமதி கிடைத்தது. தனிக் குடித்தனம் தொடங்கினான். ஒரு நாள் அவள் விரலில் அவனணிலித்த மோதிரம்

இல்லை. கேட்டபோது தொலைந்துவிட்டதென்றாள். இன்னொரு நாள் வளையல்கள் இல்லை. அழித்துப் புதிது செய்யக் கொடுத்திருப்பதாகச் சொன்னாள். இரண்டு மாதங்கள் ஓடின. ஒரு நாள் அவன் வீடு திரும்பியபோது அவள் இல்லை. பக்கத்து வீட்டுச் சிறுமி அவள் கொடுத்ததாக ஒரு கடிதம் கொடுத்தாள். தான் வெளியேறுவதாகவும் தேட வேண்டாமென்றும் அதில் கண்டிருந்தது. செய்வதறியாது திகைத்தான். சில நாட்களுக்குப் பிறகு தோழருக்கு அவள் கடிதம் எழுதியிருந்தாள். "தந்தையே! அவர் என்னைக் கரையேற்றினார். ஆனாலும் நாள் அவருக்கு ஏற்றவளில்லை. தெருவில் என்னைக் காண்போரெல்லாம் முகம் சுளித்தனர்.

பொதுக்குழாயில் நாள்
தண்ணீர் பிடித்தால்
அதன்மீது கூட
விளக்கு மாறிட்டுத்
துலக்கிய பின்னரே
குடும்பப் பெண்கள்
குடம் வைத்தனர்!

ஒரு நாள் என் பழைய முதலாளி கண்டுவிட்டான். திரும்ப வற்புறுத்தினான். இல்லையேல் என் கணவனைக் கொன்று விடுவதாக மிரட்டினான் எதுவும் செய்யக் கூடியவன். மோதிரத்தைக் கொடுத்தேன் பின்னர் வளையல்களைக் கொடுத்தேன். திரும்பவும் வந்தான். கொடுக்க ஒன்றுமில்லை; மிரட்டிவிட்டுப் போனான். என் கணவன் உயிர் காக்க ஒரே வழி ஊருக்கு ஓடிவந்து விட்டேன்! அவருக்கு வேறொரு பெண் பார்த்துத் திருமணத்தை நடத்துங்கள். இங்கே என் அம்மா அலைக்கழிக்கிறாள். ஆயினும் அவர் மனைவியாகவே நாள் ஆயுளைக் கழிப்பேன்" என அவள் எழுதியிருந்தாள். தோழர் எப்படியும் அவளைப் போய் அழைத்து

வந்து விடுவதாகச் சென்றவர் சோர்வுடன் திரும்பி, ஒரு செய்தித்தாளை நீட்டினார். புகைப்படத்தோடு, "விபச்சாரத் தொழிலில் ஈடுபடத் தாய் வற்புறுத்தியது தாங்காமல் இளம் பெண் மல்லிகா தூக்கிட்டுத் தற்கொலை" என்று செய்தி பேசியது. அழுது புரண்டவன், மூர்ச்சித்துப் படுத்த படுக்கையானான். கண் விழிக்கவே சில நாட்கள் ஆயின. தோழரின் மகள் கல்பனா அருகிருந்து மருந்து கொடுத்துக் கவனித்தாள். அவள் தன் அறிவார்ந்த சொற்களால் அவனைத் தேற்றினாள்.

ஒரு மல்லிகாவுக்கு
ஊன்றுகோலாக முளைத்தீர்கள்;
தெருமல்லிகைகள்
எத்தனை ஆயிரம்
தெரியுமா என்றாள்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன்நிலையடைந்தான். தோழரோடும் கல்பனாவோடும் தொழிற்சங்கப் பணிகளில் ஈடுபட்டான். அவனும் கல்பனாவும் கலந்துரையாடும் போதெல்லாம் தோழர் கண்சிமிட்டி மொழிவார்:

தோழரே!
நினைவில் வையுங்கள்;
இரண்டு கண்கள்
இரண்டு கண்களில்
மயங்கிக் கிடப்பதல்ல
வாழ்க்கை;
நான்கு கண்கள்
ஒரே திசையில்
நோக்கி நிற்பதே
லட்சிய வாழ்க்கை.

இக்காப்பியத்தில் நம் உள்ளத்தை உருக்குவனவும், சிந்தனையைத் தூண்டுவனவுமான கவிதை வரிகளை சிற்பி அருமையாகப் படைத்திருக்கிறார்!

குப்பை கிளறும்
கோழியின் அலகில்
வைரமணியே அகப்பட்டது!
கூரிய அலகால்
கொத்திக் கீறத்தான்
கோழிக்குத் தெரிந்தது.

சூழ்நிலையால் விபச்சாரத்துக்குத் தள்ளப்பட்டாலும்,
மல்லியின் உள்ளம் இந்தத் தகாச் செயலை எண்ணி
உருகுவதை காப்பியம் அழகாகப் படம் பிடிக்கிறது.

இரவுகளில் கார்களிலும்
ஓட்டல்களிலும் நான்
பணம் அச்சிடும் யந்திரமானேன்;
நான் வீடு திரும்புகையில்
கற்பு, வானத்து அருந்ததியாய்
கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டிருக்கும்;
மானம்
கூரையிலிருந்து
வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்

என்னும் கூற்றில் உள்ள சோகம்தான் எவ்வளவு சுமை
யானது? இதைக் கேட்கும்போது காப்பியத் தலை
வனோடு சேர்ந்து,

தண்ணீரில் கிடந்தாலும்
தாமரைக்குச்
சாயம் வெளுக்குமா?
கண்ணீர் அவலங்கள்
உன் பெண்மைக்குக்
களங்கம் கொடுக்குமா?

என்று கேட்கத் தோன்றுகிறதல்லவா? மீரா குறிப்பிடுவது
போல, “இப்ரானின் முறிந்த சிறகுகளைப் போல் தமிழ்
மொழியில் இதோ... சிற்பி ஊனுருக உயிருருக மௌன
மயக்கங்களைப் படைத்துவிட்டார்”. இக்காப்பியம் 56
சிறு பகுதிகளில் 111 பக்கங்களில் உருவாகியுள்ளது.

கவிராஜன் கதை

கவிஞர் வைரமுத்து 'கவிராஜன் கதை' எனும் புதுக் கவிதைக் காப்பியத்தைப் புனைந்துள்ளார். இக்காப்பியம் பாரதியின் வரலாறு பகர்கிறது. ஆசிரியர்,

ஒரு கவிஞன் வரலாறு கவிதையால் எழுதப்பட்டமையானும், புதுக்கவிதை நெடுங்கவிதையாக முடியும் என நிரூபித்தமையானும், புதுக்கவிதைக்குக் காப்பியத் தகுதி பெற்றுத்தரும் தன்மையானும், முவ்வழிகளில் இந்நூல் முதலூலென்க" என்கிறார்.

"தனது காலம், கலை, மொழி, வரலாறு இவற்றோடு உரிமை கலந்த உறவு கொண்டவனாகத் தன்னைப் பாரதி பிணித்துக் கொண்டிருக்கிறான். எனவே அவனது வரலாற்றின் நீளம் முப்பத்தொன்பது வருடமல்ல; சில நூற்றாண்டுகள். இதை எழுதி முடித்ததென்பது ஒரு தமிழ்த் தவம். என் பேனா உயிரோடிருக்கும்போதே முயன்று பெற்ற முக்தி.

இந்தக் கவிராஜன் கதையின் ஒவ்வொரு எழுத்திலும் என் இதயத் துடிப்பு கேட்குமே தோழர்களே!" எனக் கூறுவதன் வாயிலாக இக்காப்பியத்தை எழுதியது தனக்கொரு தகுதியையும் பெருமையையும் தந்துவிட்டது என்கிறார் கவிஞர்.

மேலும் அவர் கூறுகிறார்: "தான் வாழ்ந்த காலத்தின் மக்களை, மொழியை, கலையை, கலாச்சாரத்தை தன் தோளிலே ஏற்றி ஓர் அங்குலமாவது உயர்த்தியிருந்தால் அல்லது உயர்த்த எண்ணியிருந்தால் இதுதான் ஒரு

கவிஞனை உரசி உண்மை காணத்தக்க உரைகல். இந்த உரை கல்லில் வைத்து உரசிப் பார்க்கும்போது ஒரு மகா கவியாய் இருப்பவன் மட்டுமே தேய்ந்து போக மாட்டான்; மாறாக தீயாய்ப் பற்றுவான். பாரதி - அப்படி ஒரு மகாகவி". அதனாலேயே அவர் கதையை எழுதுவதில் வைரமுத்து பெருமை கொள்கிறார்.

பாரதி பிறந்த காலம்.

அந்த நூற்றாண்டு

இருட்டின் கர்ப்பத்தில்

இருந்தது.

அன்று - எம் ஜனங்கள்

அழக்கை ஆபரணம் என்று

அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

அடிமை இருளை அழக்கை மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

பாரதியை திருநெல்வேலி சென்று ஆங்கிலக் கல்வி கற்றுக் கொள்ளுமாறு அவன் தந்தை வற்புறுத்தினார். அச் செயல், சிங்கக் குட்டியைப் 'புல்லை உண்' என்று சொல்வது போலவும், பார்ப்பனப் பிள்ளை ஒருவனிடம், 'புலால் வாணிகம் நல்லது அதைச் செய்' என்று சொல்வது போலவும் இருந்ததாம் பாரதிக்கு. ஆங்கில மொழியின் மீது வெறுப்பா பாரதிக்கு; இல்லை. பின் ஏன் இப்படிப் பேசினான். ஆங்கிலப் பள்ளிக்குச் செல்வோர் நம் தாய் நாட்டின் பெருமையை அறிந்து கொள்ள முடிவதில்லை.

சேரன் தம்பி சிலம்பை இசைத்ததும்

தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறை செய்ததும்

பாரில் நல்லிசைப் பாண்டிய சோழர்கள்

பார் அளித்ததும் தர்மம் வளர்த்ததும்

அவர்கட்குத் தெரியாது. பாரதியின் தந்தையும் இஃதை உணரவில்லை. பாரதியை நெல்லை இந்துக் கல்லூரிக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைத்தார். விளைவு என்ன?

செலவு தந்தைக்குஓர் ஆயிரம் சென்றது;
 தீதுள னக்குப் பல்லாயிரம் சேர்ந்தன;
 நலம் ஓர் எள்துணையும் கண்டிலேன், இதை
 நாற்பதாயிரம் கோயிலில் சொல்லுவேன்

எனப் பாரதி தன் சுயசரிதையில் இவ்வாறு கூறுகிறார்.
 வைரமுத்து, பாரதியின் பள்ளிப் படிப்பை, பாரதி
 குமுறியதை விடக் குமுறிப் பாடுகிறார்.

நெல்லை இந்துக் கல்லூரியின்
 ஜன்னல் வழியே
 வானத்தை அல்லவா
 வாசித்துக் கொண்டிருந்தான்?

அந்தக் காலம்
 அந்த
 இளைய தீபத்திற்கு
 இருண்ட காலம்.

இரத்தம் கசியும்
 பூவைப் போலவும்...
 சிறகு எரியும்
 பறவை போலவும்...
 பள்ளிச் சிறையில்
 பாரதி கருகினான்.

எதனால் அப்பள்ளி பாரதிக்குச் சிறையாயிற்று. அவ
 னுடைய விரிந்த நோக்குக்கும் புரட்சிப் போக்குக்கும்
 அக்கல்வி ஏற்றதாயில்லை.

அக்கினிக் குஞ்சு
 வைக்கோற் கூட்டுக்குள்
 வாழ முடியுமா?

தமிழ் மொழிக்கு உயர்வு தந்தவன் பாரதி; 'உலகில்
 மக்கள் எந்தக் குறையினாலே வாடுகிறார்களோ அந்தக்
 குறையைப் போக்க ஒரு தலைவனை இயற்கை படைத்
 தளிக்கும். ஜாரின் கொடுமை தாங்கா உருசியம் இலெனினை

என்றது; முத்தி சிலரது சொத்து என்றிருக்கும்போது
இராமாநுசர்கள் தோன்றியே தீர்வர். இந்த இயற்கை
நியதியின் அடிப்படையில்

தமிழகம் தமிழுக்குத் தரும் உயர் வளிக்கும்
தலைவனை எண்ணித் தவங்கி டக்கையில்
இலகு பாரதிப் புலவன் தோன்றினான்
என்பார் பாவேந்தர் பாரதிதாசன்.

அது மட்டுமா?

வாளேந்தும் மன்னர்களும் மானியங்கொள் புலவர்களும்
மகிழ்வாய் அந்நாள்
தோளேந்திக் காத்தநறும் தமிழ்மொழியை, தாய்மொழியை
உயிரை, இந்த
நாளேந்திக் காப்பவர்யார், நண்ணுநர்யார்? என அயலார்
நகைக்கும் போழ்தில்,
தோளேந்திக் காத்த உயர் சுப்பிரமணிய பாரதியார்
நாமம் வாழ்க

என்றும் வாழ்த்துவார். அந்த உணர்வுடனேயே வைரமுத்து
வும் பாரதியால் மொழிக்குப் புதிய நாவு கிடைத்ததைக்
குறிப்பிடுவார்.

தமிழுக்குப் புதுரத்தம்
தந்த கவிஞனே!
முந்து கவிகளெல்லாம்
மொழிக்குக் கடன்பட்டவர்கள்;

ஆனால்,
மொழியே கடன்
முதன் முதலாய்
உனக்குத் தான்;

கம்பனுக்குப் பிறகு
காணாமல் போன தமிழ்
எண்ணூறு வருஷம்
என்ன செய்தது?

வரகனியே! உன்னை
வரமாய்ப் பெறுவதற்குத்
தலைமறைவாய் இருந்து
தவம் இயற்றியதோ?

வைரமுத்து எதைச் சொன்னாலும் அதில் அது ஒரு புது
அழகு இருக்கும்; நினைந்து நினைந்து நெஞ்சில்
கொள்ளத் தக்க சொற்கள் இருக்கும்; என்றுமே நெஞ்சை
விட்டகலா நேயம் இருக்கும்.

புதுவையில் குவளைக் கண்ணன் பாரதிக்கு உதவி
னான் என்பதை அழியா எழுத்தோவியம் ஆக்குகிறார்.

அவன்
பாரதி என்னும்
குயிலுக்கு ஆடைதந்த
பேகன்.

இதைப் படிக்கும்போது இராமலிங்க அடிகளாரின், 'மயில்
குயிலாச்சுதடி' என்ற தொடர் மனத்துள் சிறகு விரிக்கிறது.

பாரதியின் கண்ணீர் துடைக்க
அவன்
பத்து விரல்களும்
சுட்டு விரல்கள் ஆயின.

வைரமுத்துவின் காவியம் வரிக்கு வரி எழுச்சி,
ஆத்திரம், சினம் ஆகியவற்றை அள்ளித் தெளிக்கின்றன.
பாரதியின் ஆவேசப் பேச்சை,

கடற்கரையில்
பாரதி நடத்திய
கோபக் கூட்டங்கள்,
காற்று வாங்க
வந்தவரை
வேர்க்கவைத்து அனுப்பின

என அருமையாக எடுத்துரைக்கிறார். இந்தியா பத்திரிகையில் பாரதி எழுத முடியாமல் அடக்கப் பட்டதைச் சொல்லும்போது,

நம்
அர்ச்சுனனின்
அம்பும் வில்லும்
கௌரவ சேனையால்
களவாடப்பட்டதே

எனப் பழங்காப்பியச் செய்திகளைப் பொருத்தமுற நினைவுக்குக் கொணரும் உத்தி நெஞ்சை ஈர்ப்பதாயுள்ளது.

சிலர்
வரலாற்றின் வார்த்தைகள்;
சிலர்
வரலாற்றின் வாசகங்கள்;
அவனோ அத்தியாயம்.

என்பதை மெய்ப்பிப்பதாக வைரமுத்துவின், 'கவிராஜன் கதை' விளங்குகிறது.

'சூரியனைப்போல் வேஷமிட முடியுமா விளக்கு?'
'அக்கினித் தரையில் விழுந்த அயிரை மீனாயினாள்'
'செட்டியாரின் உறுதிமொழி சகாராவில் ஒரு நைல் நதியானது'
'தொட்டிலே கலைத்து விட்டது தூக்கத்தை'
'இயற்கை, கவிஞனின் கற்பனைக்குத் தாய்முலை'

என்பன போன்ற புதுக்கவிதைத் தொடர்கள் இக்கதை இராச்சியத்தை ஆட்சி செய்கின்றன.

வைரமுத்து சொல்வது போல, பாரதி!

உனக்கு மரணமில்லை!
கவிஞனும்
காற்றும்
மரித்ததாய் ஏது
சரித்திரம்?

குழந்தைப் பாடல்

பாலராமாயணம்

குழந்தைகளுக்காக ர.அய்யாசாமி என்பார், 'பாலராமாயணம்' பாடியுள்ளார். குழந்தைகள் பாடி மகிழும் வகையில் இஃது அமைந்துள்ளது.

கோசலம் என்றொரு மாநிலமாம்;
கோமான் தசரதன் மன்னவனாம்;
காசினி முழுவதும் ஒளியூட்டும்
கதிரோன் மரபில் உயர்ந்தவனாம்!

என எளிய இனிய நடையில் காப்பியம் செல்கிறது. கம்பனையொட்டி எழுதியுள்ள இக்காப்பியத்தில் கம்பராமாயணத் தொடர்களைக் குழந்தைகட்கு ஏற்றவாறு எளிமையாக்கித் தர ஆசிரியர் முயல்கிறார்.

இராமன் மிதிவை நகருக்குள் சென்றபோது மாடத்தில் நின்றிருந்த சீதையைக் கண்டான்; அவளும் அவனைக் கண்டாள்; 'இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினர்' என்பார் கம்பர். இதனைப் பாலராமாயணம் பாடுகிறது:

மன்னரசி எனச்சீதை
கன்னிமனை நின்றாள்;
மேல்மாடம் விழிஉயர்த்தி
ராகவனும் கண்டான்;

உன்னியநன் நினைவெல்லாம்
ஒளிஅமுதம் பாய,
ஒருவர்மனம் மற்றொருவர்
குடிபுகுந்து கொண்டார்.

கைகேயி இராமனிடம் அவன் தந்தை, இராமன் பதினான்
காண்டுகள் காடேக வேண்டும் என்றும் பரதன் நாடாள் வேண்
டும் என்றும் கட்டளையிட்டுள்ளான் எனச் சொன்னான்.

அரியணை பரதன் ஏறி
அவனியை அரசு கொள்வான்;
மருவிநீ பதினான் காண்டு
மலர்வனம் உறைவாய் என்றான்.

'அன்னை நின் வார்த்தை வேறு
மன்னவன் ஆணை வேறா?
பின்னவன் பெருமை, என்றன்
பெருமையே' என்றான் ராமன்.

தாயுரை காண்டு, தந்தை
தாளிணை மனத்தில் போற்றிப்
போயினன்; விடையும் பெற்றான்;
புதுமலர்ப் பொலிவு பூத்தான்.

எனும் பாடல்கள் குழந்தைகள் படித்துப் புரிந்து
கொள்வதற்கேற்ற முறையில் எளிய நடையில் பாடப்
பட்டுள்ளன. கம்ப ராமாயணப் பாடல்களின் கருத்தும்
உள்ளவாறே அமைந்துள்ளது.

குகன்,

குன்றென உயர்ந்தவன்; கரியவன்;
குறுகிய தோலுடை பூண்டவன்;
வென்றியும் வீரமும் வாய்ந்தவன்;
வில்லிலும் வாளிலும் வல்லவன்.

என அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறான். கம்ப இராமாயணப் பாடல்களைப் படிப்பது போன்ற எண்ணமே ஏற்படுகிறது.

காப்பியத்தில் கார்கால வருணனை சிறப்பாக உள்ளது; கதிரோன் தென்திசைப் பயணம் கொண்டான்; குயில் குரல் அடங்கியது; இடி முழங்கி மழை பெய்தது; நதியின் இரு கரையிலும் தண்ணீர் மேலியது; வெளி எங்கும் கடும் பனி.

விண்வெளியில் தென்திசையை
வெங்கதிரோன் நாடிவர
மண்ணுலகம் இருள் பெருக
மாங்குயிலும் இசைமறக்க

இடிமுழி மழைபொழிய
இருகரையும் நதிபரவ
நெடுமரமும் பெருங்காற்றில்
நிலைதவறிக் கிளைமுறிய

உடல்ஒடுங்கி உயிர்வருந்த
ஊர்எங்கும் குளிர்உறைய
கடல்அலையில் பனிஉலவக்
கார்காலம் வந்ததுவே!

குழந்தைகள் பாடுதற்கேற்ற இனிய சந்தத்தில் பாடல்கள் உள்ளன.

வீடணானனுக்கு அடைக்கலம் தந்தபோது இராமன், அவனுக்கு இலங்கை அரசை அளித்து, அவனைத் தம்பியாகவும் ஏற்றுக் கொண்டான்.

ஆழியான் அவனை நோக்கி, அருள்சுரந்து உவகை கூற, ஏழினொடு ஏழாய் நின்ற உலகும், என்பெயரும், எந்நாள் வாழும்நாள் அன்றுகாறும், வாள்எயிற்று அரக்கர் வைகும் தாழ்கடல் இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே, தந்தேன் என்றான்.

குகனொடும் ஐவர்ஆனேம் முன்பு; பின் குன்று சூழ்வான்
மகனொடும் அறுவர் ஆனேம்; எம்முழை அன்பின் வந்த
அகன்அமர் காதல்ஐய! நின்னொடும் எழுவர் ஆனேம்;
புகல்அரும் கானம் தந்து, புதல்வரால் பொலிந்தான் நுந்தை.

இவை கம்பராமாயணப் பாடல்கள். இவற்றைக் குழந்தை
கள் அறியும் முறையில் பாலராமாயணம் எளிமையாக்கித்
தருகிறது.

“என்பெயர் உள்ள நானும்
இருநிலம் இருக்கும் நானும்
பொன்முடி அரசு நீயே
பூணுக” என்றான் செம்மல்.

குகனொடும் ஐவர் ஆனோம்;
குன்றிலே அறுவர் ஆனோம்;
மகிழ்வுற மன்னா, இந்நான்
எழுவராய் வளர்ந்தோம்” என்றான்.

இராமன் அயோத்தி மீண்டு முடிசூடிக் கொண்டான்;
மக்கள் தாங்களே முடி சூடிக் கொண்டது போல
மகிழ்ந்தனர்.

மன்னவன் சிரத்தில் மணிமுடி விளங்க,
வையக மக்களும், தமது
சென்னியில் மகுடம் சேர்ந்ததே போலச்
சிறந்தனர், உவகையில் வாழ்ந்தார்

என உவகையோடு ஆசிரியர் காப்பியத்தை முடிக்கிறார்.

நான்கு, ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கும் மாணவன்கூடப்
படித்துப் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் இனிய முறையில்
காப்பியம் புனையப்பட்டுள்ளது.

பாட்டிலே காந்தி கதை

அழ.வள்ளியப்பா அவர்கள், 'பாட்டிலே காந்தி கதை'யைத் தருகிறார். காந்தியைப் பாத்தறியாத சிறுவன் தன் அண்ணனிடம்,

அண்ணா காந்தி கதையைக் கேட்க
ஆசை மிகவும் உண்டு - அதை
அழகாய்ச் சொல்வாய் இன்று!
கண்ணா உனது விருப்பம் போலக்
காந்தி கதையைச் சொல்வேன்
கருத்தில் பதியச் சொல்வேன்!

அண்ணன் கதை சொல்ல, தம்பி கேட்டு,

மாந்தருக்குள் தெய்வம் - அவர்
வழியைப் போற்றி நடப்பேன்;
காந்தி போல வாழ்வேன் - நல்ல
கருணை மனிதன் ஆவேன்;

என உறுதி பூணுகிறான்.

காந்தி சிரவணன் கதைப் புத்தகத்தைப் படித்தார்.

சிரவணன் என்றொரு மகனிருந்தான் - அவன்
தெய்வமாகப் பெற்றோரைக் கருதி வந்தான்;
குருடராய்ப் பெற்றோர் இருந்து வந்தும் - எந்தக்
குறையும் இல்லாமலே காத்து வந்தான்;
கண்ணில்லாத தாயையும் தந்தையையும் - தோளில்
காவடி கட்டியே தூக்கிச் சென்றான்;
புண்ணியத் தலங்களைச் சுற்றிவந்தான் - அந்தப்
புதல்வன் கதையைப் படித்ததுமே,

அன்ணையை தந்தையை உலகினிலே - மிக
 அருமையாய்ப் போற்றிட வேண்டுமெனும்
 உண்மையை காந்தி அறிந்தனராம் - அதை
 உள்ளத்தில் நன்கு பதித்தனராம்!

சிரவணன் கதையைப் படித்தார்; பெற்றோரைப் பேணிட
 வேண்டுமென உணர்ந்தார். அரிச்சந்திரன் நாடகம்
 பார்த்தார்; எப்போதும் உண்மையே பேச வேண்டுமென
 உறுதி பூண்டார்.

அரசனாக வாழ்ந்து வந்த
 அரிச்சந் திரனோ, சூழ்ச்சியாய்
 அரசி ழந்து மனைவி மக்கள்
 அடிமை யான நிலையிலும்,
 'உண்மை ஒன்றே உரைப்பேன், இந்த
 உயிரே போவ தாயினும்'
 என்று சொன்ன காட்சி காந்தி
 இதயம் தொட்டு விட்டது.

'உண்மை நானும் உரைப்பேன்' என்ற
 உறுதி காந்தி கொண்டனர்;
 கொண்ட தோடு வாழ்ந்தும் காட்டிக்
 கோபு ரம்போல் உயர்ந்தனர்.

குழந்தைகள் மனதில் எதுவும் எளிதாகத் தோய்ந்து
 விடும். ஆதலின் ஆகாதவற்றை, வேண்டாதவற்றை
 அவர்களிடம் கூறக் கூடாது; நல்லதையே அவர்களுக்கு
 நன்மை பயப்பதையே தெரிந்து சொல்ல வேண்டும்.
 அழ.வள்ளியப்பா இதனை மிகவும் செம்மையாகச்
 செய்துள்ளார்.

நண்பன் ஒருவன் கறி உண்டால் வீரம் வரும்; உடல்
 உறுதி பெறும் எனச் சொல்லி ஆட்டுக் கறியின் துண்டம்
 ஒன்றைக் காந்தியைத் தின்ன வைத்துவிட்டான். காந்தி
 யின் குடும்பம் புலால் உண்ணாத குடும்பம்; நண்பன்

சொன்னதும் துன்று விட்டாரே தவிர மனத்தினுள்,
பெருங்கலக்கம். இரவில் தூங்கும் வேளையில்,

வயிற்றுக் குள்ளே ஆடு வந்து
நிற்க லானது;
வாயை விட்டு 'மேமே' என்று
கதற லானது;
உயிரைக் கொன்றே ஊனைத் தின்னல்
தப்புத் தப்பென
உணர்ந்தார்; அதனை எண்ணி எண்ணி
உருக லாயினார்.

காந்தி படிப்பதற்காக இலண்டன் செல்ல இருப்ப
தறிந்த நண்பர்கள் விருந்தொன்று வைத்தனர். விருந்து
முடிந்ததும் நன்றி கூற, தான் எழுதிக் கொண்டு வந்திருந்
தைப் படிக்க எடுத்தார்; வார்த்தைகள் வெளிவர
வில்லை; உடல் வியர்த்தது; தொண்டை அடைத்தது;
அவர் என்ன பேசினார் என்றே புரியவில்லை.

நண்பர்கள் மத்தியில் பேசிடவே - அன்று
நடுங்கித் திணறிய காந்திமகான்,
அந்நிய ரும்மிகப் போற்றிடவே - பல
ஆயிரங் கூட்டத்தில் பேசிவிட்டார்!

காந்தியடிகள் எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்ததைக் கவிஞர்
எடுத்துரைக்கிறார். அவர் இரயிலில் மதுரை செல்லும்
வழியில் உழவர்கள் அனைவருமே கந்தல் உடுத்தி
யிருந்ததைக் கண்டார்.

வாடிடும் உழவர் நிலைமை கண்டு
வருந்திய காந்தியும் அன்றுமுதல்
ஆடை குறைக்க முடிவுசெய்தே
அணிந்தனர் நாலு முழவேட்டி.

நித்தம் கீதை படிப்பார்; நெஞ்சார இறைவனைத்
தொழுவார். புத்தர், ஏசு, நபி எடுத்துரைத்த உண்மை
களை உணர்ந்து பின்பற்றுவார்.

தாய்ப்பால் போலவே அவசியமாம்
 தாய்மொழி! என்றே உணர்த்தி வந்தார்;
 தாய்மொழி தன்னில் சுயசரிதை
 'சத்திய சோதனை' எழுதி வைத்தார்.

தமிழகத்தில் குழந்தைகட்குத் தமிழே தெரியாத நிலை ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சம் எழுகிறது. தமிழ் தெரியாமலேயே பட்டப் படிப்பைப் படிக்க முடியும் என்பது இப்போதைய நிலை. மொழி பற்றிய காந்தி அடிகளின் கருத்தை மாணவர் மனங்களில் விதைக்க வேண்டும். மாணவர்கட்குச் சொல்வதைவிடப் பெற்றோர் உணரச் செய்ய வேண்டும். குழந்தை ஆங்கிலம் படித்தால்தான் உலகில் வாழ முடியும் எனும் குருட்டு நம்பிக்கை கொண்டுள்ள பெற்றோர் ஏராளம்! ஏராளம்!

நாடு விடுதலை பெற்றது. காந்தியடிகள் எங்கிருந்தாலும் மாலை வேளையில் மக்களுடன் ஒன்றாய்க் கூடி வழிபாடு நடத்துவது வழக்கம். டில்லியில் ஒரு நாள் மாலையில் வழிபாடு செய்ய வந்தார். கொடியவன் ஒருவன் அவர் அருகில் வந்து நல்லவன்போல வணங்கி நடித்தான்; யாரும் எதிர்பாரா நிலையில் அடிகளைச் சுட்டு விட்டான். 'ஹே ராம்' எனச் சொல்லிக் கீழே சாய்ந்தார்; மரணம் தழுவியது.

தேசப் பிதாவை இழந்தோமெனச்
 சித்தம் கலங்கினர் இந்தியர்கள்;
 ஆசிய ஜோதி மறைந்ததென
 அகில உலகும் அழுதனவாம்!

அண்ணனிடம் காந்தி கதையைக் கேட்ட தம்பி,

உண்மை அகிம்சை இரண்டும் - அவர்
 உயர்ந்த கொள்கை ஆகும்;
 கண்ணைப் போல அவற்றை - நானும்
 கருதிக் காத்து வருவேன்

என உறுதி பூணுகிறான்.

குழந்தைகள் விரும்பும் நேரு காவியம்

துரை. மாலிறையன் என்பார் இளமைப் பருவம், புரட்சிப் பருவம், விடுதலைப் பருவம், ஆட்சிப் பருவம், அமைதிப் பருவம் என ஐந்து பருவங்களில் 'குழந்தைகள் விரும்பும் நேரு காவியம்' என்றொரு பெரிய காப்பியத்தைப் படைத்துள்ளார்..

“குழந்தைகளால் விரும்பப்பட்டவர் நேரு. ஆகையாலும், குழந்தைகளே அன்றி முதிர்ந்தவர்களும் கற்பதற்கேற்ற எளிய நடைப் பாடல்களைக் கொண்டதாக இந்நூல் அமைந்ததாலும், இரு பொருளும் தோன்ற, 'குழந்தைகள் விரும்பும் நேரு காவியம்' எனப் பெயரிட்டேன்” என்கிறார் ஆசிரியர்.

“பாலுண்ணும் குழந்தைக்குப் பருப்புச் சோற்றையும் ஊட்டுவதுபோல, சில நுண்ணிய கருத்துகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் ஆங்காங்கே சேர்த்துள்ளேன்” என்றும் கூறுகிறார்.

நம்நாடு விடுதலை பெற்ற வரலாற்றையும் அதற்காக உழைத்த தலைவர்களையும், அவர்களுடைய தியாகத்தையும் தொண்டுகளையும் குழந்தைகள் அறிந்தால்தான் அவர்கள் நாட்டுப் பற்றுடன் நாட்டு முன்னேற்றம் பற்றிய எண்ணமும் கொள்வர்.

இளமையில் அரச குடும்ப வாழ்க்கை வாழ்ந்த நேரு, நாட்டின் அடிமை நிலையை மாற்றிட, அடைந்த இன்னல்கள் எத்துணை? எத்துணை? எத்துணை முறை சிறைவாசம், இவற்றையெல்லாம் குழந்தைகள் அறிய வேண்டுமல்லவா? அதற்காகவே இக்காப்பியம்.

இளைய குழந்தைகளும் படிக்க முடியும் என்றாலும் பாடல்களின் எண்ணிக்கை அவர்களை அயர வைத்து விடும். மேல் வகுப்பு மாணவர்கட்கு ஏற்ற காப்பியம் இது எனலாம். நேருவின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் கூறப்பட்டுள்ளன. குழந்தைக் காப்பியம் என்பதைவிட, குழந்தைகட்குரிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ள பெருங்காப்பியம் என்றே கூறலாம்.

இந்திய நாட்டிற்கு நேரு ஒரு நல்ல இசை போன்றவர் என்பதால் அவர் பிறப்பு இசைப்பாடலாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

நேரு பிறந்தார் நம்ம - நேரு பிறந்தார்

சீரும் சிறப்பும் எங்குமே செழிக்கப் பிறந்தார்

என்ற எடுப்பிலே தொடங்கி, தொடர்பு, முடிப்புடன் பாடல் நிறைவு பெறுகிறது. நேரு பிறந்ததைக் கேட்டதும் கொண்டாட்டம் கொண்டவையும் உண்டு; திண்டாட்டம் பெற்றவையும் உண்டு.

நேரு பிறந்தது கேட்ட - விடு

தலைக்குக் கொண்டாட்டம்.

ஆனால்,

நேரு பிறந்தது கேட்ட - அடிமைத்

தனத்துக்குத் திண்டாட்டம்.

நேரு குழந்தை, சிறுவனாய் வளர்கிறார். சுறுசுறுப்பும் எளிமையும் அவருடைய சொத்துகள் ஆகின்றன.

குதிரை ஏறுவார் சின்ன நேரு
 குதித்து விளையாடுவார் சின்ன நேரு
 எதிலும் வெல்லுவார் சின்ன நேரு
 எளிமை யானவர் சின்ன நேரு.

நேரு சமய வேறுபாடு காட்டாவிட்டாலும் சமயம், மதம், கடவுள் இவற்றில் நம்பிக்கையற்றவர். மனிதன் உழைப்பை நம்ப வேண்டுமே தவிர, 'எல்லாம் கடவுள் செயல்' எனச் சோம்பியிருக்கக் கூடாது.

எல்லாத் திருநாளும் - அவர்
 இருந்து கண்டாலும்,
 பொல்லாச் சமயத்தில் - ஆர்வம்
 புகுந்திடக் காணாமே;
 நல்ல மதமென்றால் மக்கள்
 நன்மைக்கே வேண்டும்;
 சொல்லொடு செயல் ஒன்றா மதத்தால்
 சோம்பல் வளரும் என்றார்.

நேரு இங்கிலாந்து நாட்டுக்குப் படிக்கச் செல்கிறார். தந்தை மகனுக்கு வாழ்த்துரை கூறுகிறார். தந்தையும் கற்றறிந்த மேதை; ஆதலின் மகனும் கல்வியில் தேர்ச்சி யுடையவனாகவும், உலகம் வாழ உழைக்கக் கூடிய உள் ளம் பெற்றவனாகவும் இருக்க வேண்டுமென எண்ணுகிறார்.

ஆகவே,

காசு பணத்தைப் பார்க்கிலேன்,
 கல்வி நலத்தைப் பார்க்கிறேன்;
 மாசு மறுவே கலந்திடா
 மனிதன் ஆதல் நன்மையே!
 வீசு புகழாய் வையமே
 விளங்கச் செழித்தல் வேண்டுமே!
 கூசும் செயலைச் செய்திடாக்
 கொள்சை யோடு வாழ்வாய்!

என வாழ்த்தி அனுப்புகிறார்.

நேருவுக்குத் திருமணம்; ஒன்பது நாள் திருமணம்;
வகை வகையான விருந்து.

வெள்ளித் தட்டில்
விருந்துண் டவர்கள்
விரும்ப வாழ்த்தினார்கள்!

பொன்னால் ஆன
தட்டில் உண்டவர்
புகழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள்!

நேருவின் மகள் இந்திரா; அவர் பெரோசு காந்தியைக்
காதலித்து மணம்செய்து கொள்ள விரும்பினார். பெரோசு
காந்தி பார்சி மதத்தைச் சார்ந்தவர்.

இந்து சமயம் பார்சியுடன்
இங்குக் கலக்க லாகுமோ?
இந்தியாவில் இச்செயலை
ஏற்றுக் கொள்ள லாகுமோ?

என்று எங்கும் திருமணத்திற்கு எதிர்ப்புக் கிளம்பியது.

பூத்தமலரில் தேள்ளடுக்கப்
பொன்வண்டுக்குத் தடைஏனோ?....

ஓடித்திரியும் இளமானுக்கும்
ஒடுங்கிக்கிடக்கும் வலைஏனோ?
பாடித்திரியும் பசுங்கிளிக்குப்
பதுங்கித்திரியும் நிலைஏனோ?

என, காந்தியடிகள் அறிவுரை கூற அனைவரும்
அடங்கினர்.

நாட்டுக்காக அயராதுழைத்த நேரு 1964 மே 27-ல் உயிர்
துறந்தார். அவரை சமாதானப் புறா என உலகு
கொண்டாடி வந்தது. அந்தப் புறா இப்போது பறந்து
விட்டது.

உயர வானில் செல்லுதே
உலகு போற்றும் வெண்புறா;
துயரம் போக்க உழைத்தபின்
தொலைவில் பறந்து போகுதே;
வயலும் கடலும் வாழ்த்தவே
வறியவர் உள்ளம் போற்றவே
பயன்கள் யாவும் தந்தபின்
பறந்து பறந்து போகுதே!

விடுதலைப் போராட்டத்தில் நேருவின் பங்கு தனிச் சிறப்புடையது. நுணுக்கமான அப்பகுதியை பருப்புச் சோற்றை ஊட்டுவதை விட்டு விட்டு, குழந்தைக்குப் பாலூட்டுவது மட்டுமே இங்குக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

பன்மலர்க் கொத்து

இரட்டுற மொழிதல் காப்பியம்

இரவீச மரபினர் காதை

சிலேடைக் கவியில் அமைந்த காப்பியம் ஒன்று இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியுள்ளது. இராம காதையும் பாரதமும் தனித் தனிக் காப்பியங்களாக வழங்கி வருகின்றன. இவை இரண்டையும் சிலேடை முறையில் இணைத்துத் தெலுங்கில் பிங்கலி சூரன்னா என்பவர், 'இராகவ பாண்டலீயம்' என இயற்றியுள்ளார். இந்நூல் விசயநகரப் பேரரசின் கீழிருந்த சாமந்தனாகிய 'ஆருவீட்டி பெத வேங்கடப் பிரபு' என்னும் குறுநில மன்னனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கப் பாடப்பெற்று அவன் அவையிலேயே அரங்கேற்றமும் பெற்றதாம். இந்நூலைத் தமிழில் இராசீபுரம் மாரய்ய ஆசாரியார் 'இரவீச மரபினர் காதை' என வடித்துள்ளார். மாரய்ய ஆசாரியார், 1932-இல் பாடத் தொடங்கினார். இடையில் பல்வேறு இடர்ப்பாடுகளினால் 1938-இல் தான் பாடி முடித்தார். அவர் 27.9.1942-இல் இயற்கை எய்தினார். நூல் 1964இல் வெளியாயிற்று.

இராகவ பாண்டலீய மெனும்நெடுங் காப்பி யத்தைத் தராதல மிலகும் வண்ணஞ் சாற்றுக், மகிழ்வன், என்றோர் இராக்கன னிடைப்போங்(து) ஈசன் இயம்ப, வாய்ந்துடல் சிலிர்த்தப் பராபரன் திருநா மத்தைப் பன்முறை நினைந்து மாதோ.

ஓர் இரவில் ஈசன், "இராகவ பாண்டலீயம் எனும் காப்பியத்தைப் பாடுக, மகிழ்வேன்" என்று கனவில் கூறினன்; உடல் சிலிர்த்து இறைவன் திருப்பெயரை நினைந்து நினைந்து எழுதலானேன்" என நூல் பாடிய வகையை ஆசிரியர் பாயிரத்தில் எடுத்துரைக்கிறார்.

மூல நூலாசிரியர் காப்பியத்திற்கு வைத்த பெயரில் சிலேடை இல்லை. மாரய்ய ஆசாரியாரோ நூலின் தலைப்பிலும் சிலேடையை அமைத்துள்ளார். இரவீச மரபினர் என்பது, இரவு ஈசன் + மரபினர் எனப் பிரித்துச் சந்திர குலத்தவராகிய பாண்டவர் கதை எனவும், இரவி + ஈசன் + மரபினர் எனப் பிரித்துச் சூரிய குலத்தவனான இராமகாதை எனவும் இருபொருள் கொள்ள இடமளிக்கிறது.

பாடல்களை ஒருவகையில் அன்வயப்படுத்திப் படித்தால் இராமாயணக் கதை நிகழ்ச்சியும், வேறொரு வகையாக அன்வயப்படுத்தி நோக்கினால் பாரதக் கதை நிகழ்ச்சியும் அமையுமாறு நூல் முழுதும் பாடப் பெற்றுள்ளது. சான்றுக்கு ஒரு பாடல்:

குன்றாத புகழுறும் அந் நகர்வாசன்,
சாலவிளங் குந்தி நேசன்,
என்றார்வத்(து) அறிஞருரை நெடுஞ்சுமித்தி
ரோல்லாசன், எதிர்ப்போர் தம்மை
வென்றாத ரிப்போரற்று அறயர்வோரைக்
காக்கு நெறி, மேலுநீதி
நின்றாட்சி புரிநாளில், வனவேட்டைக்(கு)
எழுந்துசெலும் நினைவு கொண்டான்.

இராமாயணப் பொருள்:

அந்நகர்வாசன் அவ்வயோத்தி மாநகரில் வாழ்ந்து வரும் தயரதன்;

சாலவிளங்கும் மிக்க பேரொளியோடு திகழும்;

திநேசன் (திநம்+ஈசன்) சூரியனைப் போன்ற

புகழொளியுடையவன் என்று;

ஆர்வத்து அன்பினால்;

அறிஞர்உரை அறிஞர்களால் புகழ்ப்படுபவனாகிய;

சுமித்திரா உல்லாசன் சுமித்திரா தேவியின் மனம்
மகிழும்படியான தன்மை வாய்ந்த தயரதன்.

பாரதப் பொருள்:

அந்நகர்வாசன் அவ் வத்தினாபுரம் என்னும் நகரில்
வாழும் பாண்டு மன்னன்;

சாலஇளம் மிகவும் இளமை வாய்ந்த;

குந்திநேசன் குந்திதேவியின் கணவனும்;

நெடும் வழி வழி வந்த, நற்குணம் மிக்க;

மித்திர நண்பர்கள் உள்ளத்திற்கு;

உல்லாசன் களிப்பையுண்டாக்குபவனாகிய தருமன்.

காப்பியத்தை இராமாயணமாகப் படித்து வரும்போது,
“குன்றாத புகழுடைய அயோத்தி மாநகரில் வாழ்ந்து
வருபவனும், மிக்க பேரொளியோடு திகழும் சூரியனைப்
போன்ற புகழொளி உடையவன் என்று அறிஞர்களால்
புகழ்ப்படுபவனும், சுமித்திரா தேவியின் மனம் மகிழும்
படியான தன்மை வாய்ந்தவனுமாகிய தயரதன், தன்னை
எதிர்ப்போரை வென்று, ஆதரிப்போர் இல்லாதவரைக்
காத்து, நீதிநெறி நின்று ஆட்சி புரிகின்ற காலத்தே, ஒரு
நாள் வனவேட்டைக்குச் செல்ல நினைத்தான்” எனப்
பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

பாரதமாகப் படித்து வரும்போது, “குன்றாத புகழுடைய
அத்தினாபுரம் எனும் நகரில் வாழ்ந்து வருபவனும்,
மிகவும் இளமை வாய்ந்த குந்தி தேவியின் கணவனும்,
வழிவழி வந்த நற்குணம் மிக்க நண்பர்கள் உள்ளத்திற்குக்
களிப்பை உண்டாக்குபவனுமாகிய பாண்டு மன்னன்,
தன்னை எதிர்ப்போரை வென்று, ஆதரிப்போர் இல்லாத
வரைக் காத்து, நீதி நெறி நின்று ஆட்சி புரிகின்ற காலத்தே,
ஒரு நாள் வனவேட்டைக்குச் செல்ல நினைத்தான்”
என்று கொள்ள வேண்டும்.

காதல் காவியம்

அமரன் அம்பிகாபதி

காவியங்கள் ஒன்பான் சுவை கொண்டவை; என்றாலும் வீரம், காதல் எனும் இரண்டு சுவைகள்தான் பெரும்பான்மை ஆட்சி செய்யும். இவ்விரு சுவைகளுள்ளும் காதற் சுவைக்கு முதன்மை கொடுத்து எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களே புகழ் பெறுகின்றன. உலக மொழிகள் எல்லாவற்றிலுமே இந்நிலையைக் காணலாம். வடமொழியில் காளிதாசன் பல இலக்கியங்களைப் படைத்திருப்பினும், 'சாகுந்தல நாடகமே' பெரிதும் போற்றப் படுகிறது. கிரேக்கப் பெருங்கவிஞர் ஓமர் எத்தனையோ காவியங்கள் செய்திருக்கிறார்; என்றாலும் அவர் எழுதிய காதற் காப்பியமான, 'டிராய் நகரத்து ஹெலன்' (Helen of Troy) தான் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் சேக்ஸ்பியர் பல நாடகங்கள் எழுதியிருப்பினும், 'ரோமியோ ஜூலியட்' நாடகமே முன்னணியில் நிற்கிறது. இவை போன்றே. 'பில்ஹணன் - யாமினி', 'லைலா - கயஸ் (மஜ்னூ), புகழ் பெற்றிருப்பதை அறிவோம். இவ்வகையில் தமிழில் அம்பிகாபதி அமராவதி காதல் கதை அமைந்துள்ளது.

அம்பிகாபதி அமராவதி காதல் கதைக்கு வரலாறு எதுவும் கிடையாது; இதனை நடந்த கதை என்று

சொல்ல முடியாது. நாடோடிக் கதை போல வழங்கி வந்த இதனை நாடகமாகவும், திரைக்கதையாகவும் ஆக்கியுள்ளனர்; முதன் முதலாக 1956-இல் சே.ர.குமாரசாமி இதனைத் தமிழ்க் காவியமாகப் படைத்துள்ளார். காவியங்கள் இன்பியல், துன்பியல் எனும் இரு முடிவுகளைக் கொண்டிருக்கும். அம்பிகாபதி - அமராவதி காவியம் துன்பியல் முடிவு கொண்டது; இன்பியல் முடிவுள்ள வற்றைவிடத் துன்பியல் முடிவு கொண்டவையே மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெறுகின்றன.

தனிப்பாடல் திரட்டு, தமிழ் நாவலர் சரிதை முதலிய நூல்களில் புலவர் ஒட்டக்கூத்தர் அவ்வையார், கம்பர், புகழேந்தி முதலியோருடன் கவிதைப் போர் நடத்தியதாகப் படித்திருக்கிறோம். கவிஞர் சே.ர.குமாரசாமி, இக்காப்பியத்தில் ஒட்டக் கூத்தரைக் தீக்குணன் (villain) ஆகப் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

குலோத்துங்கன் சோழ மன்னன்; அவன் அவையில் கம்பர் தாம் எழுதிய இராமாயணத்தை அரங்கேற்றுகிறார்; அவையினர் காவிய இன்பத்தில் மூழ்கினர்.

ஆராத நல்விருந்தோ? அமுதோ? நெஞ்சை
அள்ளுகின்ற கலைப்படையின் அணிவகுப்போ?
சேராத இன்பமெலாம் செழிக்கப் பெய்யும்
செந்தமிழின் அடைமழையோ?...

எனத் தீந்தமிழ்க் காவியத்தின் திறம் கண்டு வியந்தனர்.

ஒட்டக் கூத்தரும் அவரைச் சார்ந்த சில புலவர்களும், "மனைலியைப் பிறன் எடுத்துச் செல்ல, அமுது நிற்கும் இராமனைக் கடவுளாக்கிக் காட்டும், இஃது ஒரு காப்பியமா?" என இகழ்ந்து பேசினர். கம்பர் மகன் அம்பிகாபதி அவர்கட்குத் தக்க முறையில் மறுமொழி அளித்தான். புகழேந்திப் புலவர் காவியத்தின் மாண்பினை

மனம் குளிரப் பாராட்டினார்; அவையினர் கம்பரை, 'கவிச் சக்கரவர்த்தி' எனக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். மன்னன் அம்பிகாபதியைப் பாராட்டி வாழ்த்தினான். அம்பிகாபதியால் அவையில் அவமானமுற்ற ஒட்டக் கூத்தர் பொறாமைத் தீயில் வெந்து கருகினார்.

அம்பிகாபதியின் புலமையை அறிந்த அரசன் மகள் அமராவதி அவனைக் காதலித்தாள்; தோழி மேனகையிடம் தன் உள்ள நிலையை எடுத்துச் சொன்னாள்; மனத்தில் கொண்ட அம்பிகாபதியைத் தவிர தன் கண்கள் வேறெவரையும் ஏறெடுத்துப் பாரா என்றாள்; அவனை உடனே அடைய வேண்டும் என்றும் துடித்தாள்.

அமராவதி, அம்பிகாபதியை எப்படியும் காண வேண்டுமென்றாள்; ஒவ்வொரு நாளும் அம்பிகாபதி மலர்ச்சோலைக்கு வந்து கவிதை எழுதி வருவதைச் சொல்லி, அங்குச் சென்றால் அவனைக் காணலாம் என்றாள் தோழி.

மறுநாள் காலை; சோலையில் ஒரு மரநிழலிலிருந்து அம்பிகாபதி கவிதை புனைந்து கொண்டிருந்தான். அமராவதி அங்கே சென்றாள்; அவன், அவள் அழகைக் கண்டு,

நெஞ்செழுந்த கற்பனையே நேரில் வடிவுற்று
வஞ்சியென என்முன்னே வந்திங்கு நின்றதுவோ?

என மயங்கினான்; அவள் தன் காதலை வெளிப்படுத்தினாள். அவளை யார் என்று கேட்டான் அம்பிகாபதி.

மண்ணாளும் செந்தமிழின் பாவேந்தே! இச்சோழ
மண்ணாளும் வேந்தன் மகள், யான் அமரா
வதி காண் என மொழிந்தாள்!

மன்னன் மகள் என்றறிந்ததும் தன் மீது அவள் காதல் கொள்வது ஏற்றதன்று என்பதை விளக்கி,

ஆரமுதம் உண்ணும் அமர நிலையிருக்க,
கள்ளுண்ண ஏனோ கருதி அழிகின்றாய்;
போ! போ! என்னை மறந்து விடு

என்றான். ஆனால் அவளோ, தன் நிலைப்பாட்டினைப் புலப்படுத்தினாள்; அவளுடைய உறுதி கண்டு அம்பிகாபதியும் அவளை ஏற்றான்.

அன்றிரவு அவன் வருகைக்காக மாளிகையில் அமராவதி நின்றிருந்தாள். அம்பிகாபதி மாளிகையருகே வந்தான்; நூலேணி ஒன்றைத் தொங்கவிட்டனர் அமராவதியும் அவள் தோழி மேனகையும்; ஏறி மேலே வந்த பாவலன்,

ஆவி நிலைகொடுத்து, ஆரணங்கே! உன்னுறவை
மேனி அடைந்துவிட்டேன்

என அவளை அணைத்துக் கொண்டான். விடியற்காலை வீடு திரும்பினான்; நாள்தோறும் இந்தச் சந்திப்பு நடந்து வந்தது.

மன்னன் கம்பரையும் அம்பிகாபதியையும் புகழ்ந்து பேசி வருவதைப் பொறுக்க முடியாமல் ஒட்டக்கூத்தர், புலவர் சிலருடன் மன எரிச்சலோடு பேசி நின்றார்; அரசுப் பணியாளன் ஒருவன் வந்தான்; அம்பிகாபதி அமராவதியை நாள்தோறும் சந்தித்து வருவதைச் சொன்னான்.

ஒட்டக்கூத்தருக்குச் சரியான வாய்ப்புக் கிடைத்தது. மன்னனிடம் சென்று அவன் சினத்துக்குக் கொள்ளி வைத்தார். 'வெட்டி வீழ்த்துங்கள் அந்த வஞ்சகனை' என அரசன் ஆத்திரத்தில் துடித்தபோது, புகழேந்திப் புலவர் அங்கு வந்தார். நடந்தது எதையும் ஆராயாமல் நாட்டரசன் முடிவெடுக்கக் கூடாதென்றார். அம்பிகாபதி அமராவதி மீது காதல் கொண்டிருக்கிறானா என்பதை அறிய வேண்டும்; அதன் பிறகே மற்றதைச் சிந்திக்க வேண்டுமென்றார்.

அம்பிகாபதி அமராவதி மனநிலையை அறிய, புகழேந்திப் புலவர் அறிவுரைப்படி மன்னன் புலவர்கட்கு ஒரு விருந்து அளிக்க ஏற்பாடு செய்தான்.

புலவீர்! எனக்கு நீர்
நற்றமிழ் விருந்து செய்தீர்;
இன்றுநான் உமக்கெல் லோர்க்கும்
இன்சுவை விருந்து செய்வேன்

எனப் புலவர்கள் அனைவரையும் அழைத்தான். அம்பிகாபதியையும் அழைத்தான். அமராவதி பரிமாறினாள். 'அவள் எடுத்து வைக்கும் அடி நோவுமே! கையில் உள்ள தட்டின் சுமை இடையை வருத்துமே' எனக் காதல் வயப்பட்டு,

இட்ட(ட)அடி நோவ, எடுத்த(த)அடி கொப்புளிக்க,
வட்டில் சுமந்து மருங்கசைய.....

என்று பாடினான். அரசன் சினந்தான். அனைவரும் திகைத்தனர். கம்பர் தவித்தார். வீதியில், 'கிழங்கோ கிழங்கு' என்றோர் இன்குரல் கேட்டது. கலைமகளே கிழவி வடிவு கொண்டு வீதியில் கிழங்கு விற்றாள். அம்பிகாபதி பாடிய பாடலைக் கம்பர் முடித்தார்.

இட்டடி நோவ எடுத்தடி கொப்புளிக்க
வட்டில் சுமந்து மருங்கசையக் - கொட்டிக்
'கிழங்கோ கிழங்கு' என்று கூறுவாள் நாவில்
வழங்கோசை வையம் பெறும்.

அரசன் 'என்ன' என்று கேட்டான். கம்பர், "வீதியில் 'கிழங்கு' என்ற ஒலி கேட்டது; அச் சொல்லின் இனிமை குறித்துப் பாடினேன்" என்றார். அன்று அம்பிகாபதி பிழைத்தான்.

மறுநாள் அம்பிகாபதி அரசு மாளிகை சேர்ந்தான். காதலரிருவரும் ஆரத் தழுவிப் பேச்சின்றி நின்றனர்.

முச்சோட அணைத்திருவர் முழுகி நின்றார்;

'முறிந்திடுமோ எலும்பு'என்ன முயன்று சென்றார்!

அந்நேரம் அரசன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அம்பிகாபதியை இழுத்துச் சென்று சிறையிலடைக்குமாறு சொன்னான்.

மறுநாள் அரசவையைக் கூட்டினான். அம்பிகாபதி செய்த குற்றத்தைக் கூறி அவனைத் தண்டிக்கப் போவதாகச் சீற்றத்துடன் சொன்னான்.

புகழேந்தியார் மன்னனிடம்,

வண்ணமுறு மாமலரை வண்டு நாடி

வந்தடைந்து சேராதோ? வான மேகம்

திண்ணமுறு மாமலைமேல் திரண்டு சென்று

திரியாதோ? இளவேனில் திகழக் கண்டால்

பண்ணமைய மாங்குயில்தான் பாடா தோ?நற்

பச்சையில் கார்கண்டு ஆடா தோ!ஓ

எண்ணமுறு இளங்கணியின் எழிலைக் கண்டு

ஏந்திழையும் மாறியது இயற்கை யன்றோ?

என வாதாடிப் பார்த்தார்; பயனில்லை. அரசன் மனநிலையை மாற்றும் முறையில் அம்பிகாபதி நூறு பாடல்களை ஒரே வேளையில் பாடினால் அவன் புலமையை மதித்தாவது திருமணம் செய்து தரலாம் என்றும் இல்லையென்றால் தண்டிக்கலாம் என்றும் புகழேந்தியார் கூறினார். அரசன் பாடல்கள் நூறும் பேரின்பப் பாடல்களாகவே இருக்க வேண்டுமென்றான்.

அம்பிகாபதி பாட அமர்ந்தான். எதிரே மாளிகை மாடத்தில் அவன் கண்ணில் படாதவாறு நூறு பூக்களை வைத்துக் கொண்டு அமராவதி இருந்தாள். பாடல்களை எண்ணி வரக் கணக்கரை அமர்த்தினான் அரசன். அம்பிகாபதி முதலில் கலைமகள் காப்புப் பாடல் பாடினான். அமராவதி ஒரு மலரை எடுத்து வைத்தாள்.

நூறு பாடல் முடிந்ததும் மன்னன் மகள், 'வெற்றி வெற்றி' என அம்பிகாபதி காண நின்றாள். உடனே அம்பிகாபதி அவளைப் புகழ்ந்து பாடத் தொடங்கி விட்டான். காப்புச் செய்யுள் கணக்கில் வராது; தொண்ணூற்று ஒன்பது பாடல்களே பாடியுள்ளான் என்றார் கணக்கர். மன்னன், அம்பிகாபதியின் தலையை வெட்டுங்கள் என்றான். ஒட்டக் கூத்தரும் தூண்டி விட்டார். கம்பர் எவ்வளவோ வேண்டிப் பார்த்தார்; அரசன் மறுக்கவே அவையை விட்டு வெளியேறினார். புகழேந்தியின் அறிவுரையும் பயன் தரவில்லை. குலோத்துங்கன் தானே சென்று அம்பிகாபதியை வெட்டி வீழ்த்தினான்.

வெற்றிக் களிப்போடு வேந்தனும் கூத்தனும் சென்றனர். எதுரே ஓடி வந்த அமராவதியின் தோழியர்,

அரசே! அழகுஅம்பி காபதி சாவின்
கரைசேர்ந்த சேதி, அவள் காதில் புகுந்துவிட்ட
அந்த நொடிமுதலே, ஆராத் துயருற்று,
வெந்து இதயம் வெடித்து உயிர் துறந்தாள்

அமராவதி என்றனர். செய்தி அறிந்த கம்பரும் உயிர் விட்டார்.

குலோத்துங்கன் தவறு செய்து விட்டோமே என அலறினான்; கூத்தரும் தவறுணர்ந்து மனம் உருக அனைவரிடமும் மன்னிப்பு வேண்டினார். அத்தோடு கம்பர் விட்டுச் சென்ற உத்தர காண்டத்தைப் பாடி முடிப்பதாகவும் கூறினார்.

புகழேந்திரியாரின் அறிவுரைப்படி காவிரிக் கரையில் அம்பிகாபதி அமராவதிக்குச் சிலையும், அரச அவையில் கம்பருக்குச் சிலையும் அமைக்கப்பட்டன. "கம்பர் காவிய உலகிலே அழியா வாழ்வு பெற்றார்; அம்பிகாபதி - அமராவதி காதல் உலகிலே அழியா வாழ்வு பெற்றனர்."

கம்பராமாயணம் இக்கதையில் இடம் பெறுவதால், கம்ப ராமாயணத்தின் பெருமை கூறும் பல பாடல்கள் இக் காவியத்துள் உள்ளன.

வைகம் இருக்கு மட்டும்,
 வானகம் இயங்கு மட்டும்,
 துய்யநற் றமிழர் வாழ்வு
 தூர்ந்துபோ காத மட்டும்,
 செய்யின் கனிதை உண்ணும்
 செயல்மறை யாத மட்டும்,
 கையகத் தமிழ்க்கோ கம்பன்
 காவிய ஆட்சி போமோ?

கலையுள நெஞ்ச மெல்லாம்
 கம்பனுக்கு ஆட்சிப் பீடம்...

வெண்பாப் பாடுவதில் புகழேந்தி வல்லவர். 'வெண் பாவிற் புகழேந்தி' என்ற புகழரையும் உண்டு. நளவெண்பா அவருடைய உயரிய படைப்பு. அவரைக் காவிய ஆசிரியர்,

வெண்பாவின் பேருலகை வெற்றி கண்ட
 வெறித்தமிழ்த்தேன் புரந்தளிக்கும் வேந்த னான
 பண்பாவின் நயந்தெரிந்த பண்பார் நெஞ்சப்
 பாவலனாம் புகழேந்தி!

எனப் பாராட்டி மகிழ்கிறார்.

"இக் காவியத்தில் கம்பர், புகழேந்தி, ஒட்டக்கூத்தர் மூவரும் சமகாலத்தவராகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர்களின் முடிவு மாறு பட்டதாகும். கூத்தரை இதிலே தீக்குணப் பாத்திர மாகவும் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறெல்லாம் செய்தது கதைச் சுவைக்காகவே என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்" என்கிறார் ஆசிரியர்.

புலவர் காப்பியம்

ஊன்று கோல்

புலவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட புதியதொரு தமிழ்க் காப்பியம் இக்காலத்தில் தோன்றியுள்ளது. பண்டிதமணி கதிரேசனார் வரலாற்றினைக் கவிஞர் முடியரசன், 'ஊன்றுகோல்' என்ற பெயரில் காப்பியமாகப் புனைந்துள்ளார். கதிரெழுகாதை தொடங்கி சிலைகாண் காதை ஈறாகப் பதினேழு காதைகளையும் 2022 அடிகளையும் கொண்டுள்ளது இக்காப்பியம்.

பண்டிதமணி கதிரேசனார்,

ஒதிய ஆத்தி குடி
ஊன்றுகோல் ஆகக் கொண்டே,
நீதிநூற் படிகள் ஏறி,
நெடியகாப் பியங்கள் என்னும்
வீதிசேர் ஊர்கள் சுற்றி,
வீறுகொள் சங்கச் சான்றோர்
ஒதிய இலக்கி யத்தின்
உலகெலாம் உலாவி வந்தார்.

வருணனைகளில், இந்நூல் அரிய செய்திகளை எளிய முறையில் காட்டுகிறது. பண்டித மணியின் தோற்றப் பொலிவைக் கவிஞர் வாக்கில் காண்போம்.

சிரிப்பிருக்கும் அவர்வாயில்; பேசுங்காலை
 சிந்தனையின் தெளிவிருக்கும் அவர்மு கத்தில்;
 விரித்திருக்கும் ஒளியிருக்கும் விழியி ரண்டில்;
 விரிநெற்றி பொலிவுபெற நீறி ருக்கும்;
 பருத்திருக்கும் கழியினைக் கை,பிடித்தி ருக்கும்;
 பளபளக்கும் அக்கழியில் பூணி ருக்கும்
 விரித்திருக்கும் நீள்விரிப்பில் அமர்ந்தி ருப்போர்
 விழிகளுக்குள் வியப்பிருக்கும் களிப்பி ருக்கும்.

பொன்விசிறி மடிப்பொன்று தோளின்மீது
 புரண்டிருக்கும்; பலமொழியும் பயின்றா ரேனும்
 மின்முகிலிற் பொழியுங்கால் அயன்மொ ழிச்சொல்
 மேவாத தமிழிருக்கும்; பிறர்க ருத்தை
 முன்னியல்பின் எள்ளலொடு மறுக்குங் காலை
 முனைமழுங்காக் கூர்ப்பிருக்கும்; இனித மர்ந்து
 நன்மணியார் நிற்காது பேசு கின்ற
 நாவன்மை கண்டுகம் போற்றி நிற்கும்.

“இக்காப்பியம் பண்டிதமணி கதிரேசனாரை மட்டும் காட்டிற்றிலது. அவர்காலத் தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியையே காட்டி நிற்கிறது” என்கிறார் காப்பியத்திற்கு ஆய்வுரை தந்துள்ள தமிழண்ணல்.

இளம்பிள்ளை வாதத்தால் பண்டிதமணி அவர்கட்கு காற்குறை ஏற்பட்டது. ஊன்றுகோல் ஊன்றியே நடந்து வந்தார். அவர் நடக்க ஊன்றுகோல் தேவைப்பட்டது. ஆனால் தமிழ் நடக்க ஊன்று கோலாக அவர் தேவைப்பட்டார். பண்டிதமணி கையிலே எப்போதும் விளங்கி, அவருடைய இயக்கத்திற்குத் துணை நின்ற அரிய ஊன்றுகோலினையே காப்பியப் பெயராகக் கொண்டமை இதற்கொரு தனிச்சிறப்பாம்.

பயணக் காப்பியம்

மலை நாட்டின் மீதினிலே

பயண நூல்கள் உரைநடையில் பல வெளிவந்துள்ளன. செய்யுள் நூல்கள் அண்மைக் காலமாக வரத் தொடங்கியுள்ளன. மலேசிய நண்பர்களின் அழைப்பை ஏற்று, பெருங்கவிக்கோ வா.மு.சேராமன், மலேசிய மாமுனி சுவாமி இராமதாசரின் மணிவிழாவிற் கலந்து கொள்ளக் கப்பலில் சென்றார். இப்பயணத்தை ஒரு காவியமாக எழுத வேண்டுமென எண்ணங்கொண்டு மணிமொழி எனும் இளைஞனையும், கனிமொழி என்னும் நங்கையையும் கற்பனைப் பாத்திரங்களாகப் படைத்துக் கொள்கிறார். ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் கற்றவனையே திருமணம் செய்து கொள்ள முடியும் என்று கனிமொழி கூற, அவளைக் காதலிக்கும் மணிமொழி அந்த அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் ஒரு சேரக் கற்றவர் மலேசிய மாமுனி இராமதாசர் என்பதறிந்து அவரைக் காண மலேசியா புறப்பட்டான்.

காப்பியத்தில் சேதுராமன், பாமணி என்ற பெயரைக் கொண்டுள்ளார். பாமணியும் மணிமொழியும் கலத்தில் ஒருவரையொருவர் அறிகின்றனர். இருவரும் நாடிப்

போவது ஒருவரையே என்பதறிந்ததும், மணிமொழி பாமணியைத் தன் காதலுக்குத் துணை செய்யுமாறு வேண்டுகிறான். பாமணியும் துணை செய்வதாக வாக்களிக்கிறார். இருவரும் ஈப்போ நகரில் மாமுனிவரைச் சந்திக்கின்றனர். பாமணியின் நாட்டுப் பயணமும், மணிமொழியின் காதற் பயணமும் இணையுமாறு சேதுராமன், 'மலைநாட்டின் மீதுனிலே' எனும் காப்பியத்தை இயற்றியுள்ளார். பாமணியின் பயணமும் மணிமொழியின் காதலும் இனிதே நிறைவேறுகின்றன.

பயண நூல்களில் கவிதைக் காப்பியமாக வெளிவருவது இதுவே முதல் என்று கருதுகிறேன்.

பினாங்கின் கடற்கரை அழகும், ஈப்போவின் எழில் நலமும், கோலாலம்பூரின் கோலமும், சிங்கைத் துறையின் சீர்சால் சிறப்பும், கொஞ்சுதமிழில் இந்நூலில் துள்ளியாடுகின்றன. மலேசிய சிங்கை நாடுகளிலுள்ள தமிழ், தமிழர், தமிழியக்கங்கள், தோட்டங்கள், தொழிற்சாலைகளில் பணியாற்றும் தமிழர், மலேசியக் கல்வி நிலை, சீனர்களின் வாழ்க்கை முறை, சிங்கை வானொலி - தொலைக்காட்சி நிலையப் பணிகள், அந்நாடுகளின் தொழில், செல்வ வளம் ஆகியவற்றைத் தன்பால் அடக்கியுள்ள செய்திப் பெட்டகமாக இக்காப்பியம் திகழ்கிறது.

வகைவகை வளங்கள் தகைதகை மனிதர்

வளர்வளர் அறங்கள் மறைநீதி

தொகை தொகை எழில்கள் தொழுதெழு உயிர்கள்

சுடர்பட அறிவுக் கலையாதி

உடைய நாட்டினை அவர் அறிந்தவாறே நாமும் அறிந்து மகிழ்ச் செய்கிறார்.

காப்பியத்தின் தலைமகனாய்த் திகழ்பவர் சுவாமி இராமதாசர். அவருடைய அன்பு, அருள், தொண்டு, கல்வி ஆகியவை நன்முறையில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ப்பணி யாளன் தவநெறி யாளன்
அமிழ்தம் கிடைப்பினும் அதனையும் பிறர்க்குத்
தந்தே வாழத் தான்நினை அறவோன்;

அறுபத்து நான்காம் அருந்தமிழ்க் கலைக்கும்
உறவிட மான உயர்வான் இமயம்.

இவ்வரிகள் அடிகளைப் பற்றி நாம் அறிந்துகொள்ளச்
செய்கின்றன.

ஒங்குபுகழ் தமிழர்நிலை உயர வேண்டும்;
உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டை இணைக்க வேண்டும்;
வீங்குநலம் செய்மணிகள் நிலைக்க வேண்டும்;
வேற்றுமையும் சீரழிவும் நீங்க வேண்டும்.

என்பதே அடிகளாரின் தலையாய நோக்கமாகும்.

ஒருநாள் வடிவேலு என்ற மாணவர் தம் கவிதை
ஒன்றை அடிகளிடம் தந்து திருத்தித் தருமாறு கேட்டார்.
அடிகள் அடுத்த நாள் வருமாறு கூறினார்; வடிவேலு
வற்புறுத்தவே பாட்டைத் திருத்தி, இலக்கணத்தையும்
விளக்கினார். வடிவேலு திரும்பியபோது எதுரே வந்த
மணிமுடி, "அடிகளாரின் தாயார் இறந்துவிட்ட செய்தி தெரி
யாதா?" என்று கேட்டதும் வடிவேலு பதறித் துடித்தார்.

தாய்மடிந்த வருத்தத்தைக் கூட எண்ணார்;
தண்டமிழ்த் தொண்டொன் றைத்தான் குறிக்கோளாக்கி

அடிகளார் வாழ்ந்து வருவதைக் கவிஞர் குறிப்பிடும்
போது நம் நெஞ்சு உருகுகிறது!

நண்பர் ஒருவருடைய வீட்டில் விருந்துண்ணும்போது
அடிகளார்,

வளமிகு நாடிது; மாற்றம் இல்லையால்!
வண்டமிழ் நாட்டுக் காய்கறிச் சுவைகள்
உளஇந்தக் கறிக்கே இல்லை! நம்மண்
உள்ள சக்தி சுவையுடைத் தாகும்

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து அடிகளாருக்குள்ள தாய்மண் பற்றை நன்கு அறிகிறோம்.

கடலிற் கலம் செலுத்திக் களம் கண்டு நாடு வென்ற தமிழன் அங்கேயே நிலைத்திருப்பானேல் இன்று அவனியில் பெரும்பகுதி தமிழ் நிலமாக அல்லவா இருக்கும்? என்ற அடிகளாரின் கேள்வியிலுள்ள வரலாற்று உண்மையை உணரும்போது தமிழர் அடைந்துள்ள இழப்பை எண்ணிக் கலங்க வேண்டியிருக்கிறது.

எங்கும் நிரந்தரமாய் இத்தமிழன் தங்காது,
பொங்கும் தாய்மண் பூரிக்கும் பற்றாலே,
அங்கங்கே அப்போதைக்கப்போதுத் தானிருந்து,
சங்கமம் ஆகினான் தாய்மண் சென்றே!

அதனாலன்றோ ஆளவேண்டிய இடங்களில் அடிமை வேலை செய்கிறான்.

ஆண்ட தமிழினம் இன்று மலேயாவில் அடிமை வேலை செய்வது கண்டு உள்ளங் குமுறுகிறார்.

தோட்டத்தில் வாழ்கின்ற நமது மக்கள்,
தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை இடைவிடாத
பாட்டாளி மக்களாகி, பச்சை ரத்தம்
பரிமாறி, இருளடர்ந்த காட்டில் துஞ்சி,
நாட்டுகிறார் பால்மரங்கள் பட்டை சீவ;
நன்குவடி கின்றதெது? பாலா, இல்லை;
கூட்டுகின்ற தமிழ்க் குருதி அன்றோ? சிந்திக்
குவிகிறது மலாய்நாட்டின் செல்வமாக

என்ற எண்ணச்சுடர் அவருள்ளத்தை ஆட்கொள்கிறது.

வென்றிசேர் மலேய நாடு
வீறுடன் வருவா ரெல்லாம்,
நன்றுசேர் பொருளை, விஞ்சும்
நற்புகழ் ஈட்டிக் கொண்டு,
சென்றவர் சென்ற வர்தாம்;
செய்நன்றி மதிப்ப தில்லை

என மலேசியத் தமிழர் மனம் நோகுமளவுக்கு அங்குச் செல்லும் சிலர், திரும்பியதும் அவர்களை நினையாமலேயே இருந்து விடுகின்றனர். இந்தக் குறைபாட்டை அவருக்கு அளித்த வரவேற்பில் அங்குள்ள மக்கள் சுட்டியும் காட்டியிருக்கின்றனர். வளமுள்ள நாடாதலால் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வருவோர்க்கு அவர்களால் வாரி வழங்க முடிகிறது. அதே அளவுகோல் கொண்டு அவர்கள் தமிழ் நாட்டிற்கு வருங்கால் நிகழாமைக்கு,

குளம்நிறைந் திருந்தா லன்றோ

குளிர்செந் தாமரைப்பூ பூக்கும்?

கனம்இன்றி ஆடல் எங்கே?

கனின்தமிழ் நாடெ தொப்பும்

என்ற அவர் பதில் பொருத்தமாயுள்ளது! பொருளால் அவர்கள் காட்டும் வரவேற்பைக் காட்ட இயலவில்லை யானாலும் பிறவிப் பாசத்தால், அன்பால் காட்டலா மல்லவா?

“பாரதிக்குப் பிறகு, பாவேந்தர்க்குப் பிறகு பாவலர் தமிழில் இல்லை” என்கிறார்களே இதற்கு உங்கள் பதில் என்ன என்று மலேசிய வானொலியில் கேட்டபோது, பாமணியின் சீற்றம் எல்லையற்றதாகிறது. பாரதி, பாவேந்தருக்குப் பிறகு தமிழ்நாட்டில் தோன்றியுள்ள, அவர்கள் வழிவந்த கவிஞர்களை வரிசைப்படுத்திக் காட்டுகிறார். பெரிய பட்டியலை அவர் தந்துள்ளார். எனினும் இன்னும் அதிற் குறிப்பிடப்படாத பல பேர் உள்ளனர். பட்டியலைத் தருகின்ற பாமணியார்,

தங்கம்போல், தரளம்போல், தானிப் பாய்ந்து

தனிடுபொடி ஆக்குகின்ற குண்டுகள்போல்,

எங்கெங்கோ கண்டம்விட்டுக் கண்டம்பாயும்

ஏவுகணைபோல், பாக்கள் வடிப்போ ரெல்லாம்

தாயகத்தில் தமிழகத்தில் இருக்கின் றார்கள்

என்பதனைக் கருத்துக் குருடர்கள் காணவில்லை போலும்!
இவ்வாறு குள்ள மணம் கொண்ட அவர்களை,

சாவேந்திப் போனவரைத் தாம் புகழ்ந்தே
தம்வயிறு வளர்க்கின்ற கலகக்காரர்

எனப் பாமணி குறிப்பது பொருத்தமே!

புதுக்கவிதை பற்றியும் பாமணியிடம் வினவு
கிறார்கள். எந்த வகையில் எழுதினாலும் தமிழ், தமிழர்
முன்னேற்றமே கவிதையின் நோக்கமாக இருக்க
வேண்டும். கண்கள் இரண்டாயினும், 'நோக்கு' ஒன்றாதல்
வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார்.

மலேசியா, சிங்கை நாட்டில் தமிழ்மலர், தமிழ்முரசு,
புதிய சமுதாயம், உதயம் முதலிய இதழ்கள் செம்மை
யான முறையில் வெளிவருவதைக் காணுகின்ற கவிஞர்,
தமிழ்நாட்டில், 'அறிஞரின் பேச்சை விட்டு ஆகாத
பேச்சினை அச்சில் ஏற்றி நெறியழிக்கும் ஏடுகள் பற்றி
அவற்றில் எழுதும் எழுத்தாளர்கள் பற்றி,

தமிழகம் தன்னில் நாளிதழ் நடத்துவோர்
தமிழையே அழிக்கிறார்; தமிழ்எழுத் தாளர்பலர்
உயியாம் படுக்கை அறைக்கதவை எழுதி,
உயிரை அல்ல, வயிற்றை வளர்க்கின்றார்!

எனக் கடுமையாகச் சாடுகிறார்.

மணிமொழி கலை பயின்றதைக் குறிப்பிடும் வகை
யில் அறுபத்து நான்கு கலைகளுள் சிலவற்றுக்கான
விளக்கத்தைக் கவிஞர் வாயிலாக அறிகிறோம்.

இடமும் வலமும் மிகச் சென்றே,
இங்கும் அங்கும் காலாடி,
திடமாய் வலம்இடம் தானோடி,
திசைகள் தன்னை அளந்தாடி,
உடலம் பாய்ந்து உறழ்ச்சிவினால்
உணர்ந்து கீழ்மேல் நோக்கி,

உடல்வலி காட்டி ஆடுகின்ற சிலம்பக்கலை பற்றிய
பாடல் இது.

பூத்திருக்கும் வையச் சோலையிலே இன்பம்
பூக்கக் குலனிக் குடியி ருப்பேன்;
காத்திருக்கும் என்றன் சேவைக்குப் பாரெல்லாம்
கண்டிப்பாய் என்கடன் முடித்திருப்பேன்;
வஞ்சம் கயமையின் வன்மை அழிப்பேன்;
வாட்டும் சுயநலப் பேயை ஒழிப்பேன்;
நெஞ்சிருக் கும்வரை நேர்மையுள் வாழ்வேன்!
நீணிலம் இங்கேயே சுவர்க்கம் அமைப்பேன்!

பாமணியாம் சேதுராமனின் கவிக்குரல் இது.

இன எழுச்சிக் காப்பியம்

தமிழ்க் கனவு

கவிஞர் காசி ஆனந்தன் 1965ஆம் ஆண்டு முதல் இரண்டாண்டுகள் மட்டக்களப்பு மருத்துவமனையில் நோயாளியாயிருந்தபோது, 'தமிழன் அரசு மலராதா?' என்ற தவிப்போடு பாடிய குறுங்காப்பியம், 'தமிழ்க் கனவு' என்பதாம்!

தெய்வம் வாழ்த்திப் புறப்பட்டேன்
தேசம் அமைக்கப் புறப்பட்டேன்!

புறப்பட்டவர் காலமுனிவரைக் கண்டார். காலமுனிவர், "கேட்பீர் தமிழ் மக்காள்! விதிக் கிழவி மிகக் கொடியள்! ஆட்சி தர மறுப்பாள்; காலப்போக்கில் தமிழ்ச்சாதி அறஞ்சுமந்து வெல்லும்" என்றார். படை தொடர்ந்து பயணம்! வழியெலாம் தமிழ்மண் வளம்!

வேரோடு பலாக்கனி தொங்கும்; அங்கு
வெள்ளாடு பழத்தின்மேல் முதுகு தேய்க்கும்;
நீரோடை வெள்ளத்தில் மீனை யுண்டு,
நெஞ்சத்தில் வெறிகொண்ட கொக்கு, தங்கள்

கூரான வாய்கொண்டு மரத்தின் கொம்பில்
கூட்டுத்தேன் உடைத்தலும், தேனி னாறு
பாரெல்லாம் பெருக்கெடுத் தோடும்; ஆங்கோர்
படைமட்டும் தள்ளாடிப் பயணம் போகும்.

வழியில் படை இளைப்பாறுகிறது. கனவில் தமிழ்க்
கன்னி தோன்றித் தன் பண்டைய பெருமையையும்
இன்றைய சிறுமையையும் சொல்கிறாள். மறவன்
தமிழ்மேல் ஆணையிட்டுக் களம் சேர்கிறான். வீரம்
மிகுந்த போர்க்களத்தில் சாதிக் குழப்பம் விளைந்தது.

காட்டு மரங்களிலே
கள்ளர்மரம் ஐயர் மரம்
தோட்டி மரம் உண்டோடா தோழா?

நாட்டு மனிதரிலே
வேற்றுமைகள் காட்டுகிறாய்
நட்ட மரம் உன்னைவிட மேலா?

சாதிப் பிரிவினை சமயப் பிரிவினை தீர்ந்து ஒன்றுபட்ட
தென மகிழ்ந்தான். யாழ் நகர் மக்களென்றும், மட்டக்
களப்பு மக்களென்றும் மரபில் வேறுபட்டவை என்ற
தொரு குட்டித் தலைவன் குழப்பினான். "ஒன்றா
தமிழ்நிலம்! இங்குள்ளவர் ஒன்றே! மண்ணை எடுத்து
முத்தமிட்டுச் செருவிலாட வருவீர்" என்ற குரல் மேலெழுந்து
படை எழுந்தது. பசித்தபோது, 'வயிறுடையான்' எனும்
துரோகி மடக்கினான். இறுதியில், 'தன்னலத்தான்'
வீழ்ச்சியுற்றான். போர் தொடர்ந்தது. பூத்தது விடுதலை;
பூத்தது தமிழன் ஆட்சி; எங்கும் வெற்றி விழா.

தூயவெண் சங்குகள் கூவின கூவின
தோன்றின கவிதைகள்
சேயிழை தமிழ்மகள் வாய்மலர் இதழ்களும்
சிரித்தன சிரித்தனவே!

முனைவர் சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன் அவர்கள் நாடறிந்த தமிழறிஞர். எழுத்தாலும், பேச்சாற்றலாலும் மக்கள் மனதைக் கவர்ந்தவர். தமிழ் வளர்ச்சிக்காக அரும் பணியாற்றியவர்.

இவரது புகழ் பெற்ற நூல்களான 'சிலம்பொலி', 'பெருங்கதை ஆராய்ச்சி', 'பாரதிதாசன் ஓர் உலகக் கவிஞர்' போன்ற நூல்களை அருணோதயம் வெளியிட்டு அனைவரது பாராட்டுதலையும் பெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அருணோதயம் வெளியீடாக இக்காலத் தமிழ்க் காப்பியங்கள் என்ற அற்புதமான நூலை அய்யா அவர்கள் தந்துள்ளார்கள். படித்து மகிழ வேண்டிய மிகச் சிறந்த நூல்.